ULTRAOAMENI

Felix Rian

2016

Motto:
Tatălui meu.

„Raul Constantinescu6 iunie 2016 la 19:32 UTC+03
CONVORBIRI LITERARE, nr. 4, aprilie, 2016, pag. 83 Raul CONSTANTINESCU MONDO FIASCO Peste-nşelătoare linişti vârf de aisberg imperial în pândă Ciocniri aleatoare puncte imbolduri frânte linii Brauniene smuciri în haosul ce lumi înghite Sed non satiata entropia bulimii ancestrale Triunghiul bermudei gaura neagră Volume aplatizate în plan Plane înfăşurate în linii Linii înfăşurate în puncte Puncte sorbite de orbul punct zero Cronofag răsucind tentacule-n delir continuu Împresoară inimi sori ochi cuvinte flori Smog vâscos indivizi gelatină saprofite micelii Imunde orbenii amprente cerului caduc trucat Nici zbor, nici zări, doar hâde orgolii la mascarada fundăturilor Omphalos de duzină pe tobogan Ameţit de căderea-i zisă zbor umbre frunză iarbă Nimicul nicicând nimic nu întreabă INTERIOR BEMOL În gura balenei albe/negre muzeu sonor – golul din cochilii – ghicind spiralele timpului din galerii subterane – interior bemol pe claviaturi de sidef continuu concert de game cromatice în aerul serii convulsive înaintea beznei viscerale amurgul – rană sângerând – curge-n raza ultimă verde clipă-n cădere parcă părere... UN SFÂNT În umbră l-au topit l-au mistuit nopţi peste nopţi de veghe în incandescente rugi şi sfinte cetanii arderii fără sfârşit, aură, singurătatea l-a înălţat seara pe piscuri – ultimă de neuitat din abis dăruire-n priviri a tot ce a fost, a trăit, a simţit trecând în pătimitul cuvânt... IMPRESII DE BRUMAR Răsfrântă-n ape luna-n ritm de unde joacă vag palidă fecioară-n strai de promoroacă... prin trestii şoptesc tainice silfide-n seară pierdute doruri ale zilelor de vară – iubiri ce-au înflorit splendori arzânde-n ierbi amintiri de vis ca-n muget tremurat de cerbi... Haţeg, 25

octombrie 2015 LUMÂNAREA Arde lumânarea-n capetele ambe din vii spre morţi, din morţi spre vieţi prin miezul fructului în sonore flăcări rumenit Unul cel dintotdeauna început/sfârşit în sine însuşi de stele rotire Cel ce nicicând niciunde nu piere iubire mai mare decât universul – sufletelor mut izvor din abis lumină cântec vis – perpetuu zbor omului fragil o clipă eternă efemer trecător punct pe orbita fratelui tăcut umil necunoscut hulit până la capăt în dăruire iubitor sacrificat pământ NUNTA Cum prin gât möbius de clepsidră fiinţa-n nefiinţă se schimbă şi invers aer apă glie continuă nuntă-n lente arderi flori fructe seminţe devin şi noi unii prin alţii în trecere ne schimbăm mai noi mai vechi totodată una cu orologiul vie?ii fiind, locul ne locuieşte pe cei ce-l locuim întrepătrunşi de absenţe prezente mii de vacuole continuu festin gol/plin şarpele ouroborus propria coadă-nghiţind călătoreşte prin sine spre sine PRIVIRI-LAME Găuri negre în autoadmiraţie prin fanta pleoapelor strânse priviri-lame în V retează dragoni adâncesc vivisecţii prin subteranul panopticum citind palimpsestul vieţii de sub viaţă uitate urme de petrecere sintagme convulsii cu moartea pre moarte călcând fosile calicii de timp împietrit – de nimeni ştiute limburi nebulos vis palpit O FLACĂRĂ În inima pustei – cerul – vis înalt: iubire în cânt flacără neadormită – pasărea phoenix vis automistuindu-se între nadir şi zenit din scrum renaşte prezent continuu CE VEDE SCRIBUL Abur rar floare de aer lunecă plutind înainte spre-amiezi fata morgana în gând fulger ivită steag luminii din noi ochii scribului în veghe văd hieroglifa ştersei memorii pe margini de papirus în destrămare din apa deltei sidefiu lotus prin văl de neguri apare dispare mereu altul acelaşi totuşi peste valuri şi nisip visul apei vii cum în tremur plutind floare a necunoscutului în continuă neaşezare/căutare citeşte scrie eternul scrib pe papirusul din meninge prezent continuu prin trecut viitor pulsează-n scris sângele lumilor prin nelumi scribul – inima lumii – emblema timpului nostru – crucea – pe eşafodul de purpur al istoriei sigiliu celor ce-a fost ce vor fi sorbi?i de punctul terminus sub radical în acolada nimicului aurit vede scribul tace scrie rescrie a lumii aceeaşi în mii de chipuri nesfârşită poveste ETERNA FECIOARĂ ABIS De milenii hierodula abracadabrantă dansează la marele templu din babel neînchipuite mişcări unduie corpu-i sacru de preoteasă eternă infinit necunoscutul descoperă braţele-i mângâind aerul; mereu altul iubitul perpetuu – proteicembrăţişări de vis... fecioară abis – hierodula zeul înalţă în necunoscutul ce-i vine întru oficierea ritualului – revărsat izvor

lumilor dintotdeauna CATEDRALA DE APE O, cum prin lumi nouăzeci şi nouă mă trece-n cernere drumul de rouă... tăceri rostirii ascund neştiut vers cum chipuri de lumini în piatră vis din tăcut senin azur mii de orgi de-argint cascada cor de curcubeie şi-avântă-n neant apoteoza-n căderea-i etern vis de abis hăul sfidând tot mai adânc acolo unde neauzite de noi voci cuvântul viu rostesc – unic ochi atotizvorâtor

Raul Constantinescu6 iunie 2016 la 19:32 UTC+03
Lectură plăcută!"
Raul Constantinescu, Facebook.

* 6 august 2016, 3, 49 am
POGORÂREA SFÂNTULUI DUH

Era deja destul timp de când veniseră ungurii şi în Ţara Haţegului. Viaţa era grea, erau răscoale şi vărsări de sânge, siluiri şi silnicii, nu se mai putea trăi. Cnezii au început să-şi schimbe numele şi vorba. Pe mulţi pe aici îi chemase Vladislav. Doar Paroşul, disperat, şi răzleţiţi alţii pe ici pe colo se mai ţineau de cea mai mare familie românească a lui Basarab I Întemeietorul Ţării Româneşti.

Călugării şi văzătorii parcă înnebuniseră, toate babele nu vorbeau decât de fiara din Apocalipsă care vorbea ungureşte de n-o înţelegea nimeni şi voia sânge de băieţi pentru oaste şi de fete pentru conacurile de curve din castelurile lor. Rău era să fii viu şi se bucurau mamele când le mureau pruncii în pântec să nu mai vadă lumea asta făcută de necuratu Doamne iartă-mă da nu de Dumnezeu.

Satele se unguriseră. Bătrânii, cnezii şi popii stăteau la sfat de noapte. Cum să se piardă numele lui Basarab şi a lui Vladislav Vlaicu, al lui Mircea cel Bătrân şi al lui Drăculea şi

Vlăduț? Cum o poci numele spânii ăia de poveste? Și popii stăteau și tăceau și chiar și la schit era prea liniște.

-Piere neamul, mă, oameni, spuneau pietrele uriașe din gardurile fânețelor. Cel mai vrednic sat să-și piardă vrednicia? întreba bufnița plângând în noapte.

Într-o zi au venit ospitalierii și le-au spus, ori vă faceți romani, ori vă piere satul! Așa le-au spus, erau și țăranii și femeile cu pruncii la sân pe uliță. Vine nobil maghiar și voi să vă duceți în gaură de șarpe cu cneazul vostru. Așa le-a spus.

-Ioane ce faci? l-a întrebat giupânița.

-Ce să fac femeie. Să mă fac Kendeffi ca țăranul de Cândea? Să mă fac Kenderessy, ca frate-său Cândreș. Să mă fac Ladislau? Eu sunt Băsărabă!

Creierul ar trebui să fie o mașină de iubit. Am de prezentat lumii o descoperire care este cea mai mare de la debarcarea lui Cristofor Columb în San Salvador. Einstein, Tesla și Felix se întâlnesc la o audiție pentru un film porno. La ieșire Einstein întreabă, -Tu ce rol ai primit? Tesla răspunde. -Eu o să fiu Freddie Mercury. Tu? -Eu o să fiu cel mai mare. Se întorc amândoi Felix și îl întreabă către în cor, -Tu cine o să fii? -Eu o să fiu ăla care o să vă țină lumânarea. Dalai Lama Mike Mills National symbols of Pakistan Mandela Day Nobel Peace Prize Elia Kazan Hayley Westenra Poland Piano Metallica Richard Burton Rabindranath Tagore André Malraux Augustine of Hippo Phoebe Buffay George Enescu Festival Larry David Nobel Prize in Physics Nobel Prize in Physiology or Medicine Andrei Tarkovsky Government of India Guerrilla warfare Posttraumatic stress disorder awareness Elizabeth Taylor Musical ensemble Che Guevara Nelson Mandela Forum Pio of Pietrelcina Karl Marx guitar hero metallica Telephone (song) Jammu and Kashmir Chinghiz Aitmatov Pakistan Day Bangladesh Yasunari Kawabata Japan India Marc Chagall Suceava Hiroshima Pope John Paul II Patong Fidel Castro Nelson Mandela Song Rocky Carmelites The Old Man and the Sea Reggae Miraculous Medal Haiku Curitiba Jerry Seinfeld Kazuo Ishiguro Florin (Italian coin) Dari, Jharkhand Alicia Keys Danielle Ate the Sandwich Julia Louis-Dreyfus Consciousness Literature Decebalus Lady Gaga discography Paul Newman Phuket Province President of Bangladesh Seinfeld Lady Gaga Fame Community (TV series) Japanese language Lady Gaga Pakistan Klaus Iohannis Lady Gaga Live at Roseland Ballroom Vatican Radio Nobel Prize in

Chemistry Dream Metallica discography Dominican Sisters of Mary, Mother of the Eucharist Third Order of Saint Francis Arthur Miller Prime Minister of Pakistan Lisa Kudrow God East Pakistan Bullying awareness A Streetcar Named Desire (1951 film) Paul (film) 2008 European Vacation Tour Dir, Pakistan Sappho Wolfgang Amadeus Mozart Our Lady of Perpetual Help indian politics Catholic Church Ion Creangă Burl Ives Ernest Hemingway God the Father Family (biology) Nun Tiffany & Co. Rosary Anton Chekhov Free Zone (region) Maxim (magazine) Etymology Phoebe (mythology) Malala Yousafzai Horace Vladimir Lenin Al Pacino Pudu, Dakshina Kannada Nobel Memorial Prize in Economic Sciences Along, Arunachal Pradesh Nobel Prize Ghost (Swedish band) Jesus Maxim Gorky Melt-Banana Our Lady of the Rosary Radio broadcasting Metallica (album) Viktor Frankl George Orwell Mass media Nichita Stănescu Hunedoara Michael I of Romania St Therese of Lisieux Occupational stress Kina Grannis Blessing Marriage Stomp (strike) Miracle Channel Sophocles The Birth of a Nation George Enescu Columbo Ara, Jharkhand Martin Luther King, Jr. The Glass Menagerie Petit Larousse Euripides National Suicide Prevention Lifeline Nobel Prize in Literature Hieronymus Bosch Nicolae Ceauşescu Dead Poets Society Life The Metallica Collection Carl Jung Kraków Friends Radio România Cultural 90 Minutes for Mandela John Corapi Tocmai iesim din cea mai grava persecutie religioasa din istoria Romaniei, 1946-... In Romania inca exista cenzura literara. Sistemul comunist a ramas ca sistem zis mafiot, au mai fost acceptati oameni noi si vechi, si putinilor sau multi - asta doar posteritatea o decide - care ar avea ceva de spus dupa peste 50 de ani de comunism li se spune in batjocura nepublicabili. Ca si Elvis, Nicolschi nu a murit. Stiu din ce curent literar fac parte, al nepublicabilismului. Nu ghilotina, ci conceptul de libertate, eliberează. Vrea America să emigreze în România. Vrea America să emigreze în România. ”You got problems? You need to solve them.” - Some kid genius. Curentul nepublicabilist Felix Rian-Constantinescu, mai 2016 1. Viaţa e nepublicabilă 2. Viaţa e nepublicabilă 3. Viaţa e nepublicabilă, Sabatul sfant a venit Omul Negru-a izgonit. România este un pământ cuantic. Ce ar putea să-mi spună un exaltat dedublat ca Dostoievski în jurnalul său, ori un fanatic ca Tolstoi în jurnalul său, ce ar putea să-mi spună un rătăcitor victorios ca Gorki, ori un asiatic ca CinghizAitmatov ori Leonid Leonov, dar toţi laolaltă poate îmi vor spune ceva aşa că îi voi convoca pe toţi şi unde o pot face decât într-o bibliotecă? Ce

îmi poate povesti Korolenko şi nu mi-a spus Dumnezeu? Pace? Am astenie şi un morman de cărţi de citit şi tata mai vechi în meserie îmi dă un măr ca o bilă de biliard. Trebuie sa apara invatamantul preuniversitar de elita. Cultele pot fi incurajate sa-si faca propriile gimnazii si licee in care copiii sa aiba un mediu formator si sa fie protejati. Se pot face in Bucuresti, Cluj, Iasi licee in care sa studieze doar bursieri. Doamna doctor şi îngerii Povestire dedicată frăţiorului meu avortat Era puţină zăpadă pe Carităţii, una din străzile rezidenţiale ale oraşului. Amurgea şi strada începea câte puţin să se albăstrească. Strada era nespus de frumoasă cu case mari, luxoase, opere de arhitectură. Era cu atât mai frumoasă cu cât mai era o noapte şi se intra în săptămâna Crăciunului. Dar într-una din case, la numărul 2, casa într-adevăr cea mai frumoasă, Crăciunul se sfârşea imediat după poartă. Deşi nu exista nici o diferenţă vizibilă între casa cea frumoasă şi cele învecinate, în plan invizibil suferinţa acoperea totul cu talazurile ei parcă nemărginite, izolând casa de restul lumii încă murmurând colindul sărbătorilor, ca de pe fundul unei mări de parcă str. Carităţii nr. 2 ar fi fost un loc pierdut pentru totdeauna asemeni Titanicului sub valuri imense, mai mari decât uriaşele meduze, mai mari decât giganticele negre cozi de balene orca, mai mare decât constelaţiile expresioniste pe care nici unul dintre noi nu le atinge decât în vise. Casa frumoasă de pe strada Carităţii era unul din cercurile concentrice ale infernului pentru un suflet bătrân şi uitat, un infern zidit cu propriile mâini, din proprii bani, din propria muncă de medic de chiuretaje. Casa aceasta frumoasă era infernul doamnei doctor Felicia Sprie, era locul unei suferinţe extreme ce nu poate încăpea în acest biet introitus de povestire. Într-adevăr privit din perspectiva acestei case întregul oraş era parcă unul din oraşele habsburge ale Recviemului latin al lui Wolfgang Gottlieb Amadeus Mozart, un oraş în care zăpada era uneori veşnică şi stelele erau lacrimi. În curtea casei lângă poartă stăteau rânduite nenumărate sticle scumpe de alcool, goale. Tot conţinutul lor trecuse prin inima doamnei doctor Felicia, anesteziindu-i sufletul pentru încă o noapte şi încă una şi iarăşi una şi iarăşi una, îngenunchiindu-i sufletul în faţa uitării. Pe strada Carităţii era seară de safir şi avea să fie noapte de safir negru. Deja era seara acum şi avea să fie noapte. Avea să fie întuneric şi ea în cele din urmă va renunţa să vegheze, obosită şi singură în toată casa aceea uriaşă şi se va pune în pat sperând că va dormi. Sperând ca va trece şi o noapte liniştită peste sufletul ei bătrân. Sperând,

încă sperând. Sperând că poate noaptea aceasta nu vor veni. Doamna doctor Felicia stătea la masa din bucătărie plângând. Amintindu-şi tăcerea care venea la ea noaptea, tăcerea lor. Amintindu-şi cum, stând în pat, sperând că va putea să doarmă cum tăcerea venea la ea. Cum intră pe sub pervaz sute de îngeri, micuţi cu hăinuţă albă. Toţi de aceeaşi înălţime. Intră şi prin uşa pe care se asigurase înainte că o închisese. Vin sute, poate mii de îngeri, la căpătâiul patului ei umplând camera de tăcere în timp ce ea bea sticlă după sticlă râcâind etichetele. Toţi tac şi o privesc şi deşi sunt nişte îngeri cereşti, frumoşi, au o tristeţe tăcută pecum celei purtate de copilul Søren Kierkegaard care parcă spune că asemeni fetiţei cu chibrituri din povestea lui Andersen că nu se gândesc la frumuseţe. Sunt îngeri coborâţi din cer dar nu au ochi, în loc de ochi au două găvane goale. Şi toţi o privesc cu găvanele goale, tăcând. Şi după ce bea două sticle, două sticle jumătate pleacă, ieşind pe sub pervaz şi prin uşă. Şi rămâne în sfârşit singură, doar sticla o mai are în mână şi doar amintirea îngerilor în suflet. Uneori spera ca poate va bea atât încât va ajunge în comă şi va muri fiindcă e singură în toată casa. Alteori se gândea oare ce bloc din oraş e mai înalt, de pe care va putea pleca dintre îngerii aceştia nevinovaţi care tac în jurul ei, privindo fără ochi. Doamna doctor Felicia stătea la masa din bucătărie pe care nu se afla decât o sticlă de rom gândindu-se că încă nu e aşa de rău, mai rău va fi la noapte când vor veni iarăşi şi o vor privi cu ochii lor goi. Atunci va fi un iad, pe care nu ştia cât îl mai putea suporta. Un iad fără uşi. Când va privi în jurul camerei vor fi acolo, toţi îngerii aceia nevinovaţi, alţi inocenţi masacraţi de ea şi de toţi părinţii lor. Felicia tresări ridicându-şi capul de pe braţul întins pe masa lungă din bucătărie şi privi în jur. Era seara de Ajunul Crăciunului. Visase. Privi prin fereastră poarta încercând să-şi amintească dacă o încuiase. Avusese un vis urât. Nu avea chef de colindători. Visul ei urât. Casa asta pustie, sufletul ăsta vid sunt antipozii colindelor, se gândi. Îngrozitorul vis al vieţii ei. Dar totuşi era o schimbare, în vis era ca înainte. De fapt acum nu mai era ca-n vis. Trecutul o schimbase. Îşi ceruse iertare. Îşi ceruse iertare de la fiecare copil avortat în parte. Îşi ceruse iertare de la mii de copii. Îşi ceruse iertare de la Dumnezeu. Îşi ceruse iertare de la Dumnezeu care e doar unul. Totul se schimbase nu? Îşi ceruse iertare! Îşi ceruse iertare ca un om îngropat de viu. Da, da…

Seara de Ajun trecu la masa din bucătărie cu o sticlă de băutură nedesfăcută uitată înainte. Nu mai băuse nimic

de aproape trei zile. Aţipi iarăşi puţin fără să-şi dea seama, cu capul pe masă. Într-un târziu se ridică şi merse cu paşi târşâiţi prin sufragerie, urcă treptele merse pe coridor intră în camera ei de dormit închise uşa după ea şi se puse cu un oftat disperat în pat.

Îi părea rău, îi părea atât de rău. Atunci nu-şi dăduse seama ce face, doar acum când nu ma pai putea face nimic vedea ce sunt avorturile de fapt, un genocid. Acum îşi amintea nenumărate feţe de oameni care veniseră la ea la cabinet de-a lungul anilor şi chipurile lor îi bântuiau sufletul aşa cum uneori se plimba şi ea prin casă, deznădăjduită. Îi părea atât de rău.

Preotul ăla sectar pe care îl chemase la ea cu ceva timp în urmă îi spusese să se roage lui Dumnezeu. Îi spusese o propoziţie din Biblie: "Veniţi la Mine voi toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre." Dumnezeu a spus asta. Cine e Dumnezeu, care e toată treaba asta cu Dumnezeu? De ce toţi oamenii vorbesc despre El? Cine e Dumnezeul ăsta? Stând în pat disperată, cu moartea infiltrându-i încet puţinele vise care îi mai rămăseseră spuse câteva cuvinte şi în timp ce auzi nişte colindători trecând pe stradă şi apoi cântând la familia doamnei Rohianu sufletul i se sparse în constelaţii umplând camera de aştri şi lumină de stele. Simţea o mare bucurie, ar fi vrut să meargă afară şi să le spună colindătorilor să vină şi la casa ei dar nu prea putea, era siderată privind micuţele stele răspândite prin aerul camerei ei, privind sufletul ei, privind în sufletul ei.

Camera ei era presărată de stele adunate în constelaţii tridimensionale, cele mai mari strălucind geometric în cruce gradată, având între ele talazuri de praf stelar. Sufletul ei era un mic univers conţinut în vidul parcă fără margini al camerei ei. Putea distinge câteva constelaţii din cerul sufletului ei. Un crin în şase colţuri, o cruce grecească, un peşte care îi umplea toată camera şi o constelaţie sferică precum o stea uriaşă făcută dintr-o aglomerare de alte stele. Însă toate aceste stele şi constelaţii erau nemişcate, de fapt se mişcau imperceptibil, asemeni universului. Totul era atât de minunat încât nu poate fi povestit. Sufletul ei era înaintea ei în noapte, luminând întunericul încăperii asemeni unui cer înstelat, pâlpâind. Totul era atât de minunat încât nu poate fi povestit. Putea distinge câteva constelaţii din cerul sufletului ei. Sufletul i se sparse în constelaţii umplând camera de aştri şi lumină de stele.

Şi iarăşi intrară. Intrară pe sub pervaz sute de îngeri, micuţi cu hăinuţă albă. Toţi de aceeaşi înălţime. Intră şi prin uşa pe care se asigurase înainte că o închisese. Vin sute, poate mii de îngeri, la căpătâiul patului ei umplând camera de tăcere în timp ce ea altădată bea sticlă după sticlă râcâind etichetele. Toţi tac şi o privesc şi deşi sunt nişte îngeri cereşti, frumoşi, au o tristeţe tăcută pecum celei purtate de copilul Søren Kierkegaard care parcă spune că asemeni fetiţei cu chibrituri din povestea lui Andersen că nu se gândesc la frumuseţe. Sunt îngeri coborâţi din cer dar nu au ochi, în loc de ochi au două găvane goale. Şi toţi o privesc cu găvanele goale, tăcând. Şi în Seara de Ajun în camera ei fără brad împodobit şi fără instalaţie pâlpâiau stelele sufletului ei şi îngerii trecutului ei.

Camera ei strălucea ca o epifanie şi doamna doctor Felicia spuse asemeni odată bietei Dalida, însă pentru altceva:

-Iertaţi-mă!

Îngerii dădură din aripile lor acoperite de pene albe şi se ridicară pe rând în văzduhul camerei. Merseră la constelaţiile care izvorâseră din sufletul femeii. Luară câte o stea în palmă, apoi alta şi şi le puseră în găvanele goale, văzând. Văzând acum cu ochi de îngeri, celeşti. Acum erau îngeri ca toţi îngerii. Toţi acum vedeau şi zburând printre constelaţiile din încăpere începură să cânte cu glasuri cristaline de copii un colind nemaiauzit, un colind de lacrimi şi bucurie, serioşi asemeni unor copilaşi, însă veseli cum pot fi doar copiii şi dând din aripi. Nu ştia în ce limbă cântă dar îi înţelegea. Tradus era un singur vers: Auzi-i pe îngeri cântând. Semăna foarte mult cu un cântec copilăresc, o colindă cântată de copiii Pământului în Seara de Ajun de Naştere. Însă ei sunt îngeri coborâţi din cer şi în loc de ochi au câte două stele, căci stelele sunt ochii îngerilor. Doamnei doctor Felicia i se păru că parcă mai aude frumosul colind al îngerilor când îngerii plecară de la ea pentru totdeauna ca să se întoarcă în cer şi stelele rămase asemeni portocalelor rămase pe ramurile bradului de Crăciun i se întoarseră iarăşi în piept şi totul se stinse, luminile dispărând şi camera femeii cufundându-se în întuneric şi nemaifiind luminată decât de pâlpâirea tainică a cerului înstelat de Decembrie. Doamna doctor adormi suspinând prin somn cu obrazul încă murdar de lacrimi uscate. Fusese iertată.

-„Să mergi la Eleusine...

Deşi ţi-a fost viaţa legată de un loc şi n-ai bătut marea,
Nici nu ai călătorit pe drumuri lungi de uscat,

Totuşi te du la Atena să vezi acolo solemna
Serbare a zeiţei Demeter, marile, sfintele nopţi.
Şi vei avea cât trăieşti o inimă fără de grijă,
Iar când ai să mergi la strămoşi, sufletul mai uşurat."

Crinagoras, 42, XI.

Prin Eminescu suntem cei mai frumosi Romantici dintre latini, Berlinischer Eminescu. Gedichte de Goethe, arhetipul german. Poesii, Eminescu, arhetipul roman. Gedichte Neu Testament ist. Goethe nu poate fi tradus. De aceea este Printul de la Weimar, Schiller, soldatul, iar Hoelderlin, geniul. *titlu jurnal fb Poezia mea seamana cu scoala (1985) Eu am fost singurul copil care nu mă mulţumeam să frunzăresc Ottouri. In visul meu am vazut popor de sobolani negri venind pe strazi dinspre sud spre rau 14 mai 2016 la 07:42 UTC+03 Culegand sare La patru ani am fost in prima tabara la Homorod. Era in 1986 anul Cernobalului si ne-am dus in muntii Harghitei. Eram in excursie la Sfanta Ana si eu i-am spus mamei sa urcam pe un povarnis iar mama a spus sa adunam sare. Tot tarmul era numai sare si lacul era un lac sarat. Era o sare alba cu putine fire de pamant si o culegeam meditand si gustand-o. Mama m-a oprit intrebandu-ma: -Ce faci, mananci sare? Sarea nu se mananca. Cand ne-am intors pe tarm am vazut-o pe sora-mea si ceilalti copii din tabara inapoondu-se cu pluta de pe lac, o pluta plina de copii cu un baiat plutas. Mi-a parut rau ca nu eram si eu pe pluta, pluta nu mai intorcea dar acum vad ca si Isaac Newton ca lacul era acum al meu. Sfanta Ana c'est moi. Copiii inving daca rup tacerea. - Oliver Twist. My 5th book will be published on paperback only after my death and, also, 80 years from now, 2016. 16 mai 2016 la 00:05 UTC+03 Rânduri dintr-o lume damnată Azi noapte am dormit 17 ore. Şi după chinuri seculare am dibuit care e problema mea cu somnul de stau treaz noaptea şi nu mă pot trezi ziua. Asta a început în vara anului 97, deşi aveam o predispoziţie spre insomnie. În scurt e pe bază nervoasă, trăiesc într-o lume de batjocoritori şi ocări şi nu îmi place nici să mă trezesc dimineaţa la ceasul când ies ei de sub acoperişuri să chinuie iar şi atunci dorm de nu ştiam nici eu de ce dorm. Ca să mă pot trezi dimineaţa nu trebuie doar să mă culc seara ci şi să înving acel moment când mă trezesc şi îmi amintesc în ce lume damnată trăiesc. Trebuie să fii o minte mare ca s-o robeşti pe Cassandra. EXPERIMENTUL CELEI MAI DEFAVORIZATE PERSOANE (lovestory) Motto „Sade dis moi
Sade donne moi." Enigma – Sadeness O văzuse cu ani în urmă la biserica luncanilor. O copilă de zece-unsprezece ani, un zâmbet

doar, nişte ochi ca un râs din viaţa noastră perfectă, nu, nu aşa, perfectă sufleteşte. După patru ani şi-a dat seama că o iubeşte; şi asta a fost. Au trecut anii ca în Iris, au murit oameni, s-au născut, a murit mama lui privindu-l cu o expresie sfâşietoare, şi deja erau opt ani de aşteptare anxioasă şi cioraniană. Ea era Fata moşneagului cea isteaţă, era. De Crăciun sau mai înainte au început să se întâmple lucruri mari, lucruri ciudate. Timp de şase luni romantice băiatul a fost iubita lui Bob, a moşneagului, în şedinţe extenuante de sex şi plăcere agonică, sexul şi suferinţa fiind singurele legi. Dar să nu mai vorbim despre lacrimi. Acum era o curvă, porn star online iar Bob era fascinat de penisul lui circumcis de medici. Se apropia ziua bătrânului, a tatălui său, Adolphe, şi Bob s-a gândit să-i facă un cadou. Ce bătaie a încasat Adolphe în urletele sodomice ale lui Bob care îl penetra pe băiatul ce-şi bătea tatăl şi Profetul juisa masturbându-se în bere. Amin. Eu ori scriu foarte bine ori nu. Daca scriu foarte bine ar trebui sa castig din scrisul meu o roaba de bani. Daca nu ar trebui sa fiu trecut la paraliteratura. Nici asta nu se intampla dar nici nu scrie nimeni despre mine. Din cauza asta nici tata nu mai crede in scrisul meu iar in momentele mele de deznadejde literara ma gandesc daca n-ar fi mai bine sa ma sinucid sa le rup gura tuturor dupa moartea mea? Dar nu banii ma intereseaza ci vreau sa mi se recunoasca literatura. Tata imi dispretuieste scrisul de la Momentul din 2015, numind fiecare nou manuscris al meu drept poncif si interzicandu-mi sa-l public chiar si cele acceptate de unele edituri. E multa suferinta. Ma simt ca un papagal caruia i se baga un calus in cioc numai sa nu mai vorbeasca. Problema mea literara e ca eu nu cunosc pe nimeni nu-l cunosc nici macar pe tata. Cred ca diferenta intre cartile mele si ale tatei e ca in ale mele mai exista speranta. Probabil si ale mele ar fi bune daca ar fi negre in interior cum e moda literara acum. Sunt un van Gogh.
Reformă globală nu Revoluţie sângeroasă

Felix Rian

24 iulie 2016

Reforma globală începe cu fiecare dintre noi, unul într-un an altul în altul, Ne explodează sufletele ca boabele de popcorn. Suntem grăunţe, viitorul câmp auriu de mâine. Creierele noastre trebuie să stea puţin în singurătate, să dospească asemeni aluatului lui Isus din Nazaret, să se liniştească şi să îşi găsească răspunsurile,

propriile răspunsuri. Toţi avem ceva uriaş de oferit lumii. Suntem galaxii.

Luther şi martirii de dinainte de el au eliberat sfinţenia de lăcomie. Acum trebuie să ne eliberăm de agresivitate. Nu este justificat nici un război, nici represiunea absurdă a lui. Pacea este condiţia naturală a omenirii. Omul a fost făcut pentru Paradis şi trebuie să-l recâştige în el însuşi. Adevăratul capital al omenirii sunt oamenii, dar nu resursele umane, ci sufletele umane.

ONU trebuie să ia atitudine oriunde în lume. Asupra războaielor noastre kafkiene. Asupra pornografiei. Asupra alcoolismului şi toxicomaniei. Asupra violenţei. Asupra ignoranţei. Asupra bigotismului. Asupra libertăţii false şi egalităţii false. Asupra exploatării. Asupra prizonierilor şi bolnavilor. Asupra condamnaţilor la moarte şi asupra condamnaţilor la viaţă. Asupra homosexualităţii şi anormalităţii sexuale. Asupra vieţii bătrânilor şi asupra vieţii tinerilor. Asupra accidentelor de avion şi accidentelor de maşină. Asupra prostituţiei şi crimei organizate. Asupra videoclipurilor MTV. Asupra vieţii online. Asupra vieţii de cartier, vieţii de parlamentar, vieţii de ghetou şi vieţii de grădiniţă. Este timpul să înţelegem că trebuie să ne facem examene interioare, la cap şi la inimă. Asupra spitalelor de psihiatrie şi ospiciilor. Asupra azilelor şi închisorilor. Asupra preşedinţilor şi asupra Parlamentelor. Asupra guvernelor şi asupra cetăţenilor. Asupra masonilor şi asupra creştinilor. Omenirea trebuie să se reformeze în întregime. Reformă nu înseamnă tabula rasa. Reforma înseamnă să alegi binele, binecuvântarea în loc de blestem, pe Isus în loc de diavol în tine însuţi. Întreaga omenire trebuie să se ridice, nu la arme, ci la studiu, la rugăciune şi la zdrobire. Ca Savornarola, Ioana d Arc, şi toţi ceilalţi trebuie să ne punem sufletele în flăcări şi să ne lăsăm sugrumaţi în tăcere. Aşa prin moartea noastră a lui William, Wallace şi Washington vom ajunge la o nouă umanitate. Fără arme, fără bombe, fără războaie şi veşti de războaie, fără urâciuni. Chiar catolicismul se va reforma primul, şi vom fi ca înainte de Columb un ostrov de civili. A ucide nu va mai avea sens. Cred în creierul omenirii. Cred în Dumnezeu şi Creierul său. Quo Vadis Moldova?
-Preferati ciberya?
I don t care what you do!...

Moldova a ajuns, românească sau rusnacă, coada României. Nu vă e ruşine?
O să vedeţi voi ce bine o să fie în Moldova dacă nu vă deşteptaţi, moldovenilor.
Dar dacă intrăm puţin în procesele conexiunilor psihanalitice...
ne întrebăm...
care e cauza...
votca?
comunismul bolshevik?
dictionarul român-moldovenesc?
KGB-ul?
Putin sau Stalin?
sau poate Declaraţia de independenţă?
Cert e că în Moldova...
se trăieşte în frică...
şi abjecţie.
Cum poate fi remediat?
Să smulgem viile şi cânepa?
Să suplimentăm bursele?
Să solicităm cetăţenie moldovenească?
Ce poate rezolva în faţa civilizaţiei cestiunea moldovenească?
Cum stăm cu moldovenii?
Quo Vadis Moldova?
La Roma sau la Cruce?
Eu sunt Pepa mă. Zâc mai ceva ca Martin Luther Kings!

Sincerităţi bolnăvicioase

-Alo, bună. Bună seara. Sunt Felix, băiatul profesorului din Haţeg. Hristosaînviat.

-Bună seara, Felix.

-Aş vrea să vă rog dacă aţi putea să mă ajutaţi cu un sfat de prozator, vorbeam cu tata despre cartea pe care v-am trimis-o şi tata nu vrea să mi-o publice.

- Nu ştiu dacă pot să te ajut nici măcar cu un sfat de prozator. Suntem generaţii diferite. Dar tu eşti un scriitor foarte talentat. Păi da, nici eu nu pot să o public în Suliţaşul, pentru că suint prea multe Sincerităţi bolnăvicioase.

-Da... Păi ştiţi am avut o viaţă interesantă.

-Da.

-Nu ştiu, poate dacă ai mai lucra la ea, dacă ai scoate din pasaje, dacă ai mai adăuga mai multă ficţiune.

-Eu simt că dacă aş publica-o mi-aş găsi pacea. Tata spune că cartea mea nu merită publicată.

-Păi da, aşa, nu merită. Cum spuneam sunt prea multe sincerităţi bolnăvicioase.

-Dă! Dă să vorbesc eu cu domnul Cristea.

Salaamaleichumuri.

-Domnu Cristea, el spune că eu sunt Zgârcit, dar poate cartea nu merită publicată.

-Păi da, nu merită. Îi spuneam şi lui sunt prea multe realităţi bolnăvicioase.

-Şi o revistă care l-a mai publicat, i-a publicat şi cu teatru, şi traduceri i-a răspuns că s-a întrunit colectivul de redacţie şi că a decis să nu publice această proză, deci asta trebuie să dea de gândit!

-Da, şi el scrie tot aceleaşi lucruri.

-Da, şi cu liceul, cum a fost la liceu, păi astea sunt chestii fumate, dom'le. Să lăsăm asta.

O uşă se deschide şi se închide scârţâind amar.

Love is a myth. 20 mai 2016 la 10:36 UTC+03

Soldaţilor români din Afganistan, Noi cei din România nu ştim prea multe despre voi şi pe oameni nu îi prea preocupă, la fel a fost şi cu cei care au fost în Irak înaintea voastră. Este o lipsă de apreciere a societăţii româneşti care vine ca o lovitură pentru voi, sunt sigur, în ceasurile voastre de singurătate. Dacă privim în istoria credinţei noastre în Dumnezeu, vedem ca Hristos a trăit o luptă în singurătate până la moarte şi singurul lucru care l-a salvat după moarte a fost un miracol. Dacă sunt soldaţi mozaici printre voi pot să vă spun că Ezechiel, cel mai mare profet, a trăit ca un misfit deşi poporul său nu îi era vrăjmaş, dar nu putea să-l înţeleagă pentru că Ezechiel era cu o eternitate de rotiri ale Pământului mai înainte. Camarazilor voştri de arme din Islam le pot reaminti de tribulaţiile Profetului Muhammad in Mekka chiar după Revelaţie. Dar există o mângâiere. Pentru Muhamamd a fost Abu-Bakr. Fiţi soldaţilor români un Abu-Bakr de sprijin necondiţionat soldaţilor afgani. Ei au cel mai mult nevoie de ajutorul vostru pentru ca Afganistanul să devină o ţară

independentă şi guvernabilă în cât mai scurt timp. Ezechiel a primit mângâierea de la Dumnezeu de la bătrânii care au venit şi s-au aşezat jos lângă el ca lângă Iov ştiind că se aşează lângă popor. Şi chiar şi Isus şi-a găsit mângâierea că pe cruce a întâlnit un om pe care să-l salveze. Va veni o zi în care poporul român vă va recunoaşte eforturile cu preţul a vieţi pline de promisiune de soldaţi pe care le depuneţi pentru civilizarea lumii. Cred cu toată mintea că o rugăciune pentru cei căzuţi, cei răniţi ori cei care încă sunt pe front aduce o solidaritate între soldaţi, morţi şi vii, care mai îndepărtează puţin PTSD-ul de la noi. Vă las cu icoana unui mare soldat al lui Cristos, un soldat canonizat de Biserică şi Dumnezeu, Jeanne d'Arc şi vă spun că cea mai puternică rugăciune o spuneţi când aveţi degetul pe trăgaci. Şi fie ca noi ca popor francofon al luminii vieţii, să fim o lumină de speranţă pentru lume lângă lumina Turnului Eiffel. Amin. Isus ne-a spus tuturor să ne rugăm şi să nu ne lăsăm. Şi soldaţii ajung în rai.

Mocăniţa

A fost odată ca niciodată o fată. Pe fată o chema Ana şi era dintr-un sat de munte de peste Strei numit Livadia de Coastă. Era frumoasă pentru că era o rohmăncuţă.

La un băiat dintr-un sat din jos numit Ponor îi plăcu de Ana şi o ceru de soţie. Ea îi spuse:

-Bine, dacă ne suntem ursiţi, nu scapi tu de mine şi nici eu de tine.

Se căsătoriră şi fu mare bucurie. După un an li se născu o fată pe care tatăl o numi Valeria după o bunică de-a lui. Era în noaptea de 21 spre 22 noiembrie 1947 cu zece minute înainte sau după miezul nopţii.

Mai trecu un an şi apoi în următorul li se născu un băiat pe care îl numi Adrian. Era în anul 1949.

Un timp fură toţi patru fericiţi. El nu lucra nimic, dar era bun de gură. După un timp ea lucră femeie de servici. Mergeau în Haţeg la Grădina de Vară şi ascultau Guajira Guantanamera.

Pe urmă o femeie rea puse ochii pe Ion. Îl momi şi el o părăsi pe Ana şi veni într-o noapte să fure amândoi copiii. Valeria, mama mea avea opt ani. Ea spuse că nu merge, că

mama are dreptate. Adrian a fost mai mic şi nu a înţeles lucrurile, aşa că îl luă de la Ana pentru totdeauna.

Ana, bunica mea suferi imens şi îl iubi imens toată viaţa. La început citea cartea „Ion” de Liviu Rebreanu şi se gândea că nu i-a mai rămas decât să se spânzure. Îşi spuse că nu mai poate să se întoarcă din nou în sat din comuna unde Ion fusese primar doi ani până atunci, comuna familiei Pollya. Îşi luă fata şi plecă în lume.

Merse la Haţeg şi se angajă muncitoare la Fabrica de Marmeladă, fiind cea mai bună muncitoare din Fabrică. Era prietenă cu o fată mai tânără Profira, Fira, venită cu trenul foamei şi care era din ţinutul Herţei. După un timp o măritară cu un om Vaida, care deveni alcoolic cu timpul şi începu să o bată toată viaţa până când muri de băutură pe la cincizeci de ani, Fira rămânând singură şi având doar o nepoată de mătuşă. Tanti Fira este moaşa mea.

Când veni muncitoare, îşi făcu un portret la fotograful maghiar artist din Haţeg Horváth Jozsef în care îşi puse un ştreang de mărgele şi era îmbrăcată în doliu.

Ea era foarte sensibilă. Pe strămoşii ei îi chemase Vladislav şi mai înainte, Albu. Eh, asta-i viaţa. Suferi şi suferi pentru nimic. Viaţa ei nu se deosebea mult de a lui Iuliu Hossu. Muri la patruzeci şi cinci de ani în 1973. S-a născut în Livadia de Coastă, pe data de 11 mai 1928, şi a murit pe 1 octombrie 1973 de cancer la sân. Înmormântarea lor s-a ţinut acasă pe 4 octombrie 1973 într-un bloc sărăcăcios care apoi avea să devină blocul ţiganilor. Stăteau la etajul unu în partea dreaptă cum priveşti blocul. Geamurile erau orientate către Strei.

La înmormântare au venit o mulţime de oameni.

A venit şi Adrian, pentru prima dată. Oamenii l-au întrebat:

-Ai venit la înmormântare?

-Păi, am venit la mama lui Valerica...

-Cum, nu ştii? E şi mama ta. Nu ţi-au spus?

Cartea ei preferată a fost “Ion”, povestea ei dorită a fost “Înşir-te mărgărite, iar cuvântul ei iubit a fost:

ursit

20 mai 2016 la 12:43 UTC+03

Elegiile tatălui meu Tata şi-a scris cele 11 elegii, ori Elegiile duineze, cartea Spre Aleph de abia apărută la Editura CronoLogia

din Sibiu. O carte remarcabilă luminoasă ca un vitraliu ori o icoană pe sticlă, munca unui maestru după o viață de artă. Pe copertă este acea gravură a lui William Blake cu Dumnezeu ca o fantă colorată prin care putem privi revelația. O carte de poezie în cel mai înalt grad, poate fi folosită și drept carte de rugăciuni în orice credință. O carte misterioasă despre care nu putem înțelege cum a putut fi scrisă, aidoma desenelor Nazca. Cred că tata a făcut primul său miracol. Într-o zi literatura română îl va numi pe tata părinte al renașterii modernismului autentic. Iar eu am putut să vad o viață în tata viața unui scrib medieval de manuscrise tainice și pure, și acum văd cum scrisul său se transfigurează. După cartea aceasta orice se poate întâmpla, chiar și hrănirea mulțimilor și cine știe poate Dumnezeu îi va da și Cântec despre mine însumi. Un mare poet român, tatăl meu, domnul profesor Raul Constantinescu.

DIALECTICA SEXUALĂ A LUI FELIX SUPERMANN

2016

1

Maternitate sadică

Întreaga viață a lui Felix Supermann a stat sub semnul sexului, încă de când era tânăr, încă de când era copil, băiețel, embrion.

Dacă nu era pacient n-ar fi vorbit despre asta, dar cum meseria pacientului este să-și spună probleme încerca să spună. Că fusese bătut și abuzat încă după concepție de către tatăl său. Că înainte de naștere la maternitate a avut drept moașă o asistentă obsedată alcoolică lesbiană care îi pipăia mama în travaliu. După ce s-a născut a fost luat sub oblăduirea maternității două sau trei săptămâni. acolo asistenta l-a abuzat și torturat pe domnul Supermann care atunci era făt pentru vina normalității mamei sale. Nu știa exact ce îi făcuse cu mici excepții, primele lui amintiri, dar uneori avea viziuni ca și cum ar fi stat lângă un șarpe uriaș, monstruos și lipicios. Coșmarurile lui repetitive din copilărie se petreceau la maternitate, însă el credea că au loc undeva între cer și pământ, stele și iad, în spațiul dintre filele cărții vieții, acolo unde proorociile sunt țesute. Și toată copilăria și viața a crezut că avea să moară martirizat.

Amintindu-şi unul dintre vise putea să reconstruiască poate prima sa zi pe pământ ca om. Nişte oameni se uitau la el, şi îl drăgălăşeau şi cineva spusese:
-Arată ca Isus!
Şi îi arătau dealurile verzi din jurul maternităţii şi înţelegea că sunt ca un amfiteatru.
Şi apoi în jurul lui se făcea gol şi el era gol şi deodată apăreau nişte oameni care se strângeau în jurul lui şi se uitau la el şi o femeie spunea pe acelaşi ton dar cu o răutate malefică:
-Arată ca Isus!!
Şi îl strângea în scutece ca într-o togă romană şi apoi îi strângea pieptul ca într-o cămaşă de forţă poate sufocându-l dar asta nu-şi amintea. Apoi îi râdea în nas şi toată viaţa avea să-şi amintească râsul, răutatea şi buzele drogate ale femeii aceleia, monstrul de la maternitatea din Haţeg din martie 1982. Şi se trezea sub braţul mamei.
-A fost halima la maternitate, spunea îngerul. Prin 1985, mama sa rămase iar însărcinată şi avortă, de ce doar Allah poate şti toate cele o sută de motive, motiv pentru care avea să moară înainte de vreme în acelaşi spital, după 26 de ani, la reanimare.
-Celălalt vis, ambele visate până la vârsta de cinci ani iar şi iar, era cu o casă în care intram, spunea, care acum văd că de fapt era creşa, actuala Judecătorie din Haţeg, unde cineva la intrare îi spunea că trebuie să-i spună ceva, şi îl întorcea şi răsucea pe toate părţile cumva ca în nişte haine. Oricare ar fi fost tema, cert e că avea piciorul drept şi rădăcina penisului mutilate, piciorul ţinându-şi-l perpendicular cu celălalt şi în urâtul său penis neavând stabilitate. Cine poate să judece însă toate? Ar trebui să fie oameni mulţi pe pământ, atâţia încât să nu mai aibă sfârşit.
Am primit educaţia sexuală la maternitate şi am continuat-o la creşă, spunea.
Epilog
Ehei, dragii Moşului, au fost multe ale peripeţii în viaţa supereroului care ar putea alcătui un bestseller de 600 de pagini şi poate va fi scris cândva cu apă pe apă într-o altă viaţă. În schimb mă mulţumesc cu această povestioară pe care cred oamenii o vor citi cu tot atât nesaţ cum citesc Verdictul.

-Minotaura şi Phoenixul
Un Pui de galben Phoenix
Căzu în promoroacă
Îşi amintea cuvinte Pui Mic

Oi da de Piştimoacă?
Toţi născuţi pentru Iubire
Se spune în nouă sate
Merg băieţii a-n cerşire
La frumoasele Feate.
Întâlni şi Puiul Fată acolo colo cea
Privire din poartă de labirint
Eu sunt Minotaura ta
De mă iubeşti îţi cânt.
Tu ştii să cânţi, zidită în Castel?
Ştii tu să iubeşti?
Nu ai zidit tu labirint
Privind plânse fereşti?
Da ştiu să cânt şi să iubesc
Minotaura suspină!
Din labirint te tot aştept
Iubire fără vină.
Sunt Minotaură c'est vrai
Cu ochii arşi de Mamă
Dar inima de Fată mi-e
Afară tu mă cheamă.
Dar tu eşti mic al meu Pui Mic
Cu ce ai să te lupţi?
Nu ai nici gheare n-ai nici cioc
În ceruri să mă duci?
În lume trebuie să fii mare tare!
Spun oamenii mai buni
Ori tre să fii mai cumpătare?
Zic ceia mai bătrâni
Adevărul toţi îl ştim
Din primele poveşti
Pe mici şi buni îi ţine-n palmă
Fecioara din fereşti
Toţi născuţi pentru Iubire
Se spune în nouă sate
Merg băieţii a-n cerşire
La frumoasele Feate.
Şi ştim nu e lucru ascuns
Se ştie-n toată lumea
De eşti cu Doamna mai şi plângi
De rouă ţi-e cununa.

O învăţătură de viaţă practică din cartea lui Moise despre Iov Este cunoscut faptul că Iov cel Drept era un om foarte bogat în animale care erau agricultura în regiunea premesopotamiană, un om care în urma războiului şi a cataclismelor pierde aproape tot. Răspunsurile sale cât şi întrebările adresate lui Dumnezeu sunt demne de Sitting Bull. Ce se trece cu vederea ori e luat în uşor este felul în care Iov a început iarăşi activitatea de latifundiar, de ţăran. Dumnezeu nu i-a făcut minunea ca printr-un miracol să aibă iarăşi animalele care le-a avut şi chiar de două ori mai mult. Ci scrie în ultimul capitol că fraţii, surorile, şi vechii prieteni au venit să-l vadă şi i-au dat fiecare un chesita şi un inel de aur. Cred că de aici orice întreprinzător, ţăran, negustor, bancher, liber profesionist, intelectual, artist, orice om angrenat în activitatea economică a lumii poate lua o învăţătură care îi poate ajuta pe lângă suflet şi vieţii chinuite pe care o trăim cu toţii. Personal cred, poate greşesc, dar aşa cred, că Iov cel Drept făcea parte dintr-o ghildă de latifundiari şi păstori de vite, iar când a dat faliment ghilda l-a ajutat să reînceapă producţia ca să poată iarăşi susţine ghilda. În sate sunt atâţia oameni care se înţeleg bine, ţărani, sunt chiar rude. De ce să nu ia pilda lui Iosif, celălalt Drept al Vechiului Testament, şi în anii buni de agricultură să pună bani deoparte într-un fond comun, - nebazându-se însă pe banii ghildei şi folosindu-i doar când este neapărată nevoie - pentru ca în anii grei dacă unul şchioapătă, putând fi oricare, să poată fi ajutat. Aşa s-a ridicat încă din Evul Mediu Occidentul, până azi cea mai puternică plusvaloare a lumii, chiar şi Europa Unită fiind nu un stat ci un astfel de ghildă pentru suport comun. Tot ce este nevoie este muncă şi încredere. Pedofilie şi vitralii Motto:
"Be nice to strangers, cause sometimes you're a stranger too."
We're No Angels, 1989 I Giton Giton, cum ai trăit când te-ai făcut mare? Cum ai reuşit? Ai copilărit la bloc la marginea ghetoului, o copilărie frumoasă, dar priveşte adevărul în faţă, psihic ai fost un Huck Finn. Cum a fost în ziua aceea? Erai cu prietenul tău pe aleea cu cuburi din spatele blocului şi a trecut ea, doamna Freud. Era îmbrăcată în negru şi bătrână. Noi stăteam pe aleea pietruită şi o priveam. Søren mi-a şoptit că e nebună. Doamna Freud a zâmbit şi s-a oprit. Privindu-ne, ne-a spus ceva, nu ştiu ce. Søren mi-a spus încet:
-Hai să fugim.

Eu nu am fugit. Prietenul meu s-a oprit mai încolo. Bătrâna mi-a spus cu o tandrețe ciudată și duritate, severitate, apropiindu-și gura de a mea, de fața mea:
-Dă-mi o pupă.
Mirosea înțepător, a rom aveam să aflu mai târziu. Am stat fără să fac nimic, tulburat, cu o frică stranie. După un timp, biata femeie privi înainte și își urmă drumul mergând ca Terminator unu. A mai convertit un psihic. Pentru mâine, lectură obligatorie a povestirii O zi minunată pentru peștii-banană, de J. D. Salinger, cu impresii de lectură notate în jurnal. Atenție să nu vă pierdeți mințile! Succes.
Comentariu. Voiam să merg să văd lumea, dar văd că nu am de ce pentru că totul s-a petrecut aici, aici este scena vieții mele. Dar ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, Giton? Te întreb așa cum l-a întrebat Kramer pe Frank Costanza despre Coreea. Am fost abuzat. Creierul mi-e mucegăit, inert, pe jumătate putred, ca o carie fetidă ori o scoică moartă, iar în el am o perlă uriașă, grunțuroasă, grea, chinuindu-mă ca ochiul de bufniță al unei Erinii. Odată corupt, am căutat cu toată mintea parcă să corup chiar la vârsta aceea de copil și am corupt. Chiar și un copil poate să fie un monstru. Creierul meu, Lotte. Creierul. Creierul meu își amintește ceva ce a uitat. Am primit în copilărie programarea unei educații pe care mama nu a dorit-o pentru mine. Sunt Un monstru. Un psihopat. Am gânduri incontrolabile îngrozitoare. Ăsta și nu eșecul în dragoste este motivul sinuciderilor mele. E îngrozitor când te sinucizi și mori măcar puțin de fiecare dată, ca în sex. Ai un sentiment de regret, de sfârșit, fie că ești credincios sau nu ești torturat de credință, și nu mai vezi decât negru.
Aceasta e povestea mea, nu sunt un zeu care visează oameni. Faptul că am menționat Coreea, înseamnă că sunt o victimă, un ucis.
-Spune-mi, Lotte, mă iubești și așa faustic? Blestemat?
Ca Oedip simțeam impulsul de a-mi înțepa ochii cu ace, dovada că psihologul Freud știa ce spune. Acum dorm și îmi simt creierul dospind, măduva spinării mi se îngroașă ca o viperă cu corn grasă, pântecoasă. Simt trecutul cu mine ca un butuc fixat de gât precum un guler cervantin. Acum nu mai am obsesia sinuciderii. Dar nu știu ce ma în loc. Riscul? Doamna Freud, bestie cu mii de nume și capete cu boturi mirosind a rom, m-a omorât ca pe un melc. Scriu, în patul mamei, lucruri pe care nu le pot citi cu voce tare în locul în care le-am scris. 20 mai 2016 la 17:01 UTC+03 http://putlocker.is/watch-women-on-the-verge-of-a-nervous-

breakdown-online-free-putlocker.html La Pepa es la Iglesia y Ivan es nosotros igual. Scrisul e cea mai simplă cale să intri în istorie. Dar mai mult decât atât este cel mai uşor mod să faci ceva frumos. 20 mai 2016 la 23:15 UTC+03 Visul meu era ca si pentru Peach sa scriu ca Harriet Beecher-Stove, pe care nu am citit-o totusi. Cartea ei Coliba Unchului Tom a dus la Razboiul Civil pentru Elibrarea Sclavilor Negri. Azi am constatat ca in Romania exista sclavi prizonieri intr-un infern malefic si pauper. Aceste victime trebuie eliberate chiar cu pretul unui razboi civil roman intre civilizatie si caverne. Exploatarea si abuzarea copiilor va inceta in Romania ca si in tot Occidentul, cu orice pret. Copiii sunt mai importanti decat oamenii. Satul exterminat (povestire live) Nu cred că cei vechi îşi iroseau paginile, nu aşa se scria. Deasemenea a o scrie în Word nu e acelaşi lucru cu a scrie la o maşină de scris. Cred că povestirile sunt superioare romanului, dacă vrei să sugi toată măduva de trestie de zahăr a vieţii. Astfel, scriu live, ascultând Louis Armstrong. A trecut un Nomad aşezându-se lângă satul Păclişa pe un zid mare de pământ şi beton între un şanţ şi o apă, aşa cam ca Oltul. Era târziu, vară, cald, adună puţin fân din câmp şi îşi făcu un culcuş pe zidul mare, fumând ca Huck Finn şi privind cu seninătate la satul de dinaintea sa sub cerul înstelat cu câteva luminiţe. Obosit, trase câteva băşini, pe alocuri. Apoi văzu că drept în faţa sa se află ceva. Un stâlp de înaltă tensiune. Pământul era scenografie pentru o piesă nescrisă. Ştia că în sat e un spital pentru oameni sărmani în faţa lumii şi că păclişenii îs oameni săraci. În dreapta era parcul spitalului, unde era şi un castel. Romantic. Îşi lăsă capul pe spate, se mai întoarse cu faţa în fân mirosind România şi zise: Bă ce frumos îi în România! Apoi se întoarse iar cu capul pe spate şi privi covârşit stelele. Se gândi că nu poţi spune că ai văzut lumea până nu ai privit fiecare stea; nu poţi spune că ai trăit până nu ai privit efectiv fiecare stea în parte; nu poţi spune că ştii mate până nu ai numărat stea cu stea, luând-o în mână şi punând universul în borcan ca pe licurici. Privi stelele, beat, dădu capul la 122,5 de grade şi văzu şi Calea Lactee şi apoi văzu o stea mare. De fapt era o stea căzătoare care căzu şi căzu exact pe menhirul tip Eiffel din faţa lui pe care în ultima clipă îşi dădu seama că seamănă exact cu o rachetă neagră în întuneric. Dar şi rachetele au aripi. Explozia a ajuns până la casa din autostradă, câţiva kilometri buni faţă de Haţeg, care a scăpat, şi în partea opusă până în Cârneşti, care nu. Nu cred că cei vechi îşi iroseau paginile. Mă înalţ spre tine când mă prăbuşesc în neputinţele

mele, înaintea ta creierul meu expresionist se umple de lumină. Cred că am găsit un titlu profund al meu pentru a treia carte de poezii. Titlul este CREIER NUD și este inspirat de arta, personalitatea și bunicul unei artiste fascinante de teatru și teatru/dans care este intervievată acum la radio C. De la bun început, după primul moment de șoc, mi-am descoperit afinități cu ea, eu fiind în creier ce este domnia sa în arta dramatică. Ascultând-o vorbind îmi simțeam creierul ca o realitate în sens filozofic, ca un Ion Caraion, dar cred că Ion Caraion se înșela, toți putem fi înlăturați de gloanțe, doar cărțile de istorie nu pot fi împușcate. *** Spunând Păstorul cel bun, Isus se gândea cred la Abel, referindu-se la epoca nomadă a păstoritului. De aceea ciobanii adevărați sunt cei mai profunzi oameni. Mai mult nu vă zic, că e noapte și n-o să vă dau chiar mură-n gură. Tri, mă, tri, că Luna-i sus. Însă părinții mei din Livadia de Coastă aruncau cu piatra în geamul trenului. Despre vocația preoției laice Societatea ca și Biserica trece printr-o criză majoră. Ca soluție la problema superficialității din biserici propun vocația creștină de tip pusnic trăită în mijlocul lumii și chiar în sânul Bisericii. Despre vocația preoției laice Societatea ca și Biserica trece printr-o criză majoră. Ca soluție la problema superficialității din biserici propun vocația creștină de tip pusnic trăită în mijlocul lumii și chiar în sânul Bisericii. Credinciosul își este propriul preot luând împărtășania împreună cu Hristos de unul singur, propriul predicator exhortându-se iar și iar până la obsesie, propriul episcop veghindu-se pentru a da socoteală. Dar este în Biserica noastră catolică și universală, și chiar și mediul monastic trebuie să fie mai insightful. Caseta cu Dire Straits Erau doi necunoscuți. Se treziră dimineața înainte de răsărit să plece la serviciu, iar ea își sărută copilul de rămas bun care se încruntă în somn. Stăteau pe malul mării și trebuiau să meargă vreo treizeci de kilometri în interior. Era Februarie. Ea plânse.

El se duse în garajul cu rampa prea înclinată. Aprinse becul și privi fântâna cubică de lângă mașină. În spatele mașinii erau niște rafturi pe care se aflau borcane de dulceață, vinete, zacuscă și ciuperci conservate, precum și trei butoaie de varză murată. Becul era prea slab. El continua să privească vid cubul fântânii, sub tavanul scorojit.

Deschise poarta și privi Ursa Mare. Iarna doar Ursa Mare se vede. Un aer rece începu să se difuzeze în garaj ca sângele menstrual. Continua să privească Ursa Mare, încercând

să distingă a opta stea. Uneori era acolo, uneori nu. Ca şi iubirea. Se întoarse şi văzu iar cubul alb al fântânii. Ochii i se închiseră.

În clipa următoare, fără să-şi dea seama ce se întâmplă, ea ca o pisică uriaşă îl înşfăcă şi începu să îl sărute dement. El se simţea ca într-un cântec de Pink Floyd. Creierul îi era îmbibat de de sarea ce venea prin garajul deschis. Când îl lăsă pentru o secundă, văzu Ursa Mare, a opta stea nu se mai vedea. Era dimineaţă. Ea îl izbi de perete. Obişnuiau să tacă mult. Vorbeau mai mult prin săruturi. El era în continuare anesteziat de dimineaţă. Azi era ziua în care îi murise mama, etern, singură, la reanimare. Acum era ca a opta stea. Se simţea de parcă îl săruta moartea, sălbatică, irezistibilă, iar ea simţea acelaşi lucru. Şi ea era orfană. Pe umerii cămăşii se umpluse de var albastru, după cum era smucit într-o parte şi alta. Moartea trebuie că este irezistibilă gândi, acesta trebuie să fie motivul pentru care toţi murim.

Aşa am fost conceput.

Biblia Biblia mea neagra si rupta intr-un moment de furie sta deschisa cu paginile in jos pe albumele de familie nu cred ca Bibliile sunt facute bine pentru ca ne uitam pacatele nici oamenii nu sunt facuti bine dar aceasta nu e important cu fiecare Biblie rupta cat de putin poti oricand cere alta de la fabricantii de Biblii dar toate sunt legate atat de neserios se rup in mana oarba a sfintei ca si sub violul ghearelor paroase ale apostatului nu am incredere in Biblii.

Artă moartă

Am fost prieten cu un artist. Eram în şcoală şi încercam să îi vorbesc despre cărţi, muzică, D-zeu şi artă. Considera cărţile ceva cu ce nu merită să-ţi pierzi energia, în muzică îi plăcea Korn şi o casetă de a mea de jazz pe care ar fi vrut s-o păstreze, pe Dumnezeu îl privea cum privea femeile, putând fi renegat şi invocat după chef, iar arta în estetica sa era făcută de beţivi, expiator preferându-i televizorul. Un dionisiac, gândesc acum. Am mers la facultate în acelaşi târg, el într-o branşă a artei tehnice, eu la teatru. Încercam să-i spun despre regie. Îmi repeta pe străzi sau prin birturi că teatrul este o artă moartă, ceva ce merită dispreţuit. Apoi eu m-am îmbolnăvit şi am renunţat, unul din motive fiind acela că nu puteam face faţă destinului tragic, conflictului dramatic şi nu înţelegeam comedia. Tânjeam după salvare, gândesc acum. Apoi am început să scriu. Artistul a terminat facultatea de artă, a renunţat la artă şi s-a vârât într-o breaslă. Creier nud Zombi Îmi ud ochii în monitor ca

în sodă caustică Merg pe stradă şi strada nu mă vede Oraşul umblă după mine Nu-mi irosesc apocalipsa dar o port în piept Merg adesea pe câmp şi tac E o lumină în moarte Spre care ne îndreptăm toţi Asemeni autostopiştilor Ce învaţă despre lumină şi moarte. Noaptea Noaptea e un geam mat. Nopţile sunt mult mai sălbatice decât zilele. Noaptea e ucidere şi urlet. Leoparzii negri urlă drogaţi de sânge în cireşul meu zgâriat până la os doborând stelele grase cu ghearele lor romanice. Noaptea nu ies din casă. Noaptea omul e învins ca şi zeul. Noaptea redevenim maimuţe iar dumnezeu adam. Focul ne arde în privirile evanescente luminând asemeni icrelor văzute la microscop. În fiecare noapte se apropie iuda de patul meu şi mă sărută pe frunte. În fiecare noapte mă gândesc la Alaska verde între pământ şi stele. Noaptea cred că orice drum umblat e o urâciune. Ziua a devenit noapte. Înviere Există un drum mai greu decât târârea la camera 101 Un drum în care se întâlnesc toate drumurile Groapa aceea în care vei fi îngropat ca un vas de lut sau aur de la Marea Moartă De acolo trebuie să te ridici pe picioarele pe care niciodată nu ai stat cu creştetul capului precum crabii să sfărâmi coconul de chitină putredă al sicriului să te zbaţi căutând aer în argilă şi pietre Să te naşti iar precum grăuntele de sare şi să te ridici a doua oară din pământ Din mormântul mamei tale. Loser Sunt nopţi fără rost În care mama ţi-e în pământ şi tata bătrân ca Iov iubeşti până la urmă o altă ţară şi copiii ţi-s nenăscuţi şi viaţa îţi trece ca un insuportabil meci berserk şi în prelungiri. 18 ani Totul e freamat Marea ca si nucul plans ca si camera de zi Tacerea este buna ca rahatul colorat din cozonacul vechi Timpul trece si nu se mai intoarce Oamenii asijderea se spune Vom muri pe front in biblioteci in lumina spun copii deosebiti iar la 18 ani se ingroapa in noapte. Satul fantoma Drumurile mele sunt uitate sopteste satul fantoma aici a fost castelul desfranat Acum un morman de pietre si colti de sarpe aici a fost satul arat acum o suta de ani de ultimul baron Nu umbla pe strazi Strazile sunt pustii Si doar mortii le colinda Infometati si plangand ca niste amintiri. Lobul drept Lobul drept poarta maini obosite si salopeta albastra De aceea ii place chitara si berea Femeile si upercuturile Si singuratatea ce asemeni tigarilor da cancer Dar lobul drept e un muncitor redus Cantand cantece stupide Si construind universul. Eroica Am vazut marile multimi Si muntii acoperiti de stoluri de zapezi Am vazut pietre stralucind precum argintii Im pamant Este acea lumina pe care n-o vom pierde din ochi Chiar si in ziua cand nu ii vom mai avea In mormintele noastre neplanse de nimeni.

Arhitectura Orasul se preschimba intr-un musuroi de beton Toti oamenii su inceput sa semene unii cu altii Se spune despre furnici ca traiesc singure Trebuie sa ducem civilizatia pana la sfarsitul universului Furnicile iubesc? starea. 17 Mai 2016 21:50 Poezia totala Vazut dintr-un avion de vanatoare omul e asemanator unui paianjen urias ori gandac verde nemaivazut Omul cu octavele lui de simtire Nu e decat o forma neagra alergand prin sarma ghimpata si nisipul greblat Spune-mi omule merita sa traiasca? Ochi Ce sunt ochii nostri coride sau prisme? Daca sunt sange cine l-a plans? Daca sunt gheata cine a strans-o? Vom sti sau nu vom sti Inainte de-a muri? Knock-out Stau intins sub tavan Numb Nu vad decat o lumina incerta secundele trec ca niste marfare Nemiscat imi numar ranile Creierul mi-e inert Sunt knock-out Nu ma voi mai ridica. Meteoritul Departe de drum se afla o piatra Nu stim cum a ajuns acolo Dar calul se impiedica de ea La fiecare drum cu caruta Poate e chiar un meteorit Mai toti taranii injura si biciuiesc De atata biciuit si lacrimi de cal Piatra si-a pierdut volumul dintai Acum arata ca toate pietrele Pe jumatate ingropata in cer Poate ca era un meteorit Dar nu mai e. Reguli Un bun coleg de camera nu vorbeste cu geniile nici vitele cat poate ca Marea Caspica sta in singuratate pana o simte ca o ranga izbindu-i capul un bun coleg de camera nu vorbeste si nu i se va vorbi. Ideal mort Intr-un cinematograf Privesc Idealul mort al oamenilor Creierul mi-e sidef Cerul e un steag negru pe care pluteste Luna Lumea e o masina trista Imi caut numele pe generic si nu il gasesc. Pamantul Pamantul e plin de radacini Copacii si oamenii devin pietre Pamantul sunt oamenii Si fiecare stea e un ochi Inchis si deschis. Poveste Sunt o padure plina de scufite rosii si lupi radacinile sunt bordeiele piticilor si uriasilor Am mers ades prin aceasta padure dar nu am vazut-o niciodata Copacii nu sunt Briareu sunt creiere pulsand stand pe serpi de maduva prin frunzisul rosu ca o crima Lupii ma inconjoara ca o emisfera de oglinzi Sunt scufita rosie si sunt aceasta padure. Genocid Am trait in clinchetul lacrimilor Lacrimile erau curtea mea imperiala Imi puneau frunzele galbene inainte Apoi am intalnit un om cu ochelari si ochi crucis Si apoi am fost parasit de virtualele iubiri cu adevarul pierdut si nepierdut si am murit un secol in secolul mortii si sexului Asa devenind nimeni sunt absolut asemeni ultimei taceri a statisticii. Intampin Din nastere am avut un aprig dor de moarte sa redevin pietre in izvor si os sfant sa ma gaseasca Omul cand in pamant rau vine sa-l intampin plecatul Polichinelle si tu esti ca mine si tu

esti ca mine. Arderea inimii cu fierul Sunt acum mai bătrân ca Isus şi inima mea arsă până azi de iubire e curată ca lacrima oricând îmi va fi greu voi privi în inima mea şi voi citi yhwh în cartea mea nu mai încape nici o altă iubire şi când se va sfârşi filmul pe generic va scrie Înmormântarea contelui de Orgaz. Ghetarul Ursii au murit uriasi singuri Noi topaim in jurul lor Mamutii au fost luati de ape Acum suntem oamenii doar Cioplitori in piatra si rotitori in roata Un om si-a pus craniul celui mai mare urs pe crestet Si toti tremuram in lumina ghetarului. *** Poezia yin, Tu, numbă dedicare. În ceas de seară. Rugaciune Plangi paine incatusata zvarlita-n intuneric Domnul vine in calea mea ca o carte Coboara-mi-te din suflet infinite poliedru Fii fericit torturat stalp de sare Umblu pe apa pe drumul fara capat Pietrele cerului imi curg in spirit in lapidariul de sare si stele Tacere in teatrul antic Tacere. Biblia Biblia mea neagra si rupta intr-un moment de furie sta deschisa cu paginile in jos pe albumele de familie nu cred ca Bibliile sunt facute bine pentru ca ne uitam pacatele nici oamenii nu sunt facuti bine dar aceasta nu e important cu fiecare Biblie rupta cat de putin poti oricand cere alta de la fabricantii de Biblii dar toate sunt legate atat de neserios se rup in mana oarba a sfintei ca si sub violul ghearelor paroase ale apostatului nu am incredere in Biblii. Văzând-o pentru prima dată pe Marian Anderson în 1939 În acel an Ica noastră cânta şi ea la Cernăuţi lieduri în germana dulce avea cincişpe ani şi începea războiul dar ce legătură este între Detroit şi Cernăuţi poate războiul şi poate moartea în război şi în moarte suntem toţi fraţi mai mult decât în muzică şi dialectică va veni şi anul 2939 şi nu va mai fi Marian Anderson nu va mai fi Eleonora nu va mai fi limba germană nici cincişpe ani nici războul nici detroit nici cernăuţi nici moartea. Azi sunt toate ca şi Carul Mare spre care alergăm. Oda diamantului din gunoi Nu voi scrie un poem social adresându-mă mulţimilor nu voi scrie precepte divine împotriva capitalului şi sărăciei din casa mea de la ţară nu voi veni cu ceva nou plin de prospeţime nu voi scrie poemul pentru Nobel şi premiile literare ale Indiei Nu Nu voi arăta oamenilor adevăratul chip al lumii nu voi pătrunde până în mecanismul societăţii nu voi predica şi nu voi fi predicat nu voi veni în umilinţa care îi dezvăluie pe sfinţi iubirea aproapelui nu va fi scopul vieţii mele Nu voi prezice sfârşitul lumii şi al oamenilor nici nu-l voi simţi nu voi spune omului să-şi ajute semenul voi cerşi încă o zi încă un an încă o secundă *** Pianul românesc Trezi adormitul plisc. Ţa-ţa-ţa-ţa-ţa. 22 mai 2016 la 23:39 UTC+03

Hitler pe hârtia milimetrică Societatea e fascinată de criminali I-am adorat cu toții anarhiștii ca și polițiștii Bătându-ne Vocea LUI erau vocile din cununa Europei celei nebune Metal prețios Nu ar fi existat nazism fără Hitler profetul nu ar fi putut fi Nu a fost un cancelar un dictator un nebun a fost dincolo de morală și dincolo de viață precum Caesar a fost Hitler neîngropatul el întregul Berlin sub cenușă el Germania imperială și înnebunită el Europa moartă.

Artist nenorocit de destin

Am o senzație neplăcută așa că merg la tata și-i spun că scriu mai bine decât Cehov.

Tata e cremene, eu sunt dinamită.

Apoi merg a doua oară și îi spun că nu mai sufăr că sufletul e mic și nu doar că scriu mai bine decât Cehov, dar eu sunt precum Enescu și va vedea asta, dar sunt un om nenorocit de destin. Tata spune:

-Șalom.

Eu spun șalom.

Tata mă felicită și ne strângem mâna pe întuneric fericiți și triști.

PS. Au trecut două zile și am văzut că am mintea-n cârje, pentru că eu scriu citindu-l pe Cehov, dar Cehov a scris fără să mă citească pe mine, eu l-am citit pe Cehov, dar Cehov nu m-a citit pe mine. Cât de prost poate să ajungă un om.

Byzantium Byzantium Cine nu s-a rătăcit în labirintul insular Antilele Europei Mediterane Cântecele noastre duse până în irișii de oțel ai lui Tolstoi Tu și eu și soldații întorcându-se acasă unul câte unul ca o presimțire a plânsului universal și săracii bucurându-se o zi înainte de moarte o lume întreagă plecând pe mare și pe munți părăsită și neuitată.

Calypso

Motto:
"If we shadows have offended,
Think but this, and all is mended,
That you have but slumber'd here
While these visions did appear.
And this weak and idle theme,
No more yielding but a dream,
Gentles, do not reprehend:
if you pardon, we will mend:
And, as I am an honest Puck,
If we have unearned luck

Now to 'scape the serpent's tongue,
We will make amends ere long;
Else the Puck a liar call;
So, good night unto you all.
Give me your hands, if we be friends,
And Robin shall restore amends." - Puck

Rămăseseră singuri. Pe căpătâiul mamei moarte rămăseseră portretul ei, tânără în doliu, şi o carte. Stăteau în camera liniştită, tatăl citind biografia lui Pasternak, iar el scriind. Se simţea de parcă ar fi ajuns în Ithaka, dar cât i-a luat să o facă.

Amintindu-şi crâmpeie de viaţă ochii îi priveau înainte obosiţi. Scria până umplea toată pagina ca la ora de colorat în şcoală, când trebuia să umple cu viziuni curse din borcanul cu apă şi propriul suflet toată bucata de hârtie.

A fost foarte frumos, dar apoi tatăl său lăsă cartea şi porni televizorul, privindu-l cu un chip mărunt.

Eh, când părinţii urlă la tine o fac pentru că le pasă de tine. Oamenii care îţi vorbesc cel mai frumos, te iubesc cel mai puţin. Nu te îndoi de iubirea unui tată când are crize, şi tu le ai, îşi spunea. Avea atâta de-nvăţat. Dar acum era pregătit să-şi ducă cititorul până în cele mai tainice cotloane ale societăţii, ochii săi coborând în adâncimi ca hubloul privirii lui Jacques Yves-Cousteau coborând ca o torpilă din burta navei de cercetare ştiinţifică a vieţii Calypso.

Când priveşti viaţa nu vezi nimic şi ţi se pare că e un fel de Dunăre egală pe care o vezi cu atât optimism după cât eşti în stare să produci, precum creatina. Dar, când te prinde, ajungi să o cunoşti cu adevărat, sau măcar o parte din ea. Şi când o vezi sau îţi vezi altfel propria viaţă, nu mai poţi să zâmbeşti la fel ca înainte, deşi zâmbeşti mai mult, cu ochii îndureraţi. Oamenii fug de adevăr, dar când îi prinde se lasă prinşi.

După un timp tatăl său, ore după ce stinsese televizorul, începu să numească autorii realişti care i-au plăcut. Stendhal, Turgheniev, Dostoievski, Tolstoi, Gogol, iar eu mă luptam cu formularea de a nu mai levita şi a te aşeza cu trupul şi capul pe pământ şi a respira somnul vieţii pentru a nu mai trăi în autismul romantist. Şi stăteam iarăşi liniştiţi în camera mamei.

Apoi după ce i-am citit mottoul cărţii, spuse cum cumpără pe clasa a doua sau a treia prima carte de Shakespeare, cu portret, în Biblioteca Şcolarului, "Romeo şi Julieta" la librărie în satul mare cu tatăl său pentru trei lei pe când era doi dolari

leul. Se ridică din pat şi începu să-mi povestească de cărţile pe care le cumpăra şi de oamenii simpli care citeau în satele acelea şi la tristeţea de a fi cu o clasă mai mult primei clase de franceză şi, cum stătea, în picioare, cu o bibliotecă în spate, cu părul puţin încârlionţat de parcă ar fi fost bătut de vântul creaţiei, tata îmi apăru în toată frumuseţea sa, având toate vârstele în acelaşi timp şi da, dacă eşti bun, romantismul nu e un neadevăr, râzând împreună poate pentru prima dată în viaţă, după care tot povestind frumuseţea cărţilor ajunseserăm iarăşi să vedem problemele oarbe ale vieţii care ne loveau pe amândoi ca un orb înarmat.

Omenirea trăieşte un vis colectiv, un delir continuu. Toate fricile, angoasele, anxietăţile, neliniştile, hoaxurile seculare, manipularea omului de către om, şi tăcerea - nu a lui D-zeu, ci a noastră, în care ne înnisipim ca în ceară, zbătându-ne. Eu m-am trezit treptat şi am oprit toate icoanele fără suflet care îmi umpleau viaţa cu iluzii şi coşmaruri, trăind acum şocul de după, când văd ce pustie mi-am făcut viaţa şi încă parcă mă aflu în mijlocul unui câmp bombardat şi devenit asfalt. Trebuie să-mi găsesc răspunsurile la întrebări ca să pot dormi. Nu ştiu care sunt întrebările acelea, dar mi-e cert că există, ansamblul fiinţei mele obosite de nesomn mi-o spune. Ironic mi-e că întotdeauna am răspunsul, dar am părăsit întrebările. Tot soliloqiul acesta îmi spune, luându-mă pe mine ca subiect, că oamenii sunt nişte fiinţe nenorocite. În plus, gândesc că ideile fixe sunt nişte răspunsuri care şi-au pierdut întrebările, astfel toată modernitatea fiind plină de fixisme. De ce noaptea doar câinii sunt gălăgioşi şi de ce dacă Ionatan nu l-a părăsit pe David, David l-a părăsit pe Urie pentru un obiect? Nu-mi pot spune, dar acum că am găsit o întrebare pierdută simt oxigenul şi plâng iarăşi ca la naştere, pentru că după cum spuneau mama şi bătrânii, fiecare copil se naşte cu pâinea lui şi, cum văd, cu propriile întrebări în ochi.

După aproape trei ore de zvârcoliri în pat, am aflat care este motivul, măcar unul dintre ele, pentru care nu reuşesc să dorm, pentru că nu m-am căsătorit, dar oricum, e Misterele Parisului, aşa că nu îmi rămâne decât să sting lumina cu disperare. Omul e o chitară care suferă dacă stăpânul pentru care a fost făcută nu cântă la ea. În clipa asta chiar şi cerul uriaş de afară nu-mi spune nimic, am un univers întreg de sinapse explodând în creier şi am un întreg univers în mine. NU îmi rămâne să sting lumina precum Laura şi să mă zvârcolesc încă patru ore şi să merg să să privesc aurora.

Aş vrea să dorm şi toată ziua să citesc, dar am fost făcut pe o noapte cu Lună în iulie şi noaptea şi Luna trezesc în mine pasiuni adânci precum coardele de cellă. Mama a vrut să se asigure că n-o s-o pot uita niciodată.

Către Tarja Turunen Da tu eşti ca mine tu ai fost ca mine mult prea ciudată la nelalocul tău în şcoala tăcută în care doar pereţii cântau şi chiar şi acum ce rost ai tu pe lume? te înţelege cineva? e cineva care să spună să poată spune o înţeleg pe Tarja Turunen voi scrie un Abecedar? Ce trişti sunt copacii în ianuarie (Zam, 2015) Aş fi vrut să văd azi o gâză în drumul meu dar nu n-am văzut ce trişti sunt copacii în ianuarie uzi negri de lacrimi atunci le-am cântat copacilor ca un cărăbuş le-am sărutat scoarţa înnegrită şi mi-am sărat buzele. Poeţii buni scriu la zi, geniul scrie în afara timpului. Prinţesa peţită de Diavol A fost un Rege şi un Prinţ O Regină şi trei Sfinţi Şi-o Prinţesă lucru mare Odor fără asemănare. Am iubit-o doar o zi Că Dracu o şi peţi C-o fi bine sau e rĕu Ştie numai Dumnezeu. Despre culturismul creierului Cărţile trebuie privite ca nişte haltere şi greutăţi. Trebuie citit în aşa fel, şi dozat cititul, încât creierul să se dezvolte ca un muşchi. Nu citim ca să ne informăm, ca să ne distrăm, sau ca să ne exprimăm. Trebuie ca în timp ce citim să simţim activitatea cerebrală şi efortul pe care îl putem susţine ca un culturist. Din aceste motive, Arnold Schwarzenegger e una din cele mai importante entităţi spirituale ale epocii noastre. Pentru aceasta şi efortul fizic e necesar şi personal regret că nu am o halteră. Dar corpul uman e cea mai bună greutate dacă ştii să o foloseşti.

Categorie

Ce pot spune despre mine e că trecusem de doi ani de traumă severă, îmi lăsasem părul lung şi puteam să dau din cap fără să mă doară creierul.

Aveam o problemă şi cineva m-a îndrumat către psihologul liceului, care m-a chemat la Neuropsihiatrie Infantilă. Acolo, unde bineînţeles că nu mi-a dezghiocat secretul, aşteptând-o în fiecare dimineaţă pe doamna psiholog, am putut să văd ceva ce nimeni nu vede, suferinzii Venerei, singurii noştri vecini în intersecţia din drumul către licee.

După un timp a apărut o asistentă frumoasă, cu vreo câţiva ani mai mare decât mine, de care m-am îndrăgostit, însă pentru oameni eu intrasem într-o categorie din care nu mai aveam să ies până la moarte.

Diamantul literaturii române În piatră diamantul arde nu-l va culege nimeni nici o mână de om sau de robot nici măcar Iona nu-l va vedea Alephul din care a izvodit viața nu mă vei vedea cu fiecare gheară de cazma voi coborî mai adânc în munte ar trebui să-mi asigur nebunia pe 99,000,000 USD și să-i evit pe Apostoli sunt diamantul acestei literaturi cu nouăzeci și nouă de fețe. Dolfi in cenusa 1. Sunt impur. 2. Eu sunt Germania si trebuie sa mor ca RIF. 3.Nu exista puritate pe pamant. 4. Cenusa capul meu imparatesc. Lesie. 5. ECCE HOMO 23 mai 2016 la 13:03 UTC+03 Omul de afaceri a primit ordin sa se sinucida. 24 mai 2016 la 04:52 UTC+03 Despre viață ca întreg Societatea este o pădure plină de animale vorbitoare. Fiecare are un scop, o menire. Dacă te doare mâna mergi la doctorul de mâini. Dacă te doare inima mergi la doctorul de inimi. Nu poți spune, Pentru că am mers la preot nu merg la psiholog. Nu poți spune, Pentru că merg la psiholog, nu merg la preot. Creierul e organul care se aseamănă cel mai mult cu ficatul. Trebuie doar să ai curajul să aștepți în fața ușii. Nu poți predica preoția ta și nonspovada. Și Marx, și Hegel (Nietzsche) și Kierkegaard sunt filozofi, caută Dialectica. E o diferență între mama ta și computer. Dar în același timp nu poți cere computerului ce aștepți de la iubită. Și tu ai un rol în fabulă. Trebuie doar să-l descoperi. Domnul Iosif Sava Un caz de individuare, domnul Iosif Sava este un suflet pasionant. Când tot poporul, de la țărani, muncitori, negustori, activiști, până la rabini pleca pentru a muri _acasă_, nu a lăsat nimeni să-i spună unde este acasă pentru el, nu a primit nimic de-a gata, deși ar fi putut să plece _acasă_, ori mai rău deși ar fi putut atunci, în anii grei - dar care ani nu sunt grei în România? - să-și vândă sufletul și din Țara Sfântă să ajungă în Occident.

Domnul Iosif Sava este înmormântat la București, în cimitirul Filantropia, de parcă ce-ar vrea să spună odihna lui e că destinul lui și al părinților și bătrânilor lui este strâns legat de mila sărmană dar bună pe care oricine a primit-o în România măcar o dată în viață. Și poate că Elohim i-a primit moartea, pentru că mai mulți israeliți sunt cu noi decât cu ei.

Cartea Don Quijote este cea mai importantă din literatura hispano-iberică, pentru că oferă pentru a scrie în idei, vocabularul unui pământ autentic și al unei epoci relevante. Moby Dick - Declarația de Independență a Literaturii Americane - este pentru lumea unionistă, The Adventures of Huckleberry Finn - Prima versiune a lui Gettysburg Adress -, pentru convenție. Cel

puţin aceasta e ceea ce am aflat eu. În literatura rusă nu mă pot pronunţa pentru că nu i-am citit decât pe traducători. Interesant e că după acest criteriu, se creează un vid de valoare în romanul românesc din toate timpurile. Nici Ion, nici Pădurea spânzuraţilor, nici Moromeţii, nici Cel mai iubit dintre pământeni, singurul care se apropie. Ori poate e prea modern pentru mine, prea matissian. Astfel există locuri libere la cel mai important roman românesc, singura temă pe care Eminescu nu şi-a făcut-o. Eu dacă voi scrie un roman voi vârî în el vreo cinci dicţionare explicative barosane plus câteva cărţi de sinteze importante pentru limbajul românesc. Hai, la carieră cu voi. Drama unui om deştept Despre Felix dintotdeauna se spusese că e deştept, lucru care nu îl lăsa indiferent la începutul vieţii. Apoi îl lăsă. Timpul trecu şi el se ocupă cu tot felul de lucruri, mai mult cu ale lui. Veni şi anul în care avea treizeci şi trei de ani, un an în care ochii i se deschiseseră ca Prinţului Fericit şi putu să vadă toată mizeria lumii. Veni şi o seară răcoroasă de august în care avu revelaţia originii suferinţei, dacă nu a întregii lumi măcar a sa. Nu pentru că făcuse el ceva greşit, ci simpla şi crâncena simplitate omenească. Din ziua aceea îşi spunea la asta nu este leac, nu ai unde să te duci, şi new yorkerii sunt la fel de proşti ca oamenii de pe strada lui. Se gândea uneori să aprindă un bec de glonţ pe scena lumii şi să tragă cortina, că era prea netrebnică. Drumul înapoi M-am dus la tata şi i-am spus:

-Pot să-ţi spun care e parte rea a învăţatului? Învăţatul are şi o parte negativă? Pot să-ţi spun?

-Poţi? m-a întrebat tata.

-Îţi spun într-un cuvânt? Ştii care?

-Ecclesiastul.

Tata a părut pe deplin edificat.

-Un om, continui, care tot învaţă de mic ajunge până la urmă să vadă toată lumea cu oamenii şi prostia lor şi nimic nu-i mai poate lua amărăciunea, nici măcar învăţatul, amărăciunea lui rămâne. Un preot. Ce a făcut? A învăţat ce a trebuit să înveţe, a cântat ce a trebuit să cânte, în rest nu s-a obosit, spune ce trebuie să spună şi cântă ce trebuie să cânte, în rest nu se oboseşte, ce îi mai poate spune el omului care a învăţat de mic?

-Ei, exclamă tata, spunând câteva ş.a.m.d.-uri.

-Iar păstorii îs la fel. Ce îi mai poate spune oricine unui om care a mers până la capătul pământului, care a văzut totul? Ce i se mai poate spune unui asemenea om?

-Despre drumul înapoi. Să înceapă să facă drumul înapoi să vadă cum îi şi să încerce să mai pună şi umărul să ajute. Poţi să scrii şi o povestire despre drumul înapoi.

-Drumul înapoi. _Return to Innocence_. Enigma. Mă duc să mă uit, scriu şi povestirea. Dumnezeu pe pământ Societatea e asemeni unui demiurg care creează detaşamente umane. Pe unele le zdrobeşte, pe unele le înalţă, pe altele le menţine. Ce zdrobeşte pentru cauze ce provoacă înălţarea îngrijeşte - cum conţine şi textul Bibliei - prin cei pe care îi menţine prin a fi călăuziţi de cei înălţaţi pentru care s-au jertfit de cele mai multe ori chiar fără s-o ştie cei zdrobiţi. Astfel unii oameni ajung Dumnezeu fără a fi Dumnezeu. Dumnezeu pe pământ. Escrocii cu 88 de clape Spre ghinionul meu singurul instrument muzical spre care am o reală înclinaţie este pianul. Aşa că de un timp, presat de focul creaţiei, am tot căutat şi eu un pian.

În primul şi în primul rând pianele dunt de variate feluri. Piane cu coadă - piane cu coadă lungă, piane cu coadă scurtă -, piane verticale - drăgălaşele pianine pline de stil -, pianele şi pianinele digitale, clapele felurite, pianele portabile, pianele portabile economice. Pentru că nu am coadă - nici lungă, nici scurtă -, mi-aş fi dorit ca măcar pianul meu să aibă coadă, deşi nu ştiu unde ar mai fi loc pentru ea în camera în care îmi petrec zilele, dar spre crunta mea nenorocire, datorită implacabilităţii legilor fizicii - mai ales a celei a perioadei moderne -, nu îmi permit nici măcar un pian portabil economic, fie el şi cu baterii.

Am fost foarte trist, dar astăzi D-zeu m-a luminat, putând astfel vedea ca Ezechiel că toţi samsarii de piane sunt nişte escroci.

După ce prin mijloace incerte, adună un capital şi mai fluctuant merg la investiţii cumpărând piane secănd de la tineri sau nu chiar moştenitori dornici de o viaţă mai nouă, şi deasemenea şi de la nişte bătrânei simpatici dornici să-şi păstreze viaţa pe care încă le-a dat-o D-zeu, mai ales pe timp de iarnă, sau de Paşte. Bătrâneii donează pianele pe nişte preţuri decente. Apoi vin samsarii şi-ţi cer două mii de euro pe o ghiotură de vechituri de piane.

La reprezentanţele de piane este chiar mai rău, fiind conduse de samsarii care şi-au luat licenţă. Ca să afli preţul unei pianine nenorocite făcută din lemnul, fierul şi cositorul pe care le-au mai găsit la începutul secolului douăzeci şi unulea, ţi

se cer datele, iar după ce vor afla totul despre tine îţi vor trimite un preţ.

Cu durere mă gândesc că nu voi fi niciodată un pianist, dar mai mult decât atât o întrebare asurzitoare mă hăituieşte uneori având chipul marelui Ludwig, cel care am încercat să fiu de la patru ani până azi şi nu am reuşit nici măcar o dată. Fiara Credinţa, aşteptarea şi disperarea în iubire mă transformă într-o fiară feroce de vulnerabilităţi. Am chipul de tigru şi îmi vine să ţip, dar orice s-ar întâmpla cu mine cred, aştept şi disper. Sunt o fiară de frumuseţe şi nici măcar nu mi-aţi văzut perechea.

Frumoasa Am mers odată la facultate, agale prin târgul nenorocit şi mai aveam de aşteptat până să intrăm la cursul pe care îl făceam la comun cu celelalte clase. Stăteam în coridorul de la parter, în partea dreaptă, unde erau doar două fete, una din cele mai frumoase şi alta, cred, o olteancă rea de gură. Eu mă băgam în seamă cu amiciţie, vorbind cu fetele asemeni unor camarazi, iar frumoasa îşi puse o mână în şoldul rotunjit şi mă privi de deasupra pieptului ei ca o sticlă veche de Pepsi, dându-mi un zâmbet luminos, împroşcată de olteancă sau de cine o fi fost, una mică, slăbuţă şi întunecată pe care nu o răbdase inima să nu-şi bată joc de frumoasă.

"Lasă-i să moară proşti!"

Aşa m-a văzut o colegă din clasa de regie, cu nişte ani mai mare decât mine, munteancă, Era o fată foarte inteligentă şi chiar atractivă, tragedia era că nu era aşa de frumoasă, în timp ce eu bineînţeles sunt fermecător. Mă privea ca pe Catindatul lui Caragiale - oare de ce? - un extraterestru care cunoaşte fără să ştie toate secretele vieţii. Într-o zi de iarnă iarnă am condus-o prin târg printre oamenii grăbiţi până acasă şi i-am propus să facem un om de zăpadă ca în copilărie. Cel mai interesant lucru e că, deşi era zăpadă destulă pe balconul vechi, a vrut să facem un om de zăpadă mic cât un copil.

Lasă-l să mă mintă Era un pab oarecare, cu mese mari în boxe, pe timp de iarnă. Un băiat zdrenţuit de viaţă dădea ture. Renunţase la alcool din vară şi încă se simţea bine. La una din mesele la care merse erau nişte băieţi de la el din oraş şi o fată din liceu. Se duse de stătu pe acolo, povesti, râse, glumi, în sinea sa plânse, mai râse, ascultă, ce mai, într-un fel era Charlot. Observă că pe meniu erau făcute tot felul de desene, cum nu mai văzuse în viaţa lui, semănând cu desenele rupestre.

-Cine a făcut desenele, a întrebat?

-O fată. E la toaletă, a răspuns fata din liceu.

-E de la Arte? E beton cum desenează.

-Nu.

După ce mai studie desenele, băiatul întrebă tare:

-Cine a făcut desenele?

-Moi, îi răspunse o fată elegantă, cuminte care tocmai se aşeza şi îşi verifică poşeta.

-Eşti la Pictură?

-Nu.

-La Sculptură.

-Nu.

-La Grafică?

-Nu.

-Nu eşti la Arte?

-Nu, spuse fata zâmbind.

-N-ai făcut nici şcoala de la Arte Plastice?

-Nu.

-Dar de ce nu te-ai dus la facultate? Tu eşti un artist.

Fata râse şi spuse:

-Părinţii m-au trimis la Administraţie Publică.

-Adminstraţie Publică? Ce să faci tu la Administraţie Publică?

După o pauză băiatul spuse:

-Desenezi foarte frumos. Eşti un artist. Ar trebui să mergi la Arte.

Apoi nu mai ştiu ce să spună.

Fata din liceu intră în vorbă:

-Te minte.

-Lasă-l să mă mintă, spuse artistul, în timp ce se ridica pregătindu-se să plece.

Băiatul se gândi: bă, fată ca asta n-am mai întâlnit, trebuie să vorbesc cu ea. Dar văzu că ea temătoare îşi luă poşeta de piele şi paltonul de lux, temându-se de respingere şi din snobism îşi spuse spre deosebire de Elena Băltăgan, nu din devoţiune că ea şi el trăiesc în două lumi diferite. Ce înseamnă să fii punkist prost, până şi taică-său i-a spus că-i prost, dar - şi mai tragic - până şi maică-sa i-a spus că-i prost. Chirurgia pe creier nu se face doar cu bisturiul. Se poate şi cu ajutorul cuvintelor, prin artă, &c Luna prin plopi Ajung acasă privind Luna prin plopi obosit. E dimineaţă, dar eu parcă aş merge cu Robert Scott prin Anctarctica. Demult lumea nu mă mai judecă, ca o femeie, demult nu o mai judec. Am mers buiac prin răcoarea dimineţii,

singur cu D-zeu, cu o coastă străpunsă. Acum când şed, simt fratele meu Ispititorul venind la mine:

-Oricine, Mikee, oricine.

Eu aş fi băiat drăguţ dar injectează hormoni în mine. Nu, mă voi mai ruga un an, deşi îmi sint creierul chircit în cap şi smochinit ca miezul de nucă. Mă ridic cu fruntea grea şi pe când închid poarta număr plopii, unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece. INTELLECTUAL INSTINCT CONCEPT Miami - Vama Veche Doar Dus

Taică-su îi milionar şi i-o făcut un iaht hidroavion tip navă spaţială. Tot timpul e varză aşa că doar apasă pe un buton cu senzori iar nava face o elipsă şi aterizează pe apă în apropierea uscatului sau a vreunei insule, detectând locurile libere pe apă. Apoi taică-su îl recuperează cu tot cu navă. Erau la Miami şi vorbeau acolo toată trupa muţi. La un moment dat el a zis:

-În puna mea!... Cu Miami cu tot.

Apăsă pe manetă fără se uite bine la ea şi apoi decolarea îi trânti pe toţi cu spatele de perete unde îşi puseră centurile şi adormiră din când în când unul mai bând câte un pahar de suc.

Nava, numită Rosebud, efectuă o elipsă peste Polul Nord şi se izbi în buza Mării Negre. Deşi izbitura îi trezi abia după o oră izbutiră să iasă. Până se dezmeticiră văzură printr-un binoclu militar că aşezarea se numeşte Vama Veche.

El ieşi primul pe scara ce cobora în apă, ţinând în mână o sticlă nedesfăcută de whiskey şi spunând găştii de fete şi băieţi care îl urma:

-Hai să mergem să-i cunoaştem pe localnici.

III Judeii, Romanorum, Graecis, Thraces, Scythes Secunda vita caeleste et aeternam Imperium e lux et vulgus beati Via aqua est aetheris tristae panem Tu plangit bebis lux perpetua Libertus sculptura tacet marem. 25 mai 2016 la 20:34 UTC+03 ”Dupa lungi "complotari", de care nu eram catusi de putin strain, la Editura Kriterion a fost publicata in 1982 selectia Vant potrivit pana la tare, realizata de Peter Motzan, in traducerea romaneasca a lui Ioan Muslea, cu un cuvant inainte de M. Iorgulescu. Lectorul cartii era Gabriel Gafita. Abia din acel moment, reprezentantii iconoclastei noastre "generatii optzeciste" devin constienti de existenta, in acelasi perimetru statal, a unor confrati ce devansasera gustul liric al timpului. Intr-o analiza publicata de Simona Popescu in revista Contrapunct (nr. 9/2

martie 1990), forta de iradiere a textelor din sus-amintita antologie este astfel descrisa: "...aceasta poesie spune mai mult si intr-o forma plina de forta si artisticitate despre o buna perioada a realitatii romanesti decat o face poezia romaneasca. Si daca ea isi pastreaza actualitatea, asta se intampla nu doar prin valoarea ei , ci printr-un fel de poeticitate care vizeaza in primul rand individualitatea, o poeticitate care cuprinde mai multe elemente si nuante: de la transanta la delicatete, de la emotiv la obiectiv, de la reflectarea netransfigurata la reflectie, de la notatia de tip jurnal la metafora clara, neornamentala, de la instantaneu la viziune, de la senzatie la celebritate s.a.m.d. Poesia aceasta e o sinteza a mentalitatii, expresivitatii, sensibilitatii individuale si comunitare in acelasi timp." Finalul articolului reflecta sentimentele pe care le-a generat in constiinta romaneasca pierderea a ceea ce fusese comunitatea etnica germana: "Poesia celor din Vant potrivit pana la tare este profund actuala, profund romaneasca si necesara. Ar fi mare pacat ca ea sa nu aiba continuitate. Am privit cu inima stransa o emisiune recenta in limba germana in care era vorba chiar despre drama asta a optiunii: pentru sau impotriva emigrarii. Si o urmares cu... crispare, pentru ca mi-am trait copilaria in zona Brasovului, intr-un mediu in care ceea ce numeam noi avea o mare valoare si constituia un punct de reper al civilizatiei si probitatii." Trauma plecarii germanilor din Romania s-a resimtit cu acuitate sporita in mediile literare. Una dintre sansele noastre naturale, istoric constituite, prin care avuseseram acces la sincronizarea europeana, era astfel brutal inlaturata." - Virgil Mihaiu. Morpheos Se spune că sâmbata soarele merge încet în somn pe cerul adormit. Lumea doarme iar stele îşi pun văluri de nu le vezi şi se roagă. Copiii plâng mai puţin, iar bătrânii ascultă discuri vechi. Îngerii iau frunţile fetelor în mâini şi le adorm ore în şir. Copacii umplu ţărâna cimitirelor de oxigen. Şi amintirea cântă ca o flautistă întristată. Ce vrei, e sâmbătă şi trebuie să mori. RIF 1111111111111111111111111111 2222222222222222222222222222 3333333333333333333333333333 Băiatul care cânta marşuri Eram băiatul care cânta marşuri cu două svastici pe mine şi haine militare în privire ţineam în mână Cântările Evangheliei. Cântările Evangheliei Cântările Evangheliei Cântările Evangheliei Cântările Evangheliei Beat de medicamente şi idealuri mic şi dispreţuit băteam în toba mea de tinichea pictată şi cântam marşuri din burta mamei mele.

4444444444444444444444444444
4444444444444444444444444444
4444444444444444444444444444
4444444444444444444444444444
1111111111111111111111111111. Nonfigurativitate Patru coloane de piatră rămase vertical precum nişte evanghelişti din templul năruit şi radioul pornit spre îndobitocire, cu toate astea mai multă lumină a spus Goethe, iar orice vis îşi are partea sa nespusă, ca un tăiş, toţi oamenii ar trebui să plângă dimineaţa. Rămase singură ca o stâncă. O piatră în mijlocul coloanelor ciobite emiţând impulsuri radio ca orice femeie. Jidovul răspopitt Eu sunt jidanul care mănâncă untură Sunt Aabram înainte de Avram Sunt Ceauşescu fără pic de cultură Mă duc şi-în ceruri doar să spun că n-am Merg pe drum şi drumul mă fură Îs patriarh gros da' n-am un gologan Morala! Vă spun eu cine suntem, nişte oameni sărmani. Chiar şi şmecherii noştri,de câte feluri sunt, când merg sau se întorc în străinătate nu-i bagă nimeni în seamă. Doar la operă stăm bine. Cântăreţele romănce de operă sunt divinizate în toată lumea, dar România nu le-a auzit. Nu mă uita Intrase la Teatru deşi văzuse doar teatru Tv şi citise piese. Prima persoană pe care o văzuse pe coridoarele facultăţii fusese un băiat cu părul lung care trecu având un rictus uşor pe chip. Se împrietenіră.

Băiatul deşi era din oraş îl ajută foarte mult. Lui tot timpul îi lipsea câte ceva. Afecţiune în primul rând.

Apoi află că e homosexual. El era mistic.

Mergea şi stătea cu el în mansarda lui sufocantă şi vorbeau despre Dumnezeu şi teatru.

Prietenul îl chemă la creative writing cu o poetă de renume, pentru că avea writer's block, dar nu se duse. Nu avea nevoie de nimeni ca să-l înveţe să scrie, deşi nu ştia.

El iubea mai mult platonic (donquijoeşte) o adolescentă liceeană lesbiană, de acasă.

În rest patrula singur tot oraşul fumând Carpaţi cu o miscelanee de gânduri şi nesuportând să vadă oamenii indiferenţi ce mergeau umplând străzile. Se uita în chipul fiecăruia şi nimeni nu îl vedea.

Deşi era fost copil fericit, reggae pe viaţă fără fumuri, hippie fără iubire, ajuns punkist fără gaşcă, părul de pe obraji şi căciula neagră îl făcea un Uzzy de un metru optzeci şi şase. La cămin stătea cu nişte manelişti din cauza cărora bea, care îl

credeau nebun şi pe care îi bătuse pe trei din cinci. Cu ceilalţi doi se înţelegea bine.

Prietenul său îi spuse că e virgin. Nu îşi imaginase vreodată că poate exista aşa ceva.

Odată veni acasă, se certă cu toată lumea, apoi se gândi că nimeni nu îl iubeşte şi se masturbă gay gândindu-se la prietenul lui.

Apoi înnebuni, excomunică teatrul plin de homosexuali şi lesbiene şi deveni semigreu mistic.

Nu înţelegea lumea, nu se înţelegea pe sine şi era sfâşiat de contrarietăţi.

Mergea să se spovedească şi preotul îi spunea că Domnul nostru Iisus Hristos a fost ispitit de toate, dar fără păcat.

Săracii sunt mai fericiţi decât bogaţii, pentru că în obida lor îşi descoperă o ingenuitate pe care nu credeau că o au. Milionarii nu curăţă cartofi stafidiţi pentru o masă culegându-i dintr-un sac de puiet de palmier. Şi, când trăieşti pentru asta, realizezi că asta e viaţa adevărată. Oaspetele Venise la Felix într-o zi mai degrabă friguroasă spunându-i:

-Ce mai faci, prieten drag? A trecut atâta timp.

Se îmbrăţişară.

-Cine este, întrebă familia.

-E un prieten, l-am cunoscut la.... Sentenţios, E oaspetele meu.

Trecură anii şi oaspetele nu mai plecă, da, ca în "Muntele vrăjit" de Thomas Mann şi nimeni nu înţelegea de ce, printre nimeni fiind şi vizitatorul şi în toţi acei ani punctaţi de diferite evenimente familiale a căror fericire sau tristeţe se influenţau reciproc, când vreun profan făcea vreo inquisiţie referitoare la cetăţeanul care era aşezat totdeauna în capul mesei i se dădea parcă mereu acelaşi răspuns:

-Este oaspetele nostru. Felix l-a cunoscut demult la...

Apoi sosi ziua când Felix muri, iar oaspetele mergând cu paşi pierduţi, înlăcrimaţi în urma camionetei mortuare Iveco, plânse cel mai mult. Tot priveghiul li se spusese oamenilor:

-Un oaspete. Felix l-a cunoscut la, în anii de demult.

Când se întoarseră trişti acasă, oaspetelui i se dădu camera lui Felix. Nu mai ieşi niciodată din ea, nici mult după ce îngropă pe rând întreaga familie cu paşii lui pierduţi şi plânsul deznădăjduit. Sodoma nu Babilon Pentru că nu-mi place să discut pegra nu voi face portrete, dar am fost şi eu la înalta şcoală la optsprezece ani şi ce-am văzut acolo: actriţe lesbiene care le

chinuiau pe cele normale, profesoare care aveau amanți studenți de la actorie și o grămadă de curiști, de parcă ar fi fost un criteriu pentru a-l înțelege pe Sofocle, ce oameni proști, nene, în rest droguri, ocultism și dorința de a-ți face colegii să se lase de școală, numai tu să trăiești. Eu le-am rup gura încă de la vârsta aia până și la yoghini, și chiar și azi pe mine mă găsiți pe net și-mi puteți cumpăra cărțile, dar a fost Sodoma nu Babilon și până la urmă m-am lăsat că era prea de tot, îi înțeleg uneori pe ăia care intră din când în când cu mitraliera, dacă ar merge vreo doi pe acolo, m-aș duce și eu să-mi termin studiile la timp înainte să se îmbâcsească situația iar, cum zicea Votca. Ca să zic și ceva serios, o să vedeți voi cum va fi în ziua când Parlamentul va introduce, cum se zice, sexul anal obligatoriu, idioților. Cât de rea poate să fie o lume pentru a le repeta până la asurzire oamenilor simțitori că Sunt nebuni? Situația bolnavilor psihic este critică. Noi doar să ne chimizăm și să ne complacem într-o senilitate prematură și cel mai de preferat să ne autointerzicem studiul, înaltul ideal al omului, și munca, singurul lucru pentru care omul e pe pământ, iar studiile LOR sunt făcute cel mai adesea pentru ajungerea într-un mediu în care să-și poată satisface cele mai debasive impulsuri fiindcă ei sunt apostolii trimiși de Plăcere. Și noi întotdeauna să nu mușcăm mâna care ne hrănește, scurta-o-ar Maica Domnului. Omul care și-a pierdut umbra Lui Felix dintotdeauna îi plăcuse să cugete până ajunsese la o asemenea intensitate a gândirii că nu se putea opri nici după ora de culcare, nici în timpul nopții, nici în somn. Stătea în întuneric încercând să adoarmă și gândea imperii de gânduri. După un timp, dimineața la masă, începu să observe că-și pierde din umbră. Când nu mai avu deloc, prefera să stea în întuneric și noaptea și ziua fără să știe de ce. Eu sunt traducătorul fără cărți, l'imaculée conception. Păstorul român, fratele Moftangiu Am cunoscut mulți păstori în viața mea. Unul m-a rugat să îl învăț engleză pentru că trebuia să meargă mire într-unul din statele din sud estul Americii, din păcate nu mai știu în care.

-A, frate păstor, mergeți în America de Sud, i-am spus.

A avut o expresie deranjată, îl enervam.

N-am apucat să facem engleză pentru că era ocupat cu păstoritul creștin.

Între timp un prieten, tot păstor, dar fără seminar, a venit cu mama lui la mine, la țară. La un moment dat s-au dus pe undeva, iar mama mea mi-a spus:

-Când fratele ăsta o să aibă bani, nici n-o să te mai cunoască.

Am fost foarte uimit de ce mi-a spus mama, dar ea şi-a întărit cuvintele:

-Tu eşti bun până nu are el nimic, apoi o să-ţi dea cu piciorul.

Ciudat, dar aşa a fost.

Mai aveam un prieten păstor, alt pierdut, ca în Zece negri mititei. Ăsta era un om numai suflet, intelectual, care la un moment dat plecă spre Thule, şi gerul banilor îl făcu să, îl făcu să. Îmi amintesc că am scris odată o poezie cu Nastratin, o mai am pe undeva, unde spuneam că Nastratin avea un prieten de filozofie şi credinţă, care apoi deveni cămilar şi făcu aur. Nastratin cerşi zece ani şi îşi făcu un chip de aur pe care i-l dărui prietenului său spunându-i:

-Sper, măcar, să mă preţuieşti acum.

La telefon, când a catadicsit să-mi răspundă, şi i-am citit cu remuşcări poezia, spunâdnu-i că n-o s-o păstrez, frăţiucu ăla m-a sfătuit s-o păstrez. Ce să mai zici?

Iar primul la un moment dat a dispărut. Îl aveam în Messenger şi i-am mai scris, însă nu mi-a răspuns decât la început spunându-mi că e în America şi că rămâne acolo.

Eu tot timpul am vorbit cu păstorii foarte frumos. I-am mai scris uneori:

-Frate păstor! Pace, frate păstor!

Nu mi-a răspuns.

La un moment dat mi-a scris un singur rând, ultimul:

-Te cunosc de undeva?

-Frate păstor, sunt eu. Îs Felix. Îs Felix, frate păstor. Frate Moftangiu. Frate Moftangiu. Ţară de doi lei, nene Iancule. Nu se dau nici sinapse. Am făcut o listă de cărţi esenţiale pentru cei care au studiat limbile străine engleză, spaniolă, franceză, latină, germană, cu menţiunea că e nevoie de textele originale. Cine nu citeşte cărţile astea, nu există ca traducător, scriitor, artist ori om. Don Quijote Sagradas Escrituras Moby Dick Huckleberry Finn Whitman, Dickinson, Frost Deutsche Bibel Goethe - - Gedichte - Faust La Sainte Bible Balzac - La Comedie Humaine Vulgate Horatius Shakespeare - Complete Works Holy Bible Pe clasa a şaptea de gimnaziu Mergeam la şcoală totdeauna şi mereu mai iute, sperând să o văd, o fată din altă clasă, care mă îmbăta cu ceva, nu ştiu cu ce. Nu mai ştiu cum treceau orele şi apoi dădeam cu turma ture de şcoală doar doar voi trece pe lângă

ea. Când mă gândesc acum ce fericit am fost şi ce prost să mă îndrăgostesc de o proastă, dar iubirea nu stă să aleagă, când îţi dă în cap, de eşti mintos sau, păcatele mele, nătărău. Public Era în toamna anului 2000 pe când veneam acasă mereu în sacoul meu de catifea maro şi cu o atitudine elegantă. Mă prindea întunericul care se întindea odată cu echinoxul şi rămâneam în noapte la mila trecătorilor. Îmi amintesc cum m-a luat cineva nu mai ştiu de unde şi m-a dus până în Alba Iulia, un loc pe care mai apoi aveam să-l evit pentru că nu aproape că nu treceau maşini. Cel care m-a luat atunci era un bărbat tânăr, un om mai tânăr decât sunt eu acum, cu o meserie pe care mă tem că nu mi-o mai amintesc şi căruia când m-a întrebat unde lucrez i-am spus că sunt student, unde? La teatru. La regie, nu la actorie. A avut o atitudine foarte neobişnuită. Era chiar din oraş, din Alba Iulia, blochist, dar a zis că merge, după ce cobor, după soţia lui pentru că vrea ca soţia lui să mă vadă. Din motive subiective mai ales nu mi-am terminat facultatea, dar acum nu mă mai gândesc la asta, mă gândesc la cei doi tineri pasionaţi de păsările astea călătoare care sunt artiştii. Pulsul D-zeului meu I-am pus mâna pe frunte şi i-am simţit inima zvâcnind, vie ca un muribund ignorat. Atunci m-a privit cu ochi de marmură. Nu trebuie să mă mai închin idolului. Mie. Dar ce vorbesc, doar stau în faţa cerului deschis ca un cuptor în lumea în care fiecare om e un străin, chiar şi tu însuţi. Va fi o moarte, dar nu acum. Apoi va fi alta. Copacii ard în pământ. Îmi doresc să aflu un răspuns, dar nu există decât ceea ce nu ştiu. Vreau să mor, dar trăiesc. Sufletul meu e o vanitate de ars pe rug. Viaţa e un lucru bun, scrie pe o carte de Goethe, dar cum ar fi dacă nu ar fi, ai putea rezista? Mi-a spus D-zeu. Mi-a spus D-zeu să mă trezesc, toţi s-au lepădat de mine. Oare ce-nseamnă toţi? Nu se leapădă decât lepădaţii. Regizorul Împrumutase de la Felix totul, pentru totdeauna, până şi caseta cu Terror Art ori cartea lui Nicodim Aghioritul, până şi numele. Erau vecini de număr în căminul nenorocit de studenţi, până şi fumatul la pipă, până şi cariera lui neterminată - doar pentru a le putea spune frumoaselor de la actorie că ştie teatru. Vreau sa va prezint un om smerit. E un poet german din Romania care a plecat în Germania. L-am ascultat citind şi mi-am spus, Omul asta nu e neamţ, e ca un român provincial care vorbeşte germana. O lecţie pentru noi, românii vechi, care ne schimbăm sufletul oriunde ne-am duce. Beckett, domnule, Beckett. Pe distinsul poet îl cheamă Franz Hodjak şi alături de colegii săi a făcut mai mult pentru literatura română decât trei decenii care au urmat.

România e în sufletul lui. Dacă Mircea Cărtărescu cu tatăl lui Nicolae Manolescu m-au făcut să citesc poezie nouă românească, Franz Hodjak & Co. m-au făcut să o scriu. Comment către Alexandru Vakulovski În Basarabia trebuie să se trezească sentimentul liberei determinări şi al Moldovei incomplete. Intelectualii basarabeni au cea mai sfântă chemare naţională românească, de a trezi românii din toate cele trei ţinuturi de departe, Republica Moldova, Bucovina de Nord şi Basarabia de Sud. România nu va fi România până nu ne vom reuni ca la 1918 şi să lăsăm ca poporul să decidă cum ne vom autoguverna într-o România independentă şi civilizată. Poporul român de pretutindeni este Dumnezeu. Şi poate că asta e lecţia noastră în manualul universalităţii. Doamne ajută. Religie Nu scriu ca să învăţ, nu scriu ca să fiu amintit ori să fac manechine de cuvinte, şi nici măcar pentru că scriu bine, ci să exist. Scrisul mi-e religie şi cred că cerul e un text ilizibil. Aş vrea să aduc ceva omului dar nu am ce, dar nu ştiu motivul pentru care scriu asemeni ierbii pe cer. Am un progrămel în cap care mă condiţionează scrisului, un cod de bare pe care D-zeu l-a tastat la concepţia mea. Nu scriu pentru că aş avea ceva de spus, ci pentru că am ceva de nespus. Sinuciderea lui Felix Felix era scriitor şi asta e îndeajuns spus despre el. Publicase patru cărţi, chinuite, şi abia acum îşi găsise sufletul. Mama îi murise, iar tatălui său - după cum sunt unii oameni cărora le place să bată - îi plăcea să certe. Deşi nu vorbeau deschis, oamenii ştiau despre iubirea sa pentru o fată, care fără să fie o iubire neîmpărtăşită, nici măcar imposibilă, era una a aşteptatului timp de ani de zile pe o bancă indiferentă. Trăia un vid cosmic, absurd, beckettian şi simţea o oarbă dorinţă uneori să se sfârşească destinul său. Într-un moment de slăbiciune îşi luă viaţa trezindu-se apoi în întuneric. Nu se întâmplă nimic decât întunericul. Oamenii nu prea aveau curaj să-i aprindă lumină, cititorii nici nu mai prea îl citeau, fata purtă întreaga viaţă doar negru, iar el nu se putea gândi decât la cât rău făcuse. The Dog and the Bitch Stătea pe bancă în curtea Catedrei de Teatru şi fuma o ţigară de mahorcă. Un copil care locuia în curtea facultăţii se opri să vorbească cu el. Era un copil inteligent care îi povesti cum îl jucase pe Arlechinetto într-un spectacol pentru cei de la Catedră, dar la un moment dat îl întrebă:

-De ce porţi lanţurile astea? De ce porţi zgarda asta de fier la gât? Eşti câine? De ce te tatuezi? De ce-o porţi, bă, Felix? Eşti câine?

Toată lumea lui se prăbuşi iar, emoţional, iraţional. Dar bineînţeles că nu-i spuse nimic copilului. Zâmbi.

După ce copilul plecă în demisol, unde locuia, iar studentul mai stătu pe bancă plictisindu-se de moarte, rămase singur în parc, pentru că pe străini, majoritatea fete din ani mai mari, nu-i punea la socoteală. Venea tot timpul ori cu două ore mai repede ori cu jumătate de oră mai târziu.

În curte nu era nimeni. După un timp apărură câteva fete de la actorie, iar Naomi se opri lângă el să vorbească. Naomi era o studentă de la actorie, din an cu el cu un corp perfect.Dacă o vedeai în maieul negru, nu îţi venea să crezi că există aşa ceva. O observase la examenul clasei de actorie când o jucase pe Helena Charles în "Priveşte înapoi cu mânie". Dar Naomi era un suflet de marmură, nu te puteai gândi la ea în alt fel.

Dintr-un motiv inexplicabil se aşeză lângă el pe bancă, singură dintre celelalte fete, deşi ei doi nu mai vorbiseră aşa niciodată. Ea nu-l întrebă de zgarda lui de câine. În schimb, când îi spunea el ceva, cel mai probabil spunea ceva de D-zeu, ea i-o tăie pe un ton impenetrabil:

-Hai nu mă mai aburi. Taci din gură.

Rămase uimit. În interior, trebuie să mărturisească, avu impulsul s-o pocnească, dar cum să pocneşti o actriţă?

Mai stătură un timp tăcând, iar după un timp Naomi se ridică şi plecă.

Ce să aibă fata asta cu el, se gândea ca un copil, nu-i făcuse nimic.

De atunci începu s-o deteste şi nu-şi mai vorbiră niciodată până în anul în care el după ce se îmbolnăvi, renunţă la facultatea asta blestemată.

Odată, mergea iarna pe întuneric prin piaţa Bibliotecii Centrale Universitare trecând prin faţa Casei de cultură a studenţilor spre cămin, iar Naomi cu un fraier de la actorie îl depăşiră şi făcură în faţa lui un moment, ţinându-se cu mâinile la o distanţă, ca mireasa şi mirele, ca regina şi regele, după care fugiră.

What a bitch era frumoasa asta de Naomi, se gândea uneori. Păcat. Dar, oricum, n-o iubea. Satul în care trăiesc numai proştii Ies pe stradă în satul în care trăiesc numai proştii. Ies din casa mea urâtă, batjocorită. Merg pe drum către munţi şi trec pe lângă case mari de oameni gospodari ce trimit băieţi la scaieţi şi murari. Mă uit în urmă, dar parcă poţi să ştii despre cei ce trag spuza pe felii. Merg înainte şi o femeie în ciorapi râde oha de

harapi. Mânca-o-ar Tata. Lângă ea o fată fuma, gura îi crăpa. Mă întreb D-zeu te-o făcut sau Gorila - (de Liviu Rebreanu)? Merg mai departe, dar e ca-n carte în satul făcut de proşti şi locuit de moşi. Bine că o rămas castelul în picioare, măcar atât blazon să aibă când soarele răsare. Merg pe drum în scrum şi-aud cum se screm ca tribul Efrem cu ura ţânţarului când amete la curu' calului. Sunt şi oameni drepţi dar îs amărâţi de deştepţi. Fir-ar să fie, am umblat o lume şi am ajuns tot la margine de Bucureşti. V-arăt eu ghiduşilor, o să jucaţi voi după scripcă. Bine că am mers, bine c-am văzut, uite c-am învins. Ţara proştilor Mulţi proşti am întâlnit în viaţa mea. Nu ştiu care o fi motivul, să fie pâinea, să fie apa, să fie gomboţii, să fie ţuica, să fie tuşitul, să fie băşitul. Ehe, acu', dacă-s bătrân, pot să încerc să mi-i amintesc şi să-ncerc să-i număr, da' nu cred că pot. Care o fi cel mai mare dintre ei? Cel mai mare sunt eu, da' eu-s geniu, eu nu intru la socoteală. Ia să văd dacă pot să-l dibuiesc. Trebuie să-l dibuiesc şi după ce l-am dibuit să îi fac un portret, iar el va fi stupid-simbolul pentru un întreg pământ. Mă, cel mai mare prost tot eu îs, de o prostie sfântă, în vreme ce restul sunt doar proşti pur şi simplu. Mulţi proşti am întâlnit în viaţa mea pe pământ, tot stau şi mă minunez, geme pământul de proşti, abia îi duce. Vocaţia românească a satului Motto "La muncă, mamă." Românii s-au învăţat, - cine ştie de când? -, să privească ţărănimea cu dispreţ. Dar adevărul e că în privinţa producţiei de bunuri reale ţăranii sunt singurii care fac aşa ceva. Oraşele colos de cartiere de blocuri defecte nu produc nimic, cu excepţia profilelor medicale şi în învăţământ, iar proporţia sate-oraşe este de aproximativ jumătate. Nu cred că cinci la sută din orăşeni l-au citit pe Hegel. Atunci despre ce vorbim? Ce sens au oraşele acestea prolixe, inutile? Bunul simţ ne spune că oraşele trebuie dezafectate asemeni fabricilor şi uzinelor în trecut şi retrasate la dimensiunile de dinainte de anii '50, iar oamenii fără purpose rătăciţi prin asfalturi aduşi iar la câmp şi la vite pentru a le fi redată demnitatea, vocaţia românească a satului. Câteva puncte de reformă -Republica Moldova ar trebui ocupată în nici 24 h. Soldaţii români să ajungă la Chişninău şi să zică în Parlamentul ăla comunist, gata, acum am ajuns, suntem noi aici. Bine că armata română merge să moară în Afganistan şi ţara ni-e incompletă. De asemenea ocupate şi judeţele din sus, Cahul, Ismail şi Bolgrad, iar Transnistriei să i se dea drumul, iar dacă nu îi va conveni să i se dea cu artileria - şi cu bomba -, numai să ne lase în pace. -În Harghita, Covasna şi Mureş ar trebui trimişi colonişti români, mai ales ţărani, atâţia până se

liniştesc secuii şi nu se mai cred aşa mari şi tari în ţară românească. -Moschei ar trebui construite, dar totodată cei care sunt prinşi cu daraveri teroriste condamnaţi la moarte, pe loc, fără giudeţiu. -Ţiganilor care se cred ninja şi fac belele să li se taie mâna dreaptă de la cot. Am fost o mie de ani sub unguri şi turci, vă spun că rău o să fie când o să fim sub ţigani. Ţiganul e ţigan, nu l-a făcut D-zeu să stăpânească peste eroi. Patria o muerte. Fantasme Te rog pleacă din visele mele, ori dacă vii, vino în cuviinţă. De ce mă numeşti Ahenobarbus, de ce mă bântui, iubire neîmplinită? Nu am suferit destul în viaţa cea reală iubindu-te trebuie să sufăr iar după zeci de ani, în vise. Pleacă! Ori de mai vii, vino în cuviinţă. Îmi vei povesti ce-ai făcut în tot acest timp şi vom vorbi parcă pentru prima dată. Nu te mai iubesc, vezi, acum pot să te şi mint. Despre mine ce să-ţi spun? Tot ce trăiesc se transformă în filosofie, sunt un personaj tragic. *** Îmi amintesc când eram copil ce cool era tot ce venea de dincolo de Linie, iar dacă era din America era coolmea, toate filmele alea cu bătăi, culturişti, pistoale, jafuri de maşini, poliţişti rebeli bătuţi în cap, orice până şi un staniol de ciocolată era ţinut în clasor, nu conta că nu ai mâncat ciocolata, strângeam tot, parcă eram indieni jibaro. Toţi voiam conserve de peşte oceanic, peştele viu de râu pescuit din maşina de lapte era naşpa. Roşiile româneşti nu arătau ca cele străine, şi tot aşa, proşti, mă. Atunci puteai mânca şi pâine goală şi să-ţi placă, şi să te mai şi saturi, azi dacă mânci pâine goală te doare burta. Prost l-o mai făcut D-zeu pe român. Cea mai mare dovadă că românu-i prost e că nu-l cheamă pe Rege şi preferă să voteze pentru o sticlă de ulei cu sau fără grade, ori o găleată, plină sau nu. Acum suntem şi noi cool, dar nu mai mâncăm peşte de râu, roşii etc., ce mai trebuie, să facem monocultură de marijuana şi opium şi o să fim cei mai cool, n-o să mai ne trebuiască, iarna o să facem focul. Complexul român Doar banii mai contează. România nu e o ţară în care să trăieşti. Nimic făcut în România nu e de calitate. Artiştii români şi oamenii de ştiinţă sunt ori nişte nulităţi ori de calitatea a doua. De ce să citeşti Rebreanu din biblioteca mamei când poţi să citeşti Coelho, împrumutat ori pentru o grămadă de bani? În România şi metaliştii sunt nasoi pentru metaliste faţă de metaliştii străini. Nu avem muzică. Nu avem literatură. Nu avem cultură. Nu avem istorie. Creatorii sunt nişte chinuiţi. Tot ce fac ţiganii este rău. Tot ce fac statele care au bani sau sunt măcar puternice e acceptabil. Muzica română de orice categorie e naşpa. De altfel suntem un popor naşpa. Cel mai bine e să pleci dincolo de Linie şi să te

deznaţionalizezi complet la a treia generaţie, uitând că mama ta a fost vreodată române. Chiar şi românii care au fost "cunoscuţi" în lume au fost primiţi în adevărata cultură doar pentru că au plecat din balta României. Oh, de ne-am fi născut în America, ori măcar în RFG! Nici măcar nu ştim cine suntem. Basm de Ajun Cimitirul era acoperit de valuri. Mă plimbam prin el abătut la miezul nopţii şi m-am oprit să plâng. Am plâns nesfârşit şi apoi am observat că mai plângea cineva cu mine. Era un Spirit. L-am întrebat de ce plânge. Nu mi-a răspuns. Uitându-mă în jur, am observat Spiritele ieşind din valuri, îmbrăcate în tunici greceşti.

-Cine suntem? i-am întrebat

-Poporul morţilor, răspunseră valurile.

Am văzut că mergeau spre munte. I-am urmat. Cântară toată noaptea între cedrii pădurii, iar la trei dimineaţa coborâră muntele pe poteca de bolovani neteziţi de paşi şi se făcură una cu valurile.

-Oh! am îngăimat.

Rămăsei pe munte şi aşteptai dimineaţa. În auroră m-am dus pe ţărm, dar fluxul acoperise totul, doar coloane dorice se vedeau în adânc.

-Morţii. Morţii. Morţii strânşi în noapte de mii de ani.

M-am cutremurat.

Am ajuns în oraş. Toată lumea era fericită, mergeau la cumpărături de Crăciun. Eu eram albastru ca un extraterestru, văzusem istoria.

Noaptea m-am întors şi am intrat în valuri, dar valurile nu m-au primit, cu un gest ferm de zeiţă.

Atunci am început să plâng iar. Era ceasul al doisprezecelea. Am plâns nesfârşit şi apoi am observat că mai plângea cineva cu mine. Era un Spirit. L-am întrebat de ce plânge. Nu mi-a răspuns. Uitându-mă în jur am observat Spiritele ieşind din valuri, îmbrăcate în tunici greceşti.

-Cine suntem? i-am întrebat

-Poporul morţilor, răspunseră valurile.

Am văzut că mergeau spre munte. I-am urmat. Cântară toată noaptea între cedrii pădurii, iar la trei dimineaţa coborâră muntele pe poteca de bolovani neteziţi de paşi şi se făcură una cu valurile.

-Oh! am îngăimat.

Rămăsei pe munte şi aşteptai dimineaţa. În auroră m-am dus pe ţărm, dar fluxul acoperise totul, doar coloane dorice se vedeau în adânc.

-Morţii. Morţii. Morţii strânşi în noapte de mii de ani.

M-am cutremurat.

Am ajuns în oraş. Toată lumea era fericită, colindau beţi de Crăciun. Eu eram albastru ca un extraterestru, văzusem istoria.

Noaptea m-am întors şi am intrat în valuri, dar valurile nu m-au primit, cu un gest ferm de zeiţă.

Atunci am început să plâng iar. Era ceasul al doisprezecelea.

Tragedia omenească

Oamenii sunt invariabil proşti. În capitalism caută cu orice chip să aibă bani şi cum reuşesc zici că-s Onassis. În comunism caută funcţii şi cum ajung la o funcţie zici că-s Stalin. Asta e tragedia omenească, fără leac.

Elton John - Sacrifice

Sacrificaţi-vă pe voi înşivă. Nimic altceva.

Cuvântul din care a fost făcut poporul român Dacă fiecare popor e făcut dintr-un cuvânt, cuvântul mamă al românilor este VIRTUTE. Virtutea braţelor însângerate şi răstignite, pline de lut şi trudite, bătute şi frânte, virtutea braţelor ce luptă şi mângâie ale mamelor noastre, Ana, Minerva, Maria, Valeria, Silvia, virtutea frunţii frânte de studiu, virtutea muncii, a milei, a carităţii, a celor care trăiesc pentru aproapele lor, virtutea a cărei simplă răsplată e ea însăşi, dreptatea, lipsa de prihană, şi puterea în acelaşi timp, aceasta e VIRTUTEA, soldaţii care luptă, sodaţii care mor soldaţii care înving, soldaţii care mor, un pământ botezat în sângele unei Iliade, şi pentru care nu trebuie să predicăm minciuni ci din care să ne hrănim sufletele. Cum spunea marele român Robert Nesta Marley, nimeni nu e mai presus de aproapele său. Poporul român - poporul vreau să zic - a dovedit că, în lupta sa pentru libertate, egalitatea există. În România cine nu e în sufletul său egalul aproapelui său nu e român, chiar dacă îl cheamă Ioan sau Gheorghe. Noi suntem copiii celei de-a doua republici din lume, Republica Romei. Ştiu, suntem nişte ţărani, dar nişte ţărani care hrănesc burgurile albe ale Occidentului. Şi noi am fost cei mai

dragi fii ai Romei imperiale, pe care am hrănit-o cu miere şi sare şi am îmbrăcat-o în aur şi iubirea noastră. Numele Ana, Valeria şi Minerva şi părinţii văzuţi ca zei Vani ai casei s-au păstrat în familia mea de când e România romană. Cine nu ne vrea, nu ne merită. premiul cultural minerva din tara hategului - sigiliul unu.
27 mai 2016 la 06:19 UTC+03
Constantinescu Felix-Gelu a adăugat 2 fotografii noi.
premiul cultural minerva din ţara haţegului - prima ediţie - 2016 SPRE ALEPH Cartea Spre Aleph apărută luna aceasta mi-a inspirat decernarea unui premiu, dorit anual, dar oferit doar dacă apar noi valori metafizice în viaţa şi cultura românească. Placheta de poezii Spre Aleph a fost scrisă de tatăl meu dar aceasta nu e relevant decât pentru cineva lipsit de criterii est-etice. Voi proclama şapte motive pentru care poezia din Spre Aleph merită premiul meu pe anul acesta în ediţia întâi, mai, 27, 2016, numit _premiul cultural minerva din ţara haţegului. 1. Poezia religioasă din ciclul al doilea de poeme VIA DOLOROSA se prezintă ca o revelaţie într-un aranjament psalmic, baroc, sapienţial, evanescent, punkic, plin de umanitate. În fotografii, cartea care ni s-a remarcat prin virtuozitate şi dăruire şi una din cele două fotografi premiu, _numită premiul cultural minerva - sigiliul al doilea. În încheierea programului vă dăruiesc cele două cântece al ale premiului nou înfiinţat. https://www.youtube.com/watch?v=5anLPw0Efmo&hd=1 https://www.youtube.com/watch?v=ko4Cp0Yjggc Noi, morţi şi vii, vă mulţumim!
Blestemul bunicului meu

Blestemul bunicului meu, Ioan, activistul, primarul, securistul m-a urmărit toată viaţa. Lumea nu îl consideră om rău, eu da, şi mă întreb cum poţi să te pocăieşti pentru păcatele celor ce ţi-au dat viaţă, pentru cei pentru care ai plătit tu? Toată viaţa, de mic l-am urât, acum ochii mei sunt două izvoare secate.

Ana Drăguşin Cei mai mulţi poeţi scriu songlyrics, nu poezii. Şi eu scriu multe songlyrics, din care trebuie să aleg poeziile bob cu bob. E foarte greu să scrii poezii şi e foarte uşor să scrii songlyrics. Dar există şi făpturi stelare. Una dintre acestea este Ana Drăguşin. Noaptea când mă uit pe cer o văd.

Demonul iubirii neîmplinite

Se spune că orice tânăr şi tânără la o anumită vârstă au nevoie de cineva. Dacă nu-şi găsesc ori nu caută, din motive mai înalte, ajung invariabil să facă multe prostii. Uitaţi cazul meu, din iubirea mea nebună pentru Esmeralda, alergând şi aşteptând precum Odiseu şi Penelopa, am ajuns să dau în multe

prostii în mijlocul poporului şi adunării. Am devenit trufaş, iredentist român şi pur şi simplu stupid. Iar suferinţele mele le văd multiplicate în marea turmă a tineretului credincios chinuit de demonul iubirii neîmplinite. Cum zicea bătrânul Andersen, fiecare la locul său.
Radu Igna 2003, 2004, 2007 Cărţile domnului Igna sunt cele mai umane din toată şcoala haţegană. Dacă ale tatei sunt prea filozofice, ale domnului Stancu prea mistice, iar ale mele prea neeuclidiene, ale domnului Igna sunt pline de o umanitate caldă, izvorâtă din fiinţă, o raţiune ce poate fi caracterizată prin compasiune, aducându-ne în simţire valori prefigurate doar de marii scriitori universali ai secolului douăzeci, printre care se pot aminti Marquez, Kafka, London, Breban, George Călinescu, Sabato şi o combinaţie de Twain cu Wuthering Heights. Noi ceilalţi ne pierdem în propriile labirinturi, Radu Igna e singurul care a ieşit din tunel la universalitate. El de-a lungul anilor a fost sfătuitorul fiecărui scriitor, el este Il Consigliere. Tata e Donul, Badiu, Santino, moi, Mikee, iar domnul Stancu, Fredo. Asta e Familia, plus Amăriuţei, mort, şi nu de un atac de cord. Aceşti oameni împreună cu alţii, au pus Haţegul pe harta literaturii române moderne începând cu anii 60. Important e să nu păcătuim, dar cine am păcătuit important e să nu ne sinucidem. Amin? DIARY FOR AN ANOTHER REDEMPTION by/ de Felix (Constantinescu) Rian "One day my war would end. And I will not die." Freedom Writers movie AUGUST 2009 (alphabetical order) * another one of my thoughts The absence of God brings a permanent frown. * Another one of my thoughts 2 When your mother or father passes away and goes to God, you can be your mother - if you are a girl, or father - if you are a boy. You can be in this world what your parents were. And at this we can see once again the importance of goodness and of being good. Because if your parent wasn't a good person, you cannot be him or her, you just have to be yourself and by this something is lost; but there is nothing to do except to love. In many families love is the only form of memory. * Arhitectura unui trandafir Am văzut o fotografie cu un trandafir, un trandafir anume. Este frumos, tulburător. Petalele sunt răsfrânte ca nişte ghimpi, ca nişte spini. O arhitectură a ghimpilor realizată în petale Nişte petale curbate, tăioase. * Asamblatul parchetului laminat Prima dată se placheză podeaua cu OSB. Apoi peste OSB se pune izolaţia, cu partea poroasă în jos şi partea netedă în sus. Se fixează brâul/ centura la baza peretelui în cuie în şurub. Se începe de la uşă. Se

ia placa de parchet, se pune pornind de la ușă, cu pene de lemn lângă peete, dintre două plăci. Două pene pe lung la bucată și una pe lat la îmbucătură. Se pune în lung, în linii, câte o linie o dată se măsoară spațiul rămas care trebuie umplut și se taie din placă pe lung. Se picură adeziv pe ambele plăci la îmbucare. La cea ieșită în afară se picură pe partea de deasupra și la cea scobită înăuntru se picură pe partea de la bază. Se bat plăcile de îmbinat cu ciocanul. Se folosesc în afară de ciocan un rest de placa care vine pe placa de ciocănit iar între ciocan și plăcuță se aflâ o altă bucată de lemn. Când se ajunge la peretele opus se taie plăcile acum pe lat și se fixează în podea. Penele se pun înainte și apoi umplutura de placă. Și finish. Se iau banii. :) - [++*] * August 11, 2009 Man I gotta tell u something, I wasn't gonna tell it to nobody I didn't want to write it down or anything but really there is something in my brain. God gave me from his understanding and I understood something that just for me I just couldn't shut up. Just like Elihu. I thought that, now, as I am sometimes I get rejected and mocked and despised, I thought that it's just for now because in the heavens when eternity will roll in us then nobody will no longer reject, mock, despise or reject me. Not just God will be that not be rejecting me, not just the angels, not just the saved BUT ALSO THE ONES WHO NOW REJECT AND DESPISE ME WILL NO LONGER REJECT ME THEN BECAUSE THEIR EYES WILL BE OPENED AND THEY WILL REPENT. It will be a too late repentance but it will be a repentance nevertheless. No ONE WILL NO LONGER REJECT ME THEN. SO WHY DO I BOTHER NOW WITH THE PAIN OF DESPISE AND [MOCKERY] AND REJECTION IF IT IS ONLY FOR NOW AND IT WILL CEASE AND END SOONER THAT I CAN IMAGINE? * August 13, 2009 Faith is a need for God. Man is made 1% of needs & 99% desire. Downhere I feel like Oblio sometimes. What do you want from me? What do you want me to do? Please tell me and I will also read through the Bible carefully again. * August 13, 2009 b When I was from fourteen to sixteen years old I lived at the boarding house of an highschool where I weas constantly mocked and mistreated by my older roomates every day in the first year, and also in the second but not so strongly by them and others. It destructed me. I was only a child. Now, my inquisitors are one a doctor and one a teacher. About the third I know nothing. I was annihilated at 14. They called me a "dog" everyday from morning to night. I couldn't say all this except to God for a long time and only He helped me. After the

Holocaust, the Gulag and my childhood I know the punishment is ahead. I can feel the fire coming, I can feel th efire og God's anger aiming for this race of 'doctors' and 'teachers' and no name inquisitors. i have forgiven everything but I don't know if God will too. I hope he will, but I don't know if he will. I know what hell i sand I know man. Man without God is just an animal or worse. But anyway I know that the destruction of my self those schoolmates exerted on me somehow God used for my own good. I don't know how or why, but I have this faith from God. I believe that my life would have been much worse without that annihilation. I believe that the situation resembles with the one of Joseph, the Patriarch. Okay, enough words. I will go and pray now and I will suggest you would do the same. COMMENT September 3, 2009: I believe that when those room-mates treated me like that I lived what a tortured animal probably lives, I went through an experience which is the experience of an animal torured by a child. And what can I say, I had tortured animals too, as a kid.

A true state is built by thinking brains, working arms and walking of the feet of all the good news in the universe.

11 iunie 2016 la 01:42 UTC+03

Am vrut să te scot din autism aşa că am scris carte joyceiană după carte despre tine spunându-ţi povestea şi dăruindu-ţi-le.

Birtaşul Venise în sat şi cumpără o casă dărăpănată şi bântuită la răscruce. Acolo deschise un birt în care stăteau morţi de beţi toţi beţivii satului în gălăgie de boxe până la trei dimineaţa. Trecură anii. Satul sărăci şi se pârlogi, oamenii ajunseră să nu mai fie buni de nimic, birtaşul îmbogăţi. Cu banii câştigaţi în atâţia ani începu să cămătărească, cu blândeţe ce-i drept, şi se încuscri cu un director de bancă, un om negru de ficat. Birtaşul era un om antipatic, dar avea ce vinde. La înmormântare îi veni tot satul să bea ceva. Fu plâns mult birtaşul atunci.

Păcat Dacă este un lucru mai respingător sufletului, acela e păcatul. Este un film cu Woody Allen, în care Woody este îndrăgostit de o bolnavă psihic, are o aventură cu o actriţă lesbiană şi rămâne cu o mamă franţuzoaică. Fără să fii Caiafă, te întrebi cum o putut Woody să facă toate astea? Există ceva în noi care ne face, deşi nu putem scăpa de păcat, să îl detestăm. Eu personal detest mai mult păcatul decât păianjenii, pentru păianjeni am o oarecare înţelegere. Pe păianjeni şi pe şerpi i-a făcut D-zeu, pe păcat nu l-a făcut D-zeu. Scriitori Gabriel Garcia Marquez, cu accente cu tot, marele scriitor a scris bine până a

scris un roman care se vinde ca sandvişurile. Apoi a scris o grămadă de cărţi care, după cum spunea Drummond de individul ăla, nu vor intra în istorie. Gabo, când a început să scrie, scria toată noaptea la linotipurile din redacţiile ziarelor nemâncat şi cu ţigările lângă el, mergând apoi să doarmă la vreo casă de toleranţă nenorocită din Columbia, singurul loc unde îşi permitea să plătească vreo cameră, şi scria teribilist, obraznic, cum scriu tinerii. Apoi după ce a făcut un purcoi de bani a "văzut" uriaşa responsabilitate a scrisului de romane şi povestiri, şi s-a pierdut. Nu poţi citi ce-a scris după _Un veac de singurătate_, citesc numai snobii. Personal sunt la polul opus. La început, pe vremuri, scriam constipat, mereu cu frica să nu fiu nelalocul meu sau să nu plagiez fără să vreau pe cineva. Acum sunt ca un puşti iresponsabil cu un aparat de fotografiat, şi când nici voi nici eu nu vom mai fi, lumea noastră va rămâne în scrisul meu, şi chiar cred că o să încep să vă trag în chip – voalat :D, ca Tolstoi :) - pe toţi. Aşa că să zâmbiţi când mergeţi pe stradă. *** Recomand oricui să-şi cumpere setul complet de cd-uri Mozart. E cât o cărămidă de teracotă şi costa doar o sută de Lei, acum nu ştiu cât costă, cu multe cd-uri în plicuri de carton. Cine-şi cumpără cărămida aia Mozart ar putea să se ducă să stea toată viaţa pe o insulă fără nimic altceva decât un cd-player solar. Merită banii, nu mai există aşa muzică, părerea mea e că l-a luat şi pe Bach, iar Beethoven cel Mare e un headbanger pe lângă Mozart. Mozart delicat şi bun pentru creier, pe lângă el suntem plante binecuvântate de degetele îngerilor. Deci o sută de Lei, mai bine decât zece perechi de blugi. Ce mai ştim de George Enescu? Aici în România fiecare ştim câte ceva. Unii ştim pe toţi şepcarii de la radio. Alţii toţi rapperii, sau rockerii, sau punkerii, sau luzării străini. Dar ce mai ştiu românii de cel mai ales suflet muzical al lor, domnul George Enescu? Mai nimic. Nici măcar snobii nu ştiu mare lucru. Se duc la Ateneu, aplaudă şi se uită unii la alţii ca în Hortensia Papadat-Bengescu. Nici eu nu ştiu mare lucru despre acest Nobel muzical din timpul vieţii. E un semn al deteriorării memoriei, acea ciumă a insomniei care ne transformă în zombi culturali. Am încercat să ascult şi eu radiourile şi adevărul e că îmi fac rău. Se pare că George Enescu, precum atâţia alţii a murit în sufletul românesc, iar noi continuăm să votăm muzică de drujbă la radio şi televizor. Noi suntem cei morţi, ca maimuţele mândre nevoie mare de noi înşine pe ruinele anticei metropole în jungla lui Mowgli. Demonul meu Demonul meu arată exact ca mine doar că e mult mai frumos. Eu

sunt doar un nenorocit, dar când mă vizitează demonul îmi vorbeşte de parcă ar avea maşină scumpă, paşaport plin de vize şi bani. E ciudat, dar nu aşa mi l-aş fi închipuit pe dracu', mai ales nu mă flatează prea mult că seamănă cu mine, deşi ştiu părinţii mei au fost ucişi de mii de ani în tot felul de feluri din acest motiv. Prea seamănă diavolul cu jidanii, în vreme ce românii au inima blândă şi sunt buni ca îngerii. Am oroare de cuţite şi ştiu de ce pentru că strămoşii mei prea au murit de cuţit ca oile cum scrie în Lege. Şi cine ştie poate asta-i legea, dacă eşti întunecat ca dracu' să te înjunghie lumina îngerilor, o fi având şi dracu' dreptate, mai ştii, multe lucruri se întâmplă pe lumea asta, numai câte am văzut eu şi eu sunt un vierme. E, de când cu electricitatea lui Amper, s-o făcut cam multă lumină pentru broscoii ăştia de oameni buni de dus la moara dracilor. Prefer să fiu demon. Stil Deosebitul lecturii îl face stilul. De mic am deschis cărţi cu marele optimism al lectorului, iar apoi oarecari scârţâieli de sacâz şi discordanţe de cutie de rezonanţă îmi încetineau avântul, transformând lectura într-un chin voluptuos. Ce e dureros e că trebuie să citeşti, să te laşi dezamăgit, nu poţi altfel. Scriitorul sau poetul sau compozitorul ce nu îşi urmăreşte stilul interior, învingându-i deasemenea în interior pe toţi ceilalţi şi pe Ulise şi pe Raskolnikov şi pe Hamlet, de fapt nu scrie. Când scrii trebuie să-i priveşti în ochi pe Urmuz, Kafka şi Hemingway şi privirea ta arogantă să le spună: pot să vă bat; altfel nu se poate. Şi da, cititul e precum cântatul la pian, trebuie să-l faci de mic până orbeşti, să începi o carte dimineaţa şi să o sfârşeşti seara, să citeşti o carte pe noapte, să citeşti pe Alighieri în două luni de vară, trebuie să citeşti, pentru asta trăieşti, restul e doar jucărie, chiar şi iubirea şi orice ar mai putea fi, şi apoi, scrii. Şi odată ce scrii, eşti coleg de agoră cu Ovidiu, cu Villon, Bacovia, Catullus, Eminescu. Poate nu vei fi prea iubit dar vei fi iubitul dulce al Sapphei, al Norăi, al Heddei Gabler. Când vei citi Evanghelia, vei ştii că eşti grădinarul Mariei Magdalena. Vei fi iubit, secol după secol, mii de ani precum Ghilghameş şi Solomon, când toată frumuseţea ce te înconjoară va fi pământ, când toată iubirea nu va mai fi decât lacrimi. De asta nu citi toate cărţile. Fugarul Mereu m-am întrebat cine sunt. Şi după ce am observat că departe de a fi roman, sau dac, ori măcar român, găsind în mine trăsături amestecate, găsite din copilărie de mama dar necitite, am început să-i spun tatei, după ce am rămas doar noi doi:

-Ştii, tată, eu sunt negru, băneş, vechi de la anul 5500 înainte de Hristos.

-Ştii, noi suntem evrei.
-Ştii, eu sunt turc.
-Ştii, noi suntem tătari.
Îi mai spun:
-Am avut părinţi musulmani.
-Ştii, tată, noi doi suntem de pe Amur.

Mă întreba, cum aşa şi îi răspundeam, suntem latini, ca brazilienii.

Tata se înfuria spunând să nu-i mai spun asemenea nebunii. Singurul lucru care îl acceptă e că suntem vechi negustori greci între Austria şi Constantinopole. Îmi face impresia unui om care fuge de el însuşi. Părinţii lui au fugit de pe Amur ca Huckleberry Finn şi de atunci tata tot fuge de sine, Amurul. Eu nu fug, eu sunt precum Cassandra, stau şi văd toate ca pământul, dar nimeni n-a crezut-o vreodată pe Cassandra. Esmeralda Cine nu a văzut-o pe Esmeralda nu a văzut frumuseţea. Cine nu a vorbit cu Esmeralda nu a aflat înţelepciunea. Cine nu a iubit-o pe Esmeralda nu a cunoscut suferinţa. Pentru zâmbetul ei au căzut Troia şi Dresda, pentru a ei iubire au murit soldaţii pe frontul de răsărit, adâncimea tăcerii ei îl scoate din minţi şi pe Solomon, privirea ei îl inspiră şi pe Moşe. Dintre toate ce-a mai frumoasă, e mărul aşezat cel mai sus, trebuie să aştepţi să creşti cât un uriaş pentru a-l putea culege. Oh, Esmeralda! Dacă nu te-ai fi născut, nu aş fi aflat niciodată ce e iubirea. Noaptea îţi presară miresme de flori în ochi, în timp ce plângi, căci pentru ce altceva ne-a făcut D-zeu decât să iubim şi să plângem? M-aş duce în toate stelele din univers şi m-aş întoarce la timp, când m-ai chema, fată de aur, smarald şi rubin. Suferinţa Dalai Lama ne tot sfătuieşte online să înlăturăm suferinţa din viaţa noastră, şi cam aşa gândesc oamenii. Dar fără suferinţă, nu există eroi. Aş putea renunţa la tortura din viaţa mea, dar atunci sufletul mi-ar deveni comun, râzând de lucrurile care trebuie plânse şi plângând înaintea lucrurilor care trebuie luate în şuturi. Suferinţa înnobilează, educă spiritul, chiar şi profeţii, toţi, au trebuit să sufere şi să moară. Dacă nu ar fi suferit Isus ar fi fost un robot Sony. Pentru că nu vreau existenţa fără sens a fericirii, am ales poate dinainte de concepţie calea plină de învăţăminte a suferinţei. Bineînţeles că trăiesc un chin, bineînţeles că mă pot lepăda precum apostolii, dar trăiesc chinul rozei pline de petale şi spini pe care limaxul nu îl poate înţelege. Suferinţa îmi dă frumuseţea şi sunt frumos pentru că sufăr pentru frumos. Nimicnicie E ceva ce ar fi trebuit să vi-l spună

cineva de mult şi nu vi l-a spus nimeni. Trăiţi ca furnicile, ori - dacă furnici vă flatează - ca termitele. Roadeţi şi prăpădiţi totul fără nici măcar s-o ştiţi de ce. Adunaţi avere sau mai ştiu eu ce, mâncaţi mici, cârnaţi, grătare cât puteţi de mult şi toate fleicile apelor, vă atrofiaţi creierul cu bere, şi vă simţiţi ajunşi. Nimeni nu mai e ca voi. Şi nu ştiţi că sunteţi nişte viermi, nişte curcani puşi la îngrăşat, sunteţi prea făloşi s-o mai ştiţi. Şi voi veţi muri curând şi copii voştri. Şi nimic nu va rămâne din toată fala voastră, din toată prostia cu care v-aţi umplut vieţile prăpădite. Vreţi să vă povestesc vieţile? Într-un fel toţi trăim la fel, dar trist e că după voi nu va rămâne nimic. Nimic. Vă credeţi aşa de grozavi că faceţi bani, eu vă spun, eu dacă mor _azi_, voi trăi mai mult decât oricare dintre voi. Nu ţin neapărat să vă beştelesc, dar o fac pentru că sunt un dascăl exigent, şi mi-ar plăcea să văd că vă opriţi şi că din voi ţâşneşte o fărâmă de frumuseţe, pentru că doar frumuseţea este eternă. Criterii Un păienjeniş de vise. Nu pot înţelege cum afară în lumina soarelui am stat izolat în vitrailile mele interioare. De obicei în vise sunt spectatorul unor drame despre care simt atunci că ar trebui scrise pe hârtie, ori îmi trăiesc viaţa săracă în evenimente. Dacă mă va întreba Moartea la sfârşitul vieţii ce am făcut îi voi răspunde stins că am visat şi cred că va fi deajuns. În vis am trăit toate vieţile pe care le-aş fi putut trăi, şi din vis a generat şi acest şir de litere. Visul dovedeşte că avem sufletul de sticlă străpunsă de lumină colorată,după ce reuşeşti să faci pace între fantasme te trezeşti ca bătut. Cred că arta s-a născut din vise şi oamenii mereu caută criterii să numească visele viaţă. SCHENGEN Pământul hăţagurilor este pământ sfânt. Este pământ sfânt ca insula Iona, ca ţărâna Rusiei, ca tot Estados Unidos. Haţegul este sfânt şi azi deja Haţegul se întinde din Canada până în Rotterdam şi Hiroshima. Bârna de Bronz a lui Brâncuşi, Universitatea din Uppsala, poarta catedralei din Wittenberg şi toate mormintele papilor veghează acest pământ.

Noi credincioşii acestui pământ suntem zimbri ce ne retragem în istorisirile trecutului, în basme pe care oamenii aleg să le uite cu mult înainte de a se îmbolnăvi de Alzheimer. Suntem Nimeni, dar precum primele naţiuni noi suntem pământul acesta, pământul acesta suntem noi, pământul acesta e al nostru încă, noi suntem vocea pământului acesta. Cei care ne-au dat viaţă prin cuvânt cu două mii de solstiţii de iarnă în urmă, au lăsat înainte de a muri pe D-zeu să sfinţească în ei acest pământ, iar

sabia cu care strămoşii noştri secerau spicele de grâu ne-a pus în mână acest pământ.

Toate pământurile acestea sunt ale noastre. Sunt pământurile celor cinci nobile familii ale Bisericii. Azi când credincioşii în Occident sunt exterminaţi de ignoranţă prin ignoranţă în calitate de poate ultim creştin privind orbitoarea ciupercă atomică a dezastrului omului spun cuvintele pe care le spun toţi ceilalţi, fraţi sau morţi: Veniţi! Îndrumaţi-vă de oriunde este că vă aflaţi. Oriunde este un credincios înviaţi-l din mormanul de pietre şi puneţi-l pe aripile porumbeilor. Veniţi toţi pribegii, toţi cei ce n-aţi avut vreodată vreo odihnă în această lume, aduceţi-vă bătrânii să aprindă lumânări de ceară galenă în toate pustiile catedrale noastre de beton, vino Africo, toate ostroavele sărace să vină şi să mănânce, să mănânce smântâna Occidentului, tu, Lume a Treia, vino pe pământurile pe care Biserica le-a pierdut, veniţi şi descălecaţi din vapoarele voastre clandestine şi supuneţi-ne, rupeţi gura fiarei şi transformaţi veacul de azi în explozia de pietate a Noului Ev Mediu. Berdiaev a fost un profet, Youssou, ca Robert Nesta Marley, aşa că împlineşte-i sufletul şi vino în umbra Statuii Libertăţii şi Turnului Eiffel încărcate de existenţialişti şi ridică vitraliile adevăratei catedrale a Bisericii, Catedrala Noului Ev Mediu.

Timp de cinci sue de ani Occidentul a avut dreptul să colonizeze întreaga lume, fiindcă pe atunci Occidentul credea. Ca păstrători ai Evangheliei este acum rândul vostru, întreagă Lume a Treia, să veniţi în aceste pământuri încă sfinte, pentru că acum Evanghelia e în voi. Colonizaţi Occidentul, oameni negri, galbeni şi roşii!

Veniţi şi fiiţi-ne preoţi, fiţi-ne eroii şi artiştii noştri, fiţi papii şi patriarhii noştri, fiţi adevăraţii oameni politici ai acestori pământuri şi ţărilor noastre, fiţi profesorii noştri, fiţi ctitorii noştri, fiţi scriitorii noştri, fiţi rabrindanath-ii şi einsteinii noştrii, fiţi sfinţii noştri, familia noastră, fiţi una cu noi cei ce azi nu mai suntem decât amintire şi pământ! Dându-vă pământul nostru, vă dăm pe noi înşine vouă. Tot pământul acesta de la o mare la cealalată e al vostru. Doar transformaţi iarăşi catedrala romanică a credinţei Occidentului într-un templu de chihlimbar viu pe care să-l aruncăm ca pe o sticlă cu meghila SOS a sufletelor noastre în valurile de lumină care ajung până la noi din Mare Deum. Treceţi Alpii, Roma e a voastră.

Haţeg, Europa

3 martie 2012
Ioan (un vis sufletesc - bazat masiv pe ficțiune - aducându-mi toate influențele spirituale în camera mea de bloc şi în cartierul în care locuiesc, construit în perioada comunistă)

Motto

:

"Did you

ever had a feeling that you wanted to go,

And still

had a feeling that you wanted to stay?"

Lt.

Col. Frank Slade, _Scent of a Woman_, 1993

-Acesta este Fiul Tău preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.

Camera în care stăteam, băiatul, singur, era o încăpere fără mobile cu o mochetă prăfuită şi în mijloc o fântână cu ghizd de piatră rotunjită de şuvoaiele care coboară în fiecare primăvară de pe arhitectura Bauhaus cubistă a Retezatului , deşi adânca fântană se afla la etajul al doilea al unui bloc nenorocit şi mult prea înghesuit iar în locuința pustie de dedesubt nu se afla nici măcar un izvor, iar fântana, această halucinație, era într-adevăr partea văzută a opaițului de pământ, cu apa înghețată din ea, flacără. Cobor în fântână înotând prin apa acoperită de gheață până îmi degeră inima în mine şi ajung în alte ceruri şi în alte muşuroaie, la alte capete de lumi.

Trebuia doar să scriu o literă romană, grecească, evreiască, armenească ori chirilică pe una din pietroaiele de la buza fântânii şi oameni, Dumnezei şi îngeri îşi scoteau frunțile din undele ei pentru a vorbi dând învățătură. Iar pereții camerei nu erau continuui, întrerupându-se şi rezidindu-se iarăşi precum cosmosul, pe ici pe colo de parcă ar fi fost zidăraia surpată a unui pustiu de nisip spulberat de buzele vântului, spintecat de săbii de flăcări scoase din teci de chihlimbar de către heruvimii înşişi, iar în camera mea băiatul mă simțeam de parcă tot deşertul clocotit ca sticla ce curge în cuptor se află înapoia frunții lui, de parcă Arabia, această fecioară, este sufletul meu. De aceea oamenii şi Dumnezeu m-au numit K-pax fiindcă asemeni alchimiştilor ştiu secretul de a preschimba singurătatea în fericire, iar Parcele înseşi când a fost de m-a născut biata mamă-mea mi-au îngânat descântul pusniciei cu buze de zăpadă de jar.

Se întâmpla că întreaga încăpere se preschimba în doar câteva clipe, numa acum de pildă camera aceasta de bloc

era un bolovăniş înverzit de colţ de râu înecat de hăţişuri şi de sălcii arse, torturate şi închircite de soarele ale cărui plete de aur ciocănit de făurari umpleau în expresioniste unghiuri geometrice şi asimetrice toată cămara vechii copilării şi singurei fericiri cu nume de Mamă. Atunci dincoace de fereastră se face lumină şi cerul se vede prin frunzişul de jad al pământului nostru, făcut din trupurile noastre. Şi doar şuvoiul de apă de munte se auzea ca un vechi, protoarmonic, neînţeles duruit în lemn în ceasurile acestea în care ziua şi noaptea se amestecă într-un cer de lumină şi întuneric amestecate, asemeni mierii albe de luncă şi răstoace de lângă ape cu mierea neagră din florile vărsate din năvod de Dumnezeu cu Sfântul Petru pe câmpurile din munţi ca cochiliile de melci marini aduse de potop şi nu mai ştii de e lumină sau beznă înstelată în sufletul tău şi spui rugăciunea ursului singur noaptea în munte cu fruntea proptită de bolovanii mari şi tăcuţii din râu. Şi doar când mi s-a întâmplat de am murit am văzut că nu am murit pentru prima oară.

În fiecare zi mor, tot la douăsprezece ore şi stau mort douăsprezece ore după care înviu, pentru că am băut prea mult din leacurile vrăjitorilor noştri şi jumătate din zi sunt viu şi jumătate sunt mort. Dar înviu după ce mor, înviu, iar şi iar, ca iarba. Când mor, mă ridic din mine şi intru în Dumnezeu, umblu prin cele şapte lumi. Când sunt mort, sunt deasemenea viu. Văd ce nu mai pot vedea altfel şi mi se vorbeşte. Când sunt mort tac, când sunt viu vorbesc. Şi eu sunt un fel de vrăjitor, un om al sufletului. În spate duc o balanţă în talgerele căreia pot pune sufletele oamenilor, dar nu-mi place să fac asta. În buzunar am o piatră cu care se pot transforma sufletele oamenilor în aur, dar piatra o ţin pentru mine deşi doar pentru mine nu funcţionează. Cu ochii mei văd oameni morţi pe care oamenii îi cred vii şi oameni vii pe care oamenii îi cred morţi. Din palmele mele cresc doi salcâmi, rugăciunile noastre. când mor mai întâi închid ochii, după aceea îmi înghit scuipatul, iar apoi mă ridic din genunchi. Viaţa e aşa de rea că trebuie s-o duci în genunchi. Mor şi înviu de treizeci de ani şi o voi mai face datorită lui Isa până nu voi mai muri, ci doar voi învia. Acum când vorbesc, sunt mort iar salcâmii înfloriţi tac în privirea mea, în clipele de vis în care îi vorbesc celeilalte lumi obsedate de Dumnezeu ca şi lumii oamenilor. În întuneric se aprind mereu aceleaşi lumini, fie ele lumânări de întâi noiembrie ori stele. Universul e un cimitir luminat de candele, un cimitir care abia aşteaptă să învie. Toţi vom învia. Doar morţii preţuiesc viaţa, iar cerul e un Strei

deasupra capetelor noastre, ascuns, în care plecăm până la urmă fiecare. Dar ce e Streiul, știi? My Aunt IDF Woman

„..and I still have very few words to describe what I see."

Rachel Corrie

FOREWORD

ARTICLE FOR A FEDERAL ISRAEL

„I believe that South Africa is a country
in which Blacks and Whites should
live together."

Bantu Stephen Biko

One thing, it is true that apartheid is the disease of the white star world, just as totalitarism is the disease of the red star world. Even the Nazis were half socialist. Every capitalist country except France has experienced one or another stronger or milder form of ethnic and social separation which could be categorized as belonging to the apartheid family. It's the year 2012 already and in respects concerning the nation of Israel, the newly emerged Israeli who for a good dream done many bad acts, we can discern that Judaism is apparently changing and has changed and it is no longer how we used to perceive it in the history and culture of the world. Although that this is only to our distant untrained eyes, because the philosophy of Judaism has not changed but it was replaced in the Jewish state policy by the political ideology of Zionism. In Israel theology was replaced by ideology. Judaism used to be a lighthouse built by giants and a statue of Liberty in itself, but what once was mainly a community of extremely civilized civilians is now reduced to a drifting state whose governement leads a dubious policy, seeming to be open to anything no matter how wrong, all in the name of an abstract notion of Zionism. And to be more clearer all the world is astonished by the few mediatic swallows who manage to electronically get to us. This is a page which indicts the contemporary government of Israel with the crime of apartheid, and the conviction will or will not be given by our posterity, the judge of our age appointed by God. To say this is not Anti-Semitism. I, as all the true people of the world want all the best not only for the Jewish community but also for the bloodied state of Israel and I respect their searching for what that best seems for

them, BUT that doesn't imply that we want that on the expense of the Palestinians.

I thought about this Israeli-Palestinian issue, I thought and thought, long and hard, and it hit me. The State of Israel should be a federal state. The entire Palestine is claimed by both the communities that inhabitate it, both Israeli and Palestinians. As we can see for more than sixty years, Israel and the West Bank and the Gaza Strip are lived by two main population, but the whole teritory is taken by the power of only one of them. Just as the Jewish, the Palestinians lived there for millennia, but now the Zionist Pilgrims want to take everything for themselves and put the natives in refugee camps with a policy of community destruction just as the American Pilgrims did centuries before, and now the Israeli government sends its soldiers to fight against villages, children and civilians. The Israeli war in the West Bank and Gaza is wrong and it could be that Palestinian uprising reaction against the State of Israel could be a Pavlovian reflex, because all that they know of Israel are the male and female soldiers who come to demolish their homes, take their culture land and to arrest, beat and shoot them and make fun-photos with tortured blindfolded Palestinians. Logically if on this lands, State of Israel, Gaza and the West Bank live two nations then the entire land should be federal. Israel and the Palestinian land should unite, letting the Palestinian return to their lands inglobated now in Israel, and the result should be a federal State of Palestinisrael.

The current politics of the State of Israel, is ideatic oldfashioned, out of date. Israel is the last nationalist state in the civilised world and it should cease to be so if it wants to remain in the civilized world, and as we can remember nationalisms were one of the darkest episodes in Modern History. The Israeli government should leave behind this fascist form of contemporary Zionism and return to the ideals and archetype of Anne Frank, because sadly today's average women of Israel are educated now so they resemble more to the horrible Ana Pauker than the angelic genius of Anne Frank. And they should send the female soldiers home and let them be women and mothers, not onthologyless hybrids. Israel should return to a policy of Judaism instead of Zionism and as they too lived as alogenous in other states in the centuries before us, they too should give rights of civic determination and liberty [and livity] to their natives, the Palestinians, in all the regions mentioned including the Golan

heights, for a civilised, true, plural Israeli-Palestinian democracy in a Federal State of Israel. And the most serious concept in all this is that until the law for a federal Israel is passed the Israeli government is going to have Palestinian blood on its hands because the Israeli Occupation kills.

The Palestinian has asked for international arbitration, outcry silenced by the Israeli government. The entire land should be pacificated with UN and [democratic (if there are still any left)] troops, which should take the military power from the unobjective IDF. And I say for the last time that the UN should create a Federal Israel, from the current state of Israel land, Gaza Strip, Golan Heights and the West Bank, whose peace, liberty and democracy's security should be guaranteed for the needed number of year until community balance by UN and [democratic (if there are still any left)]troops. Palestinians need a country too, and both the Palestinian and Israeli need peace.

THE PARABLE OF THE CHILD AND THE TANK AND THE ROCK

Our Dead Statue of Liberty

MOTTO:

"We're not gonna be tossed in jail, we're not gonna be tortured, you know, we're not facing what people in the occupied lands are facing. If we decide we don't wanna do it, fine. But then try to look yourself in the mirror and say: I'm a murderer."

NOAM CHOMSKY

It's not true that Rachel Corrie, that twenty-three year old long-haired girl was murdered by a IDF army bulldozer; she was murdered by an IDF army tank. In Israel, but mostly in the West Bank and Gaza tanks and army bulldozers are the same thing with minor differences, and a caterpillar bulldozer is even more horrible than a tank, is like an execution machine engineered by Franz Kafka in a Metropolis Fritz Lang world. IDF meaning Israeli Defense Forces, the Israelis defend with soldiers with guns and trucks against children who are afraid even to go to their schools. She was there at that demolishing spot and she thought she is on the Tienanmen Square in Beijing in 1989, she must have seen that tape on TV or somewhere with the Chinese protester standing alone in front of the invincible stupid tank and the invincible tank lost the battle, but Miss Corrie was in Gaza, Israel – a place which proved to be much more savage. The dust in the holy Land cries after the times of Suleyman, Isa and all the prophets and Abraham the Muslim. Today there are no more prophets, only crazy people, but who knows? As for what

happened here, well, you know everything about it, and if you don't you can very well find out if you really want to, but I think that one of the most important things is that this girl cared about the people, not just about hers people, or the people of the world in general, but for the people living in Gaza, and for this she was murdered. I heard her say two days before, she said about a massive military machine clutching us from all sides like a giant insect, trying to kill all of us here. She annoyed the Zionist war machine so the war machine ate her as the Red Beak Bird – the Romanian Communist Party – squashed Labiş, the unconscious Romanian idealist drunkard. She was dangerous, like Michael Jackson. She stood before the tank as a 21st Century man, and the tank chewed her with its blade as a prehistoric cannibal and did not stop. It caught her under and grind her like grains of wheat and bread. Rachel was there, and the IDF were there and death was there too. We all die, they say; but there are some who take great pride into killing others as Israel the government murdered Corrie the activist. She was for me, and they killed her. She was executed. They say that we are bad and they are good because we are bad and we are bad because they are good mainly, so they beat my mother and father, they shot me in the leg, shoot over me and beat me in the face till blood was dripping, they demolished with military bulldozers and soldiers us every time they wanted and keep us locked as animals here and shoot missiles in our apartments, they broke my toys, the whole Gaza is debris and we are going mad and you see that tank is still over Rachel Corrie buried in the broken bricks, I can read the badge on the tank – IDF -, so I take a rock like my father Daud and throw it at the stupid tank, and I throw more rocks just to go away and speak the useless words of my anger. And as I was running over to the tank it hit me that Rachel Corrie is Our Dead Statue of Liberty, an executed one and how could you murder the Statue of Liberty but with a bulldozer?

„Desigur ea suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra ei”

Isaia

I

My Name Is Tamara

'My name is Tamara', she said then to Felix Herz long ago when none of this not only it didn't exist but more than just that, it wasn't true. Herz wasn't the cutest boy around her but was the only one she loved, then, in an era when she never

dreamt to be ever dressed all in green with a rifle in her hands and to shoot, just shoot, always at the orders of a psychopath officer. Now she was old and alone and now she knows that life is now way a fun war of paintball and that the red stains on her shotgun were stains of blood and humans like pieces of red glass and light in huge medieval windows. Nobody, not even her friends knew why, after she returned from the army decades ago she never married or looked up to this day just like Saint Anthony or Mother Therese, living a classy, educated, tragic life. It is not what she would have wanted, but anyway for two score years now she was a spinster. It's not what she would have wanted, her goal always was a house full of children calling it home but all of this was long ago when she still listened big black discs with Sylvie Vartan and old old songs at the noisy radio speaker. Yes, she was a woman but she was no pussy. After arriving in Israel and living in a kibbutz for a short while with her sister she was sent in the east desert and there she served. She was no clerk either. She did everything until it became sour. This is what it was like, but only after while, when the activists go and you have to stay behind and bury the dead.

So she never married; because girl like her do not marry, because for girls there's nothing else left, safe only maybe shooting yourself with the same trigger you had in all those glorious years when among other things you've shot at people as a psycho. She shot a little girl in a firestarter village, the girl you've always wanted to give birth to. And after you left the village on the green truck, you knew that there's nothing more left, that you could never be the only thing you ever wanted to be, no matter how much you wished for it to become true, no much how much you've dreamed to be one day because no true Mom in the world had ever been a baby killer, like those Vietnam kids. In the moment she say that dying child still smiling though as not knowing what happens to her, in the arms of her already crazy mother, she saw her life transforming like Nosferatu in a horror movie and nothing she could ever do wouldn't wash that blood, couldn't wash her hands. She was a hero and not a mother.

Cu dezamăgire şi speranţă

Unde ne sunt compozitorii? Ar trebui să fiu blând, dar oare pot fi? Sunt înlocuiţi de nişte oameni ar căror crez este muzica a murit, trăiască business-ul. Compozitorul este cel care se adresează veacurilor, aşa cum o stâncă se adresează apei. Unde mai vedem aşa ceva azi? Doar nişte cântecele de cele mai

multe ori reciclate din DCA-ul muzical al trecutului şi inconştientului colectiv, în cel mai bun caz, când nu sunt de-a dreptul furate de la cei care fac reciclările. Unde sunt concertele, unde sunt marile opere, unde sunt frumoasele musicaluri, de ce simfonia a devenit o limbă moartă, unde şi-a pierdut jazzul jasm-ul, unde este pietatea muzicii pietăţii, cum s-a întâmplat de notele muzicale au devenit hieroglife fără sens pentru majoritatea oamenilor, de ce muzica pop e un frumos înger cu aripi de plumb, de ce nimeni nu mai ştie care e diferenţa între o sonată şi un concert de muzică de cameră, cum se face că snobismul a crescut în toate partidele muzicale şi de ce cântecul, simplu, curat, melodic, armonios, îi plictiseşte pe oameni, iar ritmul a devenit scop în sine, nu paraclet?

În România viaţa muzicală este mai rea ca oriunde după milenii de tradiţii frumoase însumând Africa, Iberia,Cauzazul şi Iranul, Siria şi Palestina, Mongolia şi Amurul. Îmi amintesc copilăria în care o ţară întreagă de elevi de gimnaziu se plictisea la emisiunile domnului Iosif Sava şi nu numai că nu puteau înţelege opera, dar râdeau însăşi de Simfonia destinului şi de sărmanii copii cărora le plăcea. Emisiunile de divertisment şi muzică uşoară apărute odată cu epoca socialistă ne-au idiotizat muzical. Până atunci se mai putea concepe să te desfeţi pe muzica Mariei Callas. Un lucru foarte greşit este acela că în timp ce toate speranţele noastre muzicale pleacă în alte ţări, nu importăm şi noi la rândul nostru muzicieni cum fac filarmonicile, operele şi academiile ţărilor civilizate. Aduceţi-i şi din Coreea de Nord, dacă trebuie, dar să ni se umple domul.

Revoluţia tehnologică a accentuat lipsa de imaginaţie. Comparaţi timbrul de lemn, aer, metal, sacâz şi mână al unui violoncel cu acelaşi sunet pe lista de instrumente a unui sintetizator. S-a ajuns la o muzică ce expiră asemeni unui produs de vânzare, după câţiva ani acelaşi "cântec" părându-ţi sunete de program de computer defect, în vreme ce violoncelul îşi păstrează timbrul ca un Cap de bour.

Iar nu în ultumul rând suntem bombardaţi de instrumentele de percuţie. Oricine îşi închipuie că le poate folosi. Nu este nimic mai urât decât un instrument de percuţie lăsat în mâna unui alb. După cum este adevărat că "White men can't jump", tot atât de adevărat este că albii nu pot folosi un instrument de percuţie cum trebuie. Nici măcar nu le pot înţelege cum trebuie. Pentru negri fiecare tam tam sună într-o anumită gamă, pe când pentru albi sunt doar snare, drum, cinele, şi

tambour cu pedală. Iar în ziua de azi s-a ajuns la o spălare pe creier, orice persoană care face muzică se simte datoare să pună “şi tobele”, pe orgă sau computer, măcar, dacă nu crede că ştie să dea în ele.

Mai este posibil să se nască compozitori? Poporul român crede, împreună cu Miron Costin, că nasc şi la Moldova oameni. Nasc şi la Moldova oameni.

Să se mai nască. Moarte

Aşa pare dacă priveşti mai atent că fiecare om îl are în familie şi pe Diavol. Mă refer chiar la Diavol. Ne iubim familia, dar cealaltă rudă a noastră, Michiduţă, ne face să spumegăm ca berea în fiecare zi. Ne supărăm pe părinţi, părinţii sunt furioşi pe noi, şi vine cealaltă soră a noastră, Moartea, îngerul şi ne trezeşte în lacrimi pentru totdeauna. Atunci nici Satan nu mai contează, decât lacrimile şi cenuşa pe care o bem în vinul amar şi ne întrebăm, chiar aşa proşti să fim? Se pare că da, altfel am fi iubit, pentru că iubirea tace. Cum a început istoria

Dintotdeauna bătrânii au vorbit de Dumnezeu. Dumnezeii au făcut cerul ca Marea Egee şi pământurile ca ostroave. Au făcut omul şi oama. Nu suntem acelaşi lucru, suntem două specii diferite. Au făcut animale înţelepte după înfăţişarea îngerilor. Pe om Dumnezeii l-au izvorât din pământ după chipul lor. În toate insulele erau nişte ţări cu pomi şi arbori. Omul şi oama erau copii. Erau mulţi, nu doar doi, om şi oamă. Trebuiau doar să sărute scoarţa copacilor şi să râdă. Dar trebuiau să fie atenţi. Pentru mai multă siguranţă Dumnezeu i-a supus unui test. A pus şarpele să-i păcălească să vadă dacă sunt cu ochii în pupilele stelelor. Era ceva stupid. Nu fă asta. Ei au , pentru că au vrut să fie mari. Aşa a început să curgă sânge. Dumnezeu i-a izgonit de-acasă. Ţara aceea era casa lui Dumnezeu. Au avut copii omii şi oamele. Tribul Cain şi tribul Abel. Şi tribul Cain a ucis pe Abel. Iarba era neliniştită. Şi apoi au plecat şi au făcut prima cetate. Aşa a început istoria acum aproape şapte mii de ani. Marea Egee a început acum şapte mii de ani. Acum două mii de ani unul din cei 3, 3333333 Dumnezei au coborât pe toate pământurile deodată şi a curs sânge. Cuvintele acestea ţi le spun ţie, sfinxule. Doar oameni şi Dumnezei există în Marea Egee. Dintotdeauna bătrânii au vorbit de Dumnezeu.

"Daţi şarpelui un loc în primul rând!"

Venise ziua spectacolului. I-am trimis o invitaţie Ucigaşului şi i-am aşternut înainte crima ca un pat adulter. Spada mi-am lăsat-o acasă. Arma mea erau cuvintele înseşi, spectacolul cum spun Saxonii, apalling, care îi pătrunse în vârtejurile creierului făcându-l să se zbată în caznele remuşcărilor fără leac, şi cum eram doar noi doi şi sclavii ipocriţi. Unchiul meu nu avu mângâierea salvatoare şi aşa îl ucisei şi îmi răzbunai Tatăl, Mama, Mama. Acum stă mort la picioarele mele cu veninul scurgându-se din carii dar drama continuă. Nu ajută la nimic să te răzbuni, este doar nobleţea părinţilor. AUTOPORTRET ÎN 7 DEFECTE

Motto:

„So, yea, go ahead and tell me
what your flaws are, because if I
was brave enough to do it you
should be too."

Seven of my Flaws, TamaHarul,
YouTube video

„Şi-ai să mai vezi pe cei ce-s
mulţumiţi să ardă-n foc, căci şi
de-au fost mişei, nădejde trag
s-ajungă fericiţi."

Dante Alighieri

Prolog

Dacă vrei să fii iertat
Acceptă să fii certat
Pentru că doar aşa
Va începe schimbarea ta

Cuvânt către veacuri

Retractationes. Prislopurile lumii nu au fost făcute pentru noi, stele umbla în fiecare zi pe străzile noastre cu săbii ori crini de flăcări în mâini. Totul afară de măslinul ucis este o iluzie de aceasta nu îi poate sta nimic în cale. Dar fiecare suflet are preţ fiind mai complex decât o galaxie de cerneală spălată de pe mâini într-un lighean cu apă, chiar şi sufletele celor răi, chiar şi sufletele celor ignoranţi. Fiecare suflet poate învăţa revelaţia prin simplul fapt de a fi viu, revelaţia întregilor picături de rouă germinată în furtună reflectând Soarele văzut printr-un fulger ciclopic. Atât de viu e sufletul. Pentru că sufletele sunt transcendente şi pentru că o parte din cuvintele Şefului Seattle au fost. Eu deasemenea laolaltă cu Omul Alb din al cărui trib sunt, laolaltă cu Omul Roşu care a pus o oglindă de sânge şi cuvinte în faţa chipului nostru al Omului Alb arătându-ne că noi

şi chipul nostru e chipul alb al Morţii, laolaltă cu Omul Negru, Omul Galben şi Omul Amestecat nou apărut toţi avem aceeaşi vină pe care o împărţim cu toţii încercând cu deznădejde să o tot uităm cum uiţi universul întreg în singurătatea ta plină de durerea şi sensucht-ul modernităţii, ca pe Tatăl nostru. „În Numele lui D-zeu Cel Milostiv, Îndurat." Doar El este fără vină, şi deşi îmi vorbeşte prin cuvinte invizibile eu sunt vinovat asemeni Vulturului şi pentru toate acestea un adevăr e că după ce vezi de Florii în biserică fulgerul în mâna lui Hristos, nu-ţi mai trebui nimic, devii ţărână vie, ţărână ce poate să-şi spună numele. Cât despre Hristosul apostolilor şi al părintelui Arsenie, Hristosul umple până şi vidul dintre galaxii, şi tu, Doamne, ai zburat pe aripile Duhului Sacru în deşerturi unde ai postit o zi, şi apoi ai mai postit o zi, şi apoi ai mai postit o zi până când s-au adunat toate ca patruzeci de pietricicele în gura ta tăcută şi încleiată, flămândă şi apoi doar cu cartea în privire l-ai alungat pe diavol de la tine şi l-ai pus pe fugă găsind liniştea. Cât de frumos eşti, Doamne. I-am spus lumii, hai spune orice alegi să spui pentru că doar tu o vei spune, parcă se uită cineva în gura ta, fă-mi orice vei vrea să-mi faci pentru că doar tu o vei face, vorbindu-i în sfârşit ştiind că în sfârşit am un singur scop în viaţă, nu mai doresc decât să fiu primit în cer, iar pe pamant deşi nu mi-e dat decât să văd răutatea lumii, cred în bunătatea ta, Christoase, părintele lui Abraham, părintele istoriei. Literele acestei cărţi sunt mai mult decât o marfă artistică, sunt mai mult decât nişte exprimări pentru posteritate ori chiar veşnicie, textele acestea sunt chiar eu însumi, la propriu, sunt părţi din mine şi orice va fi în viitor aceste patru povestiri nu vor înceta să fie astfel decât dacă şi propria mea inimă ar înceta să mai fie parte din mine, iar dacă, cândva, în curgerea istoriei vreun om ar decide să ia şi această carte pentru a o arunca în flăcările unui rug ce ard şi mistuie, nu doar literele imprimate în pagini ar arde şi nu doar gândurile şi viziunile artistice pe care le-am avut eu cândva în dispăruta mea eră, ci eu însumi aş fi rupt în bucăţele şi aruncat la gunoi ca Iov, cu singura diferenţă că pe acest pământ eu sunt nevrednic de onoarea pe care a avut-o patriarhul. Ce îmi doresc să spun e că această carte, ultima scrisă în limba română şi mai mult ca oricare de până acum e mai mult decât o simplă carte; am început să o scriu la ani dupa ce o sfârşisem de scris, scrierea ei mi-a supus trista viaţă pe care am trăit-o până acum unui proces alchimic care treptat mă transmută, începând să-mi transforme durerile şi amintirile în altceva, să-mi transforme

inima în altceva, în ce nu ştiu dar ştiu doar că privind acest volum de odată îndurerate povestiri autobiografice îmi privesc inima şi nu doar atât, îmi privesc inima nu doar cum e ci cum începe să devină dupa zeci de ani de zdrobire în ţărână, originalul cărţii este scris în inima mea şi chiar dacă o voi uita cândva cum scriitorul întotdeauna îşi uită cărţile, o voi, pentru că după ce ne-am privit chipul reflectat în ochii lui D-zeu, trebuie să ne uităm pe noi înşine în D-zeu; povestirile nu sunt extraordinare, nici măcar pentru mine, şi le-am sfârşit de scris demult, însă acum, editându-le şi rescriindu-le în încercarea de a transforma acest stângaci volum de povestiri cenuşii şi prăfuite într-o carte, văd cum arabescul literelor mi se transformă în înregistrarea pas cu pas a unei tânjite şi nepregatite, întâlniri cu Dumnezeu, viaţa devine o epifanie, iar scrisul un coran, iar la sfârşitul acestei celei de-a treia povestiri de exemplu, la capătul acestor şapte păcate şi în chip de încheiere a tuturor învatăţăturilor, pot mărturisi ce am aflat de tânăr despre mine, pentru a putea uita apoi când frumuseţea lui Christos nu îmi va mai îngădui să ţin minte altceva, aceste biete patru povestiri sunt cele patru braţe ale mărăcinelui din care începe să curgă sângele sfânt al flăcărilor care ard şi nu mistuie, arderea care spală sufletul oricat ar fi de murdar, cum e al meu, dar cine cunoaşte pe Domnul său îşi cunoaşte sufletul. Hadith întors. Şi astfel e cum am aflat că sunt un păcătos şi chiar mai mult decât atât.

Umanitate

Defectul numărul cinci. Un defect major al meu, în această cartografiere a sufletului meu, ca filosof, e că aproape fără să vreau odată cu trecerea timpului zidesc în sufletul meu tot mai mult o filosofie care poate justifica violenţa, cu argumente din ce în ce mai valide, în fiecare zi. Din perspectiva aceasta oamenii sunt de trei feluri: viespi, albine şi muşte; eu sunt o albină. Aproape toată viaţa am fost nonviolent şi creştin şi am suferit mult pentru asta, atât de mult încât m-am îmbolnăvit ca atâţia alţi puşti din lumea civilizată. Acum am treizeci de ani, mă maturizez, şi odată cu maturizarea adusă de vârstă încep să nu mai fiu aşa de drăguţ cum am încercat să fiu toată viaţa doar spre propria mea suferinţă de o viaţă şi moarte. Toţi spun că nu trebuie să răspunzi cu violenţă la rău, dar eu spun priviţi în jurul dv. la adolescenţi şi copii care se sinucid datorită problemelor comportamentale ale altora. Adolescenţii care suferă în urma bullying-ului ar trebui să lupte nu împotriva lor înşile ci cu persecutorii care le repetă în fiecare zi să se sinucidă ca lumea să

fie astfel mai bună. Să vă spun un mare adevăr: creştinismul nu înseamnă obligatoriu nonviolenţă gandhiană. Cavalerii cruciadelor erau în primul rând creştini, ca să nu uităm de ordinele cavalereşti monastice. Dacă ai suflet de Gandhi fă ca Gandhi, dacă nu nu eşti obligat să faci ca el. Însă ideea e că, dacă vrei să răpunzi cumva unui rău pe care nu mai conteneşte să ţi-l facă cineva, trebuie să o faci într-un fel rezonabil. Ideea acestui text poate fi rezumată în conceptul: violenţă rezonabilă. Nu ştiu dacă e adevărat dar se spune că excesele sunt distructive; de aici ar rezulta că aşa cum excesul de violenţă este nociv, tot aşa şi excesul de bunătate poate deveni nociv fiindcă te transformă într-o potenţială victimă pentru se poate spune oricine. Ca şi bunătatea lui D-zeu, bunătatea sfinţilor umple lumea de demoni. În plus, în toate ţările creştine bisericile sunt pline de soldaţi iar un număr însemnat de preoţi şi pastori militari au servit în toate războaiele cauzelor creştine din ultima sută de ani. Faptul că poţi fi creştin şi soldat în acelaşi timp nu poate să însemne decât, după logica lui Machiaveli, că poţi fi creştin şi să lupţi, să lupţi pentru tine fără să fii excomunicat din trupul lui Hristos, lucru pe care sindicatele Cosa Nostra chiar îl pun în practică, stare de fapte în urma căreia în mod sigur un număr însemnat de tâlhari ajung până a urmă astăzi cu Hristos în rai. Personal, ce aş face pentru mine, nici măcar nu aş face-o eu, fiindcă m-am dezobişnuit de violenţă. Cred că dacă o persoană ar deveni prea insistentă în sens negativ cu mine, aş vorbi cu cineva de undeva care ar trimite pe altcineva iar persoanei respective i s-ar aplica una dintr-o serie de variante, după majoritatea cărora starea fizică a omului aceluia ar cere îngrijiri medicale. Un lucru pe care majoritatea oamenilor nu îl realizează, spre nenorocirea lor, e că oricine poate fi bătut dacă eşti dispus să plăteşti preţul, iar mai mult decât bani, sau orice altceva ar putea fi, preţul este unul teologic care mie de exemplu îmi vine foarte greu să-l plătesc. Iar aceasta nu ar fi păcat, în orice caz nu mai mare decât să mă arunc de pe bloc cum o fac atâtea făpturi îndurerate şi nevinovate, pentru că există oameni în lume care se distrează torturând după propriile posibilităţi în fiecare zi pe aproapele lor. Deasemenea un lucru important, şi în orice caz adevărat, pe care l-am observat e că doar fiinţele slabe îi chinuie pe alţii, pe cine apucă şi pot. Cei tari şi care ar putea să o facă şi care reprezintă un real pericol îi lasă în pace pe toţi oamenii şi se lasă în pace unii pe alţii. De aceea un lucru pe care îl recomand oricui, ca scriitor chemat să modelez această lume, este să ridice greutăţi,

iar dacă nu e prea târziu să ia lecţii serioase de judo – ceea ce eu n-am făcut la vreme şi acum a trecut vremea -, şi să se străduiască să realizeze cât mai mult în ambele domenii. Dacă o va face, va ajunge la un moment dat la o zi în care va observa cum îl lasă toţi luzării în pace. În încheiere pot să spun că dacă vrăjmaşul te atacă, să zicem, o dată, de două ori - lasă-l în pace; a fost, a trecut, şi sănătate! Dar dacă devine insistent şi vezi că nu te mai lasă în pace, şi trece timpul şi tot nu termină – ceea ce mie mi s-a întâmplat pe când nu aveam înțelepciunea de a şti ce să fac -, atunci şefu' ăla trebuie curentat, cu măsură, oricine ar fi - cu singura excepţie dacă e din familia ta - şi e cel mai mare bine care i se poate face. Nu vei face lumea mai bună, dar te vei mai ţine în viaţă încă o zi, niciodată nu vei face lumea mai bună dar poate vei învăţa un luzăr un pic de respect, iar tu vei învăţa că dacă vei vrea să fii exact ca I(i)sus Christos vei muri ca el, deşi atunci, atunci doar, vei schimba lumea ca şi el. Tot ce am scris în legătură cu acest punct îmi e un defect şi o ştiu, un defect a gândirii eronate ca o busolă dereglată, fiindcă tot încercând să mă îndrept spre adevărurile imuabile ale logicii am rătăcit de pe cărarea paşilor lui Christos, rămânând doar singur cu răutatea mea şi în viaţă adevărat e să treci ca Hjalmar Johansen, netulburat de nici o dialectică antiteză adusă de ea, adevărata putere nu e agresivitatea ci impasibilitatea, iar bine e să ierţi, cine ştie, poate mai e o speranţă pentru mine. Mărturisind acest pacat, D-zeu mi l-a îndepărtat.

Nu există Dumnezeu afară de Dumnezeu

Defectul numărul patru. Nu pot să scriu povestiri cu mai mult de un personaj şi deasemenea personajele mele principale nu pot fi decât pozitive ori compoziţional să tindă spre aceasta asemeni mie, şi deaceea majoritatea oamenilor nu mă interesează. Bineînţeles că pot apărea şi alte personaje pe lângă erou în poveştile mele, dar acestea sunt doar ecouri reverberate de personajul principal, sunt reflexii izvorâte din sufletul unicului personaj al povestirii. Cumva le pot asemăna cu icoanele, portretele ori mai degrabă cu viziunile picturale ale lui Marc Chagall, pe care îl consider cel mai important artist al secolului în care ne-am născut cu toţii – din toate domeniile - şi cu cele mai frumoase producţii, deşi partea superbă a creaţiei lui în principiu este alcătuită din nişte mâzgăleli sublime de suflet de hasid ţăcănit şi frumos, de parcă toate eforturile mele scriptice sunt nişte comentarii asupra lucrării maestrului modern Marc Chagall Eu şi satul, satul cu pricina fiind în cazul meu în mare parte

propriul meu suflet dizolvat, căutat iar şi iar cu răbdare de arheolog în pământul ăsta al meu de pe râuri, de sub munţi şi dintre pădurile îndelurite al cărui nume încă nu ştiu ce înseamnă, lucru ce nu poate să însemne decât că nu-mi ştiu semnificaţia propriului nume, pământul sacru care a devenit mama mea aşa cum o poate înţelege ignoranţa fiind de fapt altceva altundeva altcândva, superlativă şi incomprehensibilă, şi ascunzându-l în ceea ce cunoaştem despre ea pe Dumnezeu în cotidianul pe care pururea îl vedem şi nu-l înţelegem şi în tăcerea pe care veşnic auzim şi nu o distingem şi pământul profan care am devenit eu însumi odată cu ea, este singurul caz cunoscut în istoria omenirii în care pământul, simplul pământ, a devenit lumină şi umbră într-un portret olandez al Secolului de Aur de Mamă cu Copil, veşnici, doar cineva mai mare decât Rembrandt a fost aici, neînţeles precum tatăl lui Albert Einstein. Toată familia mea e pământ, acest pământ, care devin şi eu tot mai mult, pe măsură ce trece timpul, cu fiecare zi şi noapte de singurătate şi tăcere ce trece, precum Lucian Blaga. Şi vreau să mă întorc în pământ, nu pot înţelege cu adevărat de ce, vreau să fu şi eu acest pământ ca toţi cei care m-au iubit şi vreau să merg la concert la Bob Marley cu No Woman No Cry în Noul Ierusalim, ce nebunie o să fie acolo, în împărăţia cerurilor unde mama mea e deja o Maria din Sunetul muzicii mai fericită şi mai tânără decât mine. Un lucru pe care îl cred cum cred în evanghelie e că arta e frumuseţea singurătăţii, singurătatea frumuseţii, ca Dumnezeu sau Blake în nebunia lor sacră, iar în plus cred că puştoaica Anne a Şoahului e un maestru cum orice maestru a fost a fost vreodată, când o citesc nu pot decât să-mi dau seama că omenirea decade şi degenerează odată cu trecerea deceniilor şi secolelor, iar eu sunt un ţăran. Speranţă în întuneric Defectul numărul şapte. Sunt unul dintre suferinzii acestei planete. Sunt până la urmă ceea ce omenirea numeşte bolnav psihic, iar Hristos numea demonizat, aparţin celui mai nefericit popor de pe pământ. (Un mod în care demonul încearcă să controleze omul este prin mândria sa. Alte două, izvorând din primul şi îngemanate, sunt prin poftă şi prin frică. Poftei îi urmează ruşinea, frica naşte atitudinea defensivă, alcătuind împreună ego-ul omului care înseamnă moarte cum sunt majoritatea oamenilor de pe pământ. Iar cei care în urma greşelilor teologiei au ajuns sub opresiune demonică au nevoie de o eternitate de post, o eternitate de rugăciune şi o eternitate de iubire. Eu de pildă am nevoie de ceva asemănător unei răbdări

deznădăjduite sub chipul lui D-zeu ori ca deznădejdea mea îndurerată şi răbdătoare să rămână în iubire, în creştinism care mai mult decat hasidismul şi sufism e cea mai frumoasă formă de nebunie dintre nebuniile frumoase. Iar mărturisirea cuprinde toate aceste lucruri, mărturisirea este lumina ce înfloreşte în intuneric.) Iar dacă esti artist geniul ca şi harul e o formă de posesie cu atat mai mult când vrei ce nu poţi şi urmăreşti ce nu eşti şi chiar şi geniile adevărate sunt înstrainate şi de compătimit cu atat mai mult tu biet wannabe, doar Mozart a putut să fie geniu şi să rămână şi om, iar Bach nu a fost geniu, a fost pietist. Am suferit foarte mult până când m-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit în urma necazurilor, în principal un abuz emotional care a durat doi ani din 1996 până în 1998 la un internat, apoi stresul permanent din familie şi deasemenea şi faptul de a fi fost abuzat în copilărie, iar acum boala aceasta care e de fapt doar o neputinţă în a face faţă durităţii vieţii şi o opresiune demonică în care am intrat datorită deznădejdii, îmi e un motiv de marginalizare dacă nu excludere, oamenii mi-o socotesc o vină asemeni unor inchizitori. Nici măcar nu mă cunosc dar aproape toţi zic că sunt nebun, bolund şi dilău, asta e viaţa mea acasă în oraşul meu, aici unde nu trăiesc ci doar sufăr poate, aici sunt asuprit, nu degeaba mă cheamă Felix-Gelu Ocărâtu; dar pe de altă parte oamenii răi, mulţi, îmi fac rău, iar oamenii drepţi, puţini, îmi fac bine. Dar eh la ce să te aştepţi suntem în Romania la şaptezeci şi doi de ani distanţă de anul 1941. Ăsta e adevăratul chip al lumii. Este ceva rău în lume ce umple şi devoră inimile oamenilor, o fiinţă rea oribilă şi nevăzută iar lumea e o bestie cum mărturisesc profeţii lumea e chipul răului. Din păcate omul e un animal şi în mâinile lui suntem, mîinile ce lovesc în cei cărora D-zeu le dă har, pentru că inima omului e moartă, ei rănesc pentru că rana e tot ce au. Lumea nu este ea însăşi de mii de ani de aia pietatea nu trebuie să-i pună la inimă ura. Mulţi poeţi ai modernităţii trecute vorbeau despre frumuseţea târgurilor Europei centrale, însă eu pot sa garantez că nu există nimic mai urât pe lume ca uliţa transilvăneană cu necunoscuţii ei zgâindu-se la tine din porţi, cu muieri rele aruncându-ţi aceleaşi vorbe grele şi aceleaşi păcate făcute cândva până îţi frâng inima de te înmtrebi cum o să te mai descurci să mai poţi trîi pe lumea asta, cu oameni răi care îţi rânjesc în urmă şi cu copiii lor care râd de tine şi te batjocoresc, toţi te-ar şi mânca daca ar putea, cu câini care te latră toată ziua şi pietre care te lovesc în fiecare zi cum ieşi pe stradă, uliţa nu e un oraş ci o entitate, un monstru care l-

a mâncat pe Isus din Nazaret şi absolut cert încearcă să te mănânce şi pe tine, iar, de pildă, uliţa haţegană e o aparent liniştită şi scufundată în clarobscur lume tolkieniană, în care întunericul nu a reuşit să mănânce lumina cum mănâncă vârcolacii Luna pentru că lumina luminează în întuneric, iar întunericul se teme de lumină în măsura în care lumina se îndepărtează de întuneric, aşa că mergi în lume între monştri ei şi să ştii că eşti un lightsaber făcut pentru luptele luminii în mâna lui Christos, iar lumea e doar scenografia filmului Mean Streets al lui Scorsese, nimic mai mult. În plus ca o dovadă că lumea pe care am făcut-o nu e etică sunt cărţile Şef Rabinului României Moses Rosen, în care se poate vedea condiţia de victimă între noi a întregului său popor până când au reuşit să plece aproape toţi, statut de dhimis-i mozaici pe care l-au avut în toată istoria de după împrăştiere, pentru că deşi ai fost lideri din când în când care le-au dat drepturi, masele îi priveau în mare parte ca pe nişte străini. La noi evreii nu au fost acceptaţi de români nici după ce au luptat în Războiul de Independenţă ori în Primul Război Mondial, iar pe al doilea românii l-au purtat împotriva lor. În cărţile Şef Rabinului văd că deşi suferi, nu-ţi striga ori mărturisi suferinţa, fă doar câteva aluzii subtile, nu pentru lumea kafkiană în care te-ai născut ci pentru cei ce suferă ca şi tine, când vă adunaţi, nu vorbiţi prea mult, mai bine luaţi-vă de după gât şi cântaţi iar dacă cântaţi cântaţi psalmi vechi de trei mii de ani nu altceva, ţineţi-vă lacrimile în ochi, nu în gură, vorbele să-ţi fie întotdeauna scurte şi cuvintele număraste şi împărţite, salută-l pe creştin pe stradă dar nu vorbi prea mult cu el, toate astea însemnând că din 1989 până în 1944 România a fost un infern idealist, iar înainte de 1944 am fost ţara vampirilor fascişti ai Mareşalului şi ai lui Dracula, şi numai D-zeu ştie ce suntem acum. Cât despre lume, ani de zile, de fapt întreaga viaţă, am sperat ca orice pionier conştiincios, săî ajung la o rezoluţie care să aducă o împăcare cu lumea; azi văd că rezoluţia e tocmai această lipsă de împăcare, această duşmănie între lume şi mine şi mine şi lume, vrăjmăşie care cel puţin din punctul meu de vedere va continua şi când voiu merge dincolo de mormânt, pentru că doar când ai cea mai mare duşmănie faţă de lume, o poţi ierta. Ani întregi m-am tot întrebat de ce oameni buni şi înţelepti ca doamna Mioara ori sora Mariana stau la ei acasa, singuri by the way, fără să meargă niciunde şi la nimeni. Cred că acum ştiu de ce. Şi mai mult decât atât şi eu vreau să fiu unul din aceşti eremiţi urbani. Diferenţa între cel ce-am fost şi mine

astăzi e că azi nu mă mai miră nimic. Nimic. Însa de crucea lui nimeni nu poate fugi. Mai mult, mult mai mult decât atât. Ce am crezut toată viaţa, începand din copilărie, că mi-ar fi un destin singuratic de om ocărât în fiecare zi, am ajuns să văd în templul lui Dumnezeu că de fapt e un destin nu doar al meu ci al întregii mele comunitati, mult mai mult, al intregului creştinism, mai mult, al intregii omeniri. Batjocura nu e doar tragedia mea singulară, ocara e destinul cunoscut al omenirii. Toţi suntem batjocoriţi, tragedia mea e ca eu nu batjocoresc. Am vorbit cu păstorul meu şi mi-a vorbit frumos. Eu i-am spus că oamenii spun ca sunt nebun, chiar azi pe cand mergeam la biserică nişte femei de pe strada aia minunata au spus că sunt bolund. Păstorul a spus ca oamenii şi de Domnul nostru or spus că are duh de drac în el şi că e nebun. Iar ce m-am tot gândit eu de la o vreme e că este scris: nu lua nici tu seama la toate lucrurile care se spun. Maica Tereza spunea că în veşnicie o să-i spună lui D-zeu: „Ai nişte explicaţii de făcut" – eu acolo n-o să-i cer explicaţii lui D-zeu ci oamenilor, mai ales celor din Haţeg, singurul oraş pe care îl iubesc. E doar marginalizare şi excludere, n-ar trebui să conteze prea mult, pot să le încasez, însă am ajuns la concluzia că atunci când lumea îţi tot spune ca esti "dilău" - ori prost, ori urat - şi nu face decât să tot repete aceeaşi placa o face pentru că altceva nu găseşte ce să zică fiindcă dacă ar găsi ar spune, iar să te lase să treci fără să spună nimic nu poate fiindcă vorbim de lume. Pe de altă parte lumea tot timpul o sa batjocoreasca, dar chiar prin faptul ca nu are decât ură de zis i se vede rautatea ce nu merită luare aminte. Iar omul oricine ar fi, preocupat de gura lumii are viata grea. De aceea, lume, pentru că aşa eşti şi eşti irecuperabil pierdută în răutatea ta, te scot din inima mea; ai rugăciuni ale mele pentru că aşa se cere ca sufletele creştinilor să se roage pentru cei ce le fac rău, dsr nu te mai iubesc, astăzi mi-ai pierdut inima pentru totdeauna şi tu vei fi cea singură pentru că pe tine doar Dumnezeu te poate iubi, pentru că sufletul creştin pleacă pentru a nu se mai întoarce niciodată pe pământ. Îmi iubesc fratele, îmi iubesc aproapele, în iubesc vrăjmaşul, dar pe tine, lume, nu te mai iubesc. Nu-mi pasă de tine pentru că nici Isus nu s-a rugat pentru lume. Dacă vrei să ai ochii blânzi şi mari flămânzeşte cât poţi de mult şi plânge-ţi rugăciunea cu inima zdrobită. Dacă vrei să fii frumos, suferă iertând. Dacă vrei să scaperi bunătate, rabdă în lacrimile tale. Dacă vrei să fii salvat, rabdă până la sfârşit. Nimic nu va putea să-ţi stea împotrivă cand vei întoarce şi celălalt obraz. Dă har şi ţi se va da har. Trăieşte şi

vei fi iubit cum nimeni nu a mai fost pe pamant. Şi deasemenea şi tu vei iubi în privirea ta din care picură atât de des mir. Crede şi cerul te va iubi ca mama ta înlacrimată. Fiindcă dacă vrei să zbori trebuie să fii o pasăre. Un alt lucru e acela că statul roman nu îmi da voie să-mi practic meseria de traducător; sunt un autor publicat de o editură majoră din Bucuresti, Romania şi totodată sunt un cetăţean de categoria a doua al acestei ţări, un stat care prin negarea drepturilor umane ale mele şi ale celor ca mine se acoperă astfel de ruşine în faţa Constitutiei sale, singurul lucru care îi poate vreodată aduce legitimitate în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor de pe întregul Pământ. Bolnavii psihic care pot să lucreze şi care au o calificare sau şcoală superioară ar trebui lăsaţi să lucreze în cadru legal, ca să nu mai facă orice muncă necalificată la negru. Oricum lucrăm, dar o putem face protejaţi de legi ori supuşi unui sistem de segregare a muncii în care suntem parcă încătuşaţi pentru totdeauna. Eu personal mă supun, îmi plec capul orânduirii ca toţi strămoşii mei, spre deosebire de Martin Luther King mă supun acestei legi nedrepte care face cum am mai spus ruşinea să fie nu pe chipurile noastre ci pe chipul României, dar o fac scriind cu speranţa că într-o zi un medic psihiatru văzându-ne amărăciunea excluderii adusă peste întristarea condiţiei noastre umane, nu se va supune legii injuste a acestui pământ şi va despica apele înaintea noastră în numele lui D-zeu. Cât despre bolile psihice, eu cred că medicul meu e foarte bun dar cu toate astea medicii aştia sunt nişte bieţi oameni care încearcă să înţeleagă misterul sufletului în loc să-l trăiască, aşa cum făceau cei vechi vindecaţi în Numele. Dacă vreţi să vindecaţi sufletele oamenilor, învăţaţi-i să se roage şi rugaţi-vă pentru ei fiindcă sufletul e ceva imaterial din aceaşi substanţă din care şi credinţa e făcută. Şi tocmai pentru că omeneşte pare că nu mai am nici o speranţă, viaţa mea începe să devină o speranţă trăită în întuneric crescând şi adunându-se odată cu trecerea deceniilor precum Streiul plin de pâine vie şi peşti în carnea cărora curge vin. Şi trebuie să cred în vindecare fiindcă deşi oamenii nu sunt înclinaţi să creadă, orice e viu poate fi salvat în Christos Isus, Domnul nostru mort şi totodată viu, fiindcă viaţa constă în credinţă, istoria într-o comunitate a rugăciunilor, fiindcă sensul vietii e credinţa, iar scopul vieţii este rugaciune, iar cei mai frumoşi ochi de pe pământ sunt ochii Ellei McShane, şi cea mai frumoasă inimă e inima lui Vincent, pentru că cel mai frumos suflet e doar compasiunea. Nebunia nu e nimic altceva decât incapacitatea de a iubi - pe ceilalţi pentru că nu poţi

iubi cu adevărat decât pe altcineva - şi astfel pare uşor de înţeles de ce omenirea îi dispreţuieşte atâta pe cei pe care îi numeşte nebuni, pentru că ştie că nu iubesc. Da, probabil că eu sunt domnisoara Gena, frumoasa infirmă. Acest punct şapte nu ar trebui să îl consider un defect, deşi lumea astfel îl consideră, suntem fragili şi frumoşi, ca Lydia Corman, asta trebuie să afle şi omenirea. Cum a spus Mohandas K. Gandhi: „Suntem copii ai lui Dumnezeu, ca toti ceilalti." Lumea e foarte mare şi în ea încap multe lucruri pe care le poate oferi. De fapt obsesia lumii e să le ofere pe nimic. Dar după ce ţi s-a oferit şi ţie totul ce ţi se mai oferă după ce eşti infectat? Ce-ţi mai oferă lumea după ce eşti infectat? E adevărat că în lumea zidită de noi cei infectaţi sunt îngropaţi de vii cu mii de zile înainte de moarte şi nimeni nu se mai gândeşte la ei, nici ei nu se mai gândesc la ei, ei se gândesc la noi şi noi ne gândim la noi. Pe masa de lucru a atelierului Omului aduc un nou proiect. După Biko, Gandhi şi King e timpul pentru o mai bună interrelaţionare şi integrare în umanitate a tuturor leproşilor fără castă ai umanităţii: celor suferinzi de SIDA, bolnavilor psihic, bolnavilor de cancer şi bolnavilor de boli rare pe care ignoranţa noastră îi scoate din lume cu mult înainte de moarte şi tot ceea ce lumea alege să excludă în loc să caute o rezolvare, celor ce sunt vagabonzi, singuratici ori celor ce şi-au pierdut speranţa, celor intoxicaţi, drogaţi, ori celor pe care Maimonide îi numea rătăciţi. În lumea asta umblă şi mulţi rătăciţi. Trebuie acceptaţi împreună cu cei de alte rase, limbă sau religii pentru că acceptându-i pe ei ne acceptam pe noi. Asta e tema de casă a noastră, a oamenilor, pentru secolul 21. Iar dacă nu ne facem tema până la sfârşitul noului secol ar trebui să ne fie puţină ruşine, la toţi, începând de la toţi oamenii de bine şi comitetul Alfred Nobel din Suedia pâna la oamenii de rând care adorm obosiţi la televizor şi artiştii din apartamentele lor boeme pline de singurătate şi muzică, Like A Rolling Stone – Bob Dylan, în care îşi fac lucrul lor, ceea ce nimeni altcineva în locul lor nu poate face; dacă nu facem asta până la capăt înseamnă până la urmă că nu au fost decât pretenţiile de noi, de toţi şi când îs numa' pretenţiile de cineva, fie acel cineva o persoană ori un sat, nu e bine. Toţi ar trebui să fim – dar doar dacă vrem – precum Mama Tereza de Calcutta ce asemeni păsării care în basme călătorea între două lumi şi-a tăiat din carnea inimii şi ne-a dat-o celor subnutriţi spiritual s-o mâncăm. Cât despre bolnavii psihic şi orice alţi bolnavi mesajul probabil că ar trebui să fie: puţină răbdare până D-zeu va oferi descoperirea vindecărilor, cum a

dăruit penicilina, avionul şi mersul pe Lună. Orice boală va fi vindecată în timp, e nevoie doar de răbdare iar răbdarea întotdeauna şi de aceea e coborâtă din cer. Invit umanitatea la un dialog al minţilor pentru a putea vedea cu toţii cum putem şi noi, vindecaţi ori încă suferinzi, să fim primiţi cu adevărat în rândul umanităţii, fiindcă trebuie să putem fi primiţi fiindcă Hristos a spus că nu va izgoni pe nimeni afară din toţi cei ce vin la el. Asta va rog acum, pentru că nu există decât un Martin Luther King Jr. şi Mark Twain e profetul său. Şi, în plus, „Oh! De mi-ar fi scrise cuvintele, de-ar fi înscrise într-o carte! Să fie săpate cu o daltă de fier şi cu plumb, în stâncă pe vecie!... Dar stiu că Răscumpărătorul meu este viu şi El se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, totuşi în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, şi nu ai altuia. Sufletul meu tânjeşte de dorul acesta înăuntrul meu. Atunci veţi zice: ‚Pentru ce-l urmăream noi?' Căci rădăcina necazului va fi aflată în mine," cum plângea Iov şi, Doamne, tu eşti Fiul lui D-zeu şi tu ai fost botezat de vărul tau Ioan, apoi Porumbelul s-a aşezat pe tine şi cerul a vorbit spunându-ţi că te iubeşte şi apoi ai mers împreună cu Dumnezeu pe jos în deşertul Iordanului unde ai stat singur, tăcut şi flămând şi ai fost ispitit ca mine şi leii îţi lingeau tălpile şi îngerii îţi ţineau fruntea; ajută-mi şi mie, Doamne Hristoase, nu lăsa demonul să mă omoare. După ce rămâi singur în întuneric vezi că nu eşti singur şi că întunericul nu este întuneric, ci eşti ca Iona în ochiul Peştelui, cum eu văd că am ajuns un Johnny B. Goode făcând hârtia să sune ca un clopoţel. Dar ştiu că Dumnezeu te vindecă de rana ta făcându-ţi o altă rană în loc, cum un incendiu pe mare este oprit prin o explozie uriaşă, Dumnezeu îţi îndepărtează suferinţa prin faptul că o înlocuieşte în sufletul tău cu alta, mai abruptă. Aşa că plângi şi bucură-te pentru că aceasta e iubirea. Sunt naşpa Defectul numărul 3. Dintotdeauna am fost orgolios, asta făcându-mă să fiu din copilărie un copil supărăcios şi chiar şi acum când mă consider creştin am în mine o mândrie rea, temperată iar şi iar de pumni în gură şi de Hristos. În plus orgoliul acesta mă face să fiu sufleteşte foarte vulnerabil. Am întrebat un prieten cu nouă ani mai mare ca mine pe a cărui judecată pun mare preţ care este punctul lui de vedere înspre toate acestea şi a spus următoarele, sunt: orgolios, foarte, dificil, am o mândrie, oho, îs aşa de supărăcios că devin ciudat, greu de înţeles, îs supărăcios pentru că sunt rău, nu sunt cuminte, îl cert, sunt nemulţumitor; ceea ce ar trebui, ar trebui să fiu tot

timpul cuminte, să vorbesc frumos, numai cu „dragă”, tre’ să mă schimb, îs rău, foarte rău – a mai spus. :) de copil am fost aşa, pe când eram copil voiam ca toată lumea să mă admire şi ca tuturor fetelor să le placă de mine, mărturisesc, :), şi apoi din cauza mândriei mele am primit opusul, am fost un copil naşpa şi şi acum sunt naşpa deşi încerc – nu ştiu cât de mult – să mă schimb cum spune prietenul ăla al meu şi să mă împocăiesc cum spune bătrânul meu păstor. Am trait toata viata cu o coroana malefica de mandrie pe cap; acum, o dau in sfarsit jos ca regele Ahab, pentru a nu o mai purta niciodata ca Michael Corleone inainte de moarte. Dar văd că până în ziua de azi de când am devenit un discipol creştin am făcut-o doar pentru a încerca să fiu mai bun, nu pentru gloria Domnului Christos. Nu ştiu cum să mă comport cu o fiinţă supranaturală. Ce aş putea eu să-i dau lui Dumnezeu, şi ce e Dumnezeu? Cum aş putea să nu-l uit pe Dumnezeu fie şi măcar pentru cinci minute, având în vedere că e atat de nemărginit? Până în ziua de azi viaţa mea a fost un eşec spiritual. Si in privinta asta nu ma poate ajuta omul. Nu mai am nici un as în mânecă, nu mai ştiu ce aş putea să fac sau cum să simt şi mă tem de logosul tăiat în piatră cum soldatul Alexandru se temea de împăratul Alexandru. Sufletul meu e o harpă frântă, iar cuvintele mele s-au sfârşit. Poate ca in sfarsit tacerea mea va incepe. “But I do know that I love you And I know that if you love Me too What a wonderful world this would be. – History, Biology, Science book, French I took.” Da, nu ştiu multe lucruri, dar nu ştiu de ce, ştiu că atunci când D-zeu ne priveşte se gândeşte că avem în noi un je ne sais quoi; D-zeu ne iubeşte in franceză, doar eu până acum sunt incapabil să-l iubesc, cum sunt incapabil să iubesc pe oricine altcineva. Bietul personaj al lui Cheever Defectul numărul şase. Sunt un om dezordonat. Mama mea spunea că am nevoie de slugi. De mic am ales lucrurile înalte iar mama a avut milă ca Dumnezeu de mine şi m-a lăsat aşa, m-am dedicat acestor lucri mai înalte într-atât de mult încât nu mai îmi lăsau timp pentru altceva asemeni bietului personaj al lui Cheever. Dar sper să mă recuperez, măcar acum, cum am început să o fac deja în alte lucruri. Ce sa mai pot zice, mi-e rusine. Despre clasic ca spirit Orice destin înceracă să îşi aleagă omenirea de la o epocă la alta mi-a devenit după zeci de ani de thought evident că nu poate ignora clasicul ca pneuma, anima al lumii. Poate pentru că sunt rumeli nu rămân indiferent la temple vechi, cărți vechi şi oameni vechi. Dar eu cred că omenirea fără sângele elen, poate totuși simți frumusețea purității adevăratului

spirit. Înainte de Grecia omenirea era o junglă, înainte de Soter omenirea era un infern. Chiar şi catedrala lui Gaudi ignoră ceea ce spiritul hispanic cunoaşte atât de bine, claritatea formelor primare. Sfânta Familie nu poate fi un muşuroi de furnici. Oamenii nu sunt furnici. De aceea cred că Clasicismul trebuie redescoperit şi căutat în sufletele noastre, adevăratul clasicism, clasicismul lui Eliade nu al francezilor. Clasicismul nu e ceva sec, ci asemeni lui Mondrian, e forma pură a existenţei, harta vieţii, portulanul călătoriilor noastre spre moarte. Clasicismul e civilizaţia ascunsă sub liane şi ciobită de maimuţele care redevenim de la un secol la altul. O lume a zeilor părinţi ai eroilor şi a încercărilor şi morţii expiatoare, a tragediei şi comediei, a discursurilor care dau formă mileniilor, a cărţilor şi artei văzută ca oglindă a lui Dumnezeu. Când ceea ce spui e asemeni cuvintelor sacre şi eşti asemeni Casandrei ori oracolului din Delfi, asemeni lui Oedip şi Sfinxului, şi fragil şi veşnic asemeni Antigonei. În tot surplusul, în toată maculatura, în tot gunoiul, strălucesc puţinele comori care îşi cer locul de drept în sufletele oamenilor. Vinovat Defectul numărul unu. Am fost şi poate uneori încă sunt nerespectuos cu părinţii mei, adică cu tatăl meu fiindcă acum mama este la Dumnezeu. Deasemenea oamenii spun şi eu am avut o vină în suferinţa mamei, despre care am să vorbesc mai departe, suferinţă de mai de mult dar care a dus încă de atunci la îmbolnăvirea ei de mai târziu, iar eu sunt primul care spun că sunt vinovat, n-o să spun niciodată altceva. Din adolescenţă, de la vârsta de cinsprezece ani pe când suferisem deja un an de bullying la internatul Decebalului, am făcut-o pe mama să sufere mult. În vremea aceea unul din colegii mei decebalişti de cameră mă „sfătuia" să mă sinucid „ca să scap". Mama mea şi nimeni de acasă nu ştia nimic, iar mama tot încerca să mă schimbe în diferite lucruri şi tot stătea e capul meu, iar eu după stresul îngrozitor în care trăiam continuu cinci-şase zile pe săptămână la internat în camera aceea 3, m-am purtat urât cu ea, în parte pentru că nu mai rezistam la stres - şi cu mama îmi permiteam fiindcă ştiam că nu mă va bate cum ar fi făcut-o cei trei colegi ai mei de cameră, mai ales doi dintre eu, care pe lângă cruzimea pe care o aveau, manifestau şi un comportament dur, dacă aş fi „comentat"; cât despre foştii mei „colegi" din camera 3 Decebal, ştiu acum după o viaţă de suferinţă şi stres postraumatic, ştiu că oamenii aceia sunt blestemaţi pentru ce mi-au făcut, nimic cu adevărat bun nu mai este pentru ei în nici una din cele trei lumi; cel de-al treilea băiat

era mai diferit şi chiar ne-am împrietenit în cel de-al doilea an – şi în parte pentru că în mediul în care trăiam asta era tot ce trăisem, eram tembelizat şi tâmpit de suferinţă, şi deasemenea comportamentul meu se explica prin faptul că eram abuzat, când părinţii au probleme mari cu copiii acesta este întotdeauna principalul motiv, ignorat de aproape toată lumea. Comportament în familie similar cu al meu este frecvent întâlnit în cazul copiilor abuzaţi într-un fel sau altul şi care nu ajung sau nu apucă să se sinucidă. M-am purtat foarte urât cu mama, în acea perioadă, mă purtam ca Hamlet, pentru că după cum spuneam eu, nu mă lăsa în pace; de fapt nu mai rezistam la stres. Asta am făcut. La înmormântare profesoarele spuneau una alteia despre mama: „-Chinuită." Din acest motiv, al problemelor mele despre care nu ştia de unde vin, a început mama să meargă la biserică, la ortodocşi, unde mersem eu, doar eu singur din toată familia restrânsă sau extinsă, toată copilăria şi a început să se roage şi să postească pentru mine ca mama lui Augustin până m-am convertit din nou la creştinism. În urma bullying-ului din camera 3 Decebal, m-am resimţit şi m-am îmbolnăvit alienându-mă de viaţă şi înstrăinându-mă de oameni, printre altele menţionez că nu mai aveam capacitatea să mă împrietenesc cu tineri mai mari ca vârstă ca mine, fiindcă cei care mă chinuiseră în acei doi ani fuseseră mai mari doi cu doi ani şi unul cu un an şcolar. În sufletul meu am ajuns ca Nabucodonosor, mai pot să spun ceva? Multă suferinţă a fost şi este, nimănui nu-i pasă, asta e frumuseţea crudă a vieţii şi ca să fiu sincer nici mie începe să nu mai îmi pese ei, de străinii care sunt acolo doar ca să-ţi facă rău. D-zeu îi iubeşte, asta să le fie deajuns. Încep să cred că în viaţă trebuie să nu-ţi pese de nimeni din viaţa ta, ci doar de cineva din viaţa ta. Cât despre mine, felul în care de-alungul timpului, după tot ce a fost în camera aceea de la internatul liceului, am ajuns să-mi rănesc şi mi-am rănit părinţii îmi este defectul numărul unu în privinţa căruia nu-i dau dreptate lui Dumnezeu pentru că m-a iertat şi n-o să mi-l iert niciodată şi motivul pentru care scriu astfel, scriindu-mi viaţa. Voi spune ca desi Mama si cu mine ne-am iubit foarte mult i-am facut multe probleme pentru multi ani. Ce pot spune este că am facut lucruri rele, însă aceasta s-a întâmplat după ce am stat la o şcoală cu internat de la varsta de patrusprezece ani unde am fost abuzat continuu timp de doi ani unul dupa altul, un lucru pe care nimeni nu l-a ştiut şi nimeni nu-l ştie. Una din putinele persoane care m-au înţeles fără să apuc să-i spun prea multe a fost un stareţ ucrainean. Pe

YouTube am văzut un videoclip făcut de o fată care a fost violată de barbatul mamei ei, fata mărturisind că după aceea ajunsese astfel încat chiar şi-a lovit mama. Fata aceea este o victimă şi o pot inţelege foarte bine. Pot inţelege cum se simte o persoană violată. Mama mea, deasemenea, era uimită de comportamentul meu pe care nu şi-l putea explica. Am fost torturat, abuzat prea mult, prea rău, prea mult timp; cineva care nu a trecut niciodata prin aşa ceva, nu va înţelege niciodată. A fost o vreme cand am fost un copil nevinovat. Apoi am fost un copil abuzat lucru care m-a facut sa devin pentru prietenele profesoare ale mamei mele un copil vinovat, e tot ce au vazut ele. Dar Mama m-a iubit şi mă iubeşte din cer de unde e acum, iar dupa ce lumea m-a zdrobit în bucăţele pe care le-a calcat în picioare, ea m-a adunat şi m-a lipit la un loc cu iubirea, credinţa şi nădejdea ei, mi-a salvat viaţa împreuna cu Hristos. Un sărman om fără sentimente. Defectul numărul doi. Sunt lipsit de pasiune. Ba chiar mai mult, înainte să devin un discipol, credincios, eram până în măduva oaselor un sărman om fara sentimente, cel mai mare pacat al meu. Dintotdeauna am fost un suflet rece, cu câteva, foarte puţine excepţii. Noţiunea de eros mă plictisea, de când am citit despre el mi-aş fi dorit să pot fi ca Ioan Botezatorul iar, până azi, din muzica de dragoste iau muzica şi las deoparte iubirea; pentru mine sexualitatea şi iubirea nu sunt sinonime şi de mult timp vad în Pamant o varză uriaşa şi dintotdeauna am gasit în Dumnezeu aproape mai multă iubire decât am avut nevoie. Cu toate acestea dacă tot ne aflăm într-o confesiune pot să mărturisesc că am avut trei femei, mai exact trei femei m-au avut pe mine, două prostituate şi o relaţie din asta modernă şi nu pot spune sigur pentru că am multe regrete dar cred că intimitatea aceasta irosită, pierdută e lucrul pe care îl regret cel mai mult în viaţă, nu trebuia să fac lucrurile astea, dimpotrivă n-aş fi regretat dacă asta ar fi însemnat să fi fost virgin până în ziua de azi, adulterul aduce multă durere. Am înţeles greu şi în timp faptul că pentru mine iubirea e ceva ce ţine de religie, nu pot iubi pe oricine, cred că aş fi refuzat-o şi pe Lady Di. În plus, nu am decat o singura viaţa şi nu pot iubi decât o persoana pe care dacă nu am căutat-o, cel putin am aşteptat-o dintotdeauna. Dintotdeauna am avut un suflet bătrân şi m-am identificat cu Huck Finn sau Jean Valjean, iar joaca mea preferată era căutarea înţelepciunii pe care nu am găsit-o niciodată, căutând-o cu lupa cărţii Patericului la lumina cărţii evangheliei, iar odată cu trecerea timpului şi creşterea mea, multe lucruri nu s-au schimbat. Şi în domeniul

acesta ca în toate celelalte nu pot să spun că nu sunt decât un vameş nu o relicvă sfântă, dar în sexualitate văd ceva mai înalt şi nu o concep, cel puţin pentru mine, fără iubire adevărată, iar iubirea adevărată pentru mine e ceva cosmic, mai mult, ceva mistic, ceva ce ţine o viaţă, dă viaţă şi hrăneşte universul cu muzică asemeni pădurii, ceva genuin romantic după cum romantismul a fost cândva, ceva ca o familie de urşi mângâindu-şi cu boturile ursuleţii şi rostogolindu-le bucăţile din carne ruptă din morsă, singuri în ger undeva la capătul lumii printre gheţuri şi stele plutitoare. Şi mai mult ca orice ştiu că eu nu pot fi iubit decât de o femeie precum cea din Angelus şi dacă eu după toate câte am făcut sunt cel mai greu de iubit om din câţi au existat vreodată pe pământ, dar mai ştiu că D-zeu a făcut acest fel de femeie pentru acest fel de fiinţă ca mine. În plus, parţial şi din toate aceste motive, încă nu ştiu dacă vreau să trăiesc o viaţă de celibat creştin ori să iubesc pe cineva, prietenii îmi spun că ăsta e defectul meu cel mai mare. Sunt un râu de gheaţă, dar îmi doresc o familie.

Floarea Duhului Sfant

Învăţăminte

Doamne, m-ai dus în locuri din acest pământ de unde întorcându-mă nu mi-a mai fost milă de mine. Apoi, văzând cum atâţi oameni îşi pierd vieţile odată cu zilele, propria mea viaţă mi-a apărut lipsită de importanţa. Te-ai aplecat spre mine şi mi-ai pus sufletul în privire, dar eu ce voi face cu el? Si deasemenea, sufletul ce e? Nu pot să ştiu vreodată, Isuse, dar cred ca sufletul esti Tu. TU trebuie să ai milă de mine, de la Tine trebuie să-mi primesc viaţa şi Tu, nu eu, trebuie să-mi fii tot sufletul meu. Adevărul e că până la urma voi muri, aşa că de ce să trăiesc ca şi cum nu voi muri niciodată pe pământ? Viaţa mea e un Purgatoriu în care voi arde nu fără vină până voi muri pentru a putea rămâne apoi cumva strâns în căuşul palmei din mâna de flăcări a lui Christos, ca o cochilie ciobită lepădată de marea cea fără suflet si culeasă într-o meditaţie de mâna înţeleptului Isaac Newton cândva. Acum vina noastră nu mai poate fi întoarsă ca un ceas mecanic – în faţa milei toţi suntem vinovaţi -, nu mai poate fi decât iertată de către cei ce iubesc să ierte. Am fost făcuţi pentru a fi iertaţi şi iertarea e un înger răstignit. Eu, tâlharul salvat, eu, Israel. Îţi multumesc că m-ai zdrobit, îţi multumesc că m-ai imbolnavit, fiindca doar aşa după multi ani de durere te-am gasit în durerea care parcă e cu mine pentru totdeauna ca Dumnezeu. Spre binele meu nu m-ai iertat

atunci pe când eram doar un copil aşa că desăvârşeşte-ţi munca şi salvează-mă, te rog nu lăsa să vină noaptea fără să vii la mine acum cand mor in sufletul meu de o viata, Doamne, sari peste muntii ce ne despart, da-mi iubirea părăsită înapoi, iar în incheiere pot spune că e bine să nu mă iert pe mine, dar totodata trebuie să primesc iertarea Domnului şi dacă vreau să trăiesc, să trăiesc ca un păstrăv din Retezat urcând mereu tot acelaşi munte de incandescente şuvoaie sparte prin bolovani sacri, trebuie să fug fiindcă fiarele vor să mă mănânce în pământul acesta tolkienian, 24/7 prayer, să caut în fiecare zi, întreaga viaţa, fiindcă doar cine găseşte pe Christos, îşi găseşte sufletul, Doamne, sunt la necaz, ajută-mă şi, te rog, ridică-mi inima din ţărână să nu mi-o mai calce omul rau în picioare, ridică-mă din praful drumului şi voi sta cât îmi vei ingadui în cenuşă înaintea ta. Stăpâne, cum pot să-ţi fiu plăcut? Spune-mi plăcerea ta, Doamne, şi va fi secretul tău şi-al meu, ce îţi face ţie plăcere, Dumnezeule? Spune-mi şi poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău vei fi Dumnezeul meu şi plăcerea ta va fi plăcerea mea, spune-mi şi, ca o sclavă preaiubită, plăcerea mea va fi să-ţi ofer ţie placere, Stăpâne. Doamne, plâng după tine cu ochii mei rombici, te rog învinge-mă şi ajută-mă să mă înving pe mine înainte să înving lumea şi înainte sa-l inving pe D-zeu, ca Israel. Fă să te înving, Doamne. Astăzi, în sufletul meu a explodat o bombă atomică. Am visat că treceam printr-un oras şi am văzut o casă cu trei camere între atâtea altele arătând ca o biserică veche, cum ar arata biserica veche de la Colţ cu ataş. Apoi am visat un leu mudéjar foarte frumos de cărămidă smălţuită cu ochi de diamant, iar lângă el era o scriere ornamentală, nişte versuri ca în cartea O mie şi una de nopţi ale necunoscutului Orient, pamantul din care s-a născut Christos, care spuneau:

Uitaţi ce leu cu ochi de diamant.
Privirea lui e o sabie cu mâner de lut.
Până când noaptea nu şi-a despletit parul înstelat
Nu a avut în cine să-şi privească iar chipul
Ca fiecare om ce-l vei vedea vreodată,
Cu vântul de răsărit încâlcit în privire,
Tulburând puţinele coarde ale harpei pictate de părinţi.

Am visat multe fotografii vechi imprimate şi pe o parte şi pe alta şi din cât am văzut îmi amintesc un oras peste un râu întortocheat cu o mie şi unul de poduri, o fotografie cu mama,

copil între copii şi o fotografie misterioasă cu un pelerin rus pe care nu am mai vazut-o niciodată. Iar eu spun: trăiesc că să mă închin şi când mă rog devin un tigru blând şi de aceea mă rog si totdeauna am pentru ce, te rog sa te inving, Doamne, ca unicul popor al scrisului sunt o eră medie plină de fanatism şi pietate, iubind şi nereuşind să-şi înţeleagă iubirea, ştiind însă ce cerul e adevăratul ocean al lumii, udând privirea oricărui om, fiindca daca vreau sa traiesc, trebuie sa mor, trăiesc ca sa pot muri, spun povestea ca sa pot sfarsi; am incercat sa iubesc, incercand am invatat, invatand am obosit, obosind am am adormit şi adormind am murit şi murind m-am trezit şi trezindu-mă am fost viu iar şi trăind am tânjit şi tânjind am visat şi visând am văzut tot ce nu aş fi putut vedea altfel şi văzând am crezut şi apoi, abia apoi, am scris şi scriind, am iubit, si suferind doar am iubit şi, imperfect, iubesc.

Trebuie să îmi găsesc altceva de scris, nu despre mine, pentru că nu am ce oferi. Trebuie probabil să scriu despre oameni ca Mohandas K. Gandhi, Mandela, Isus din Nazaret şi alţii asemenea lor. Trebuie să fiu un povestitor anonim vorbind despre Harun, Giafar si Masrur, dacă îi văd în lumea mea. Oricum, în sfârşit, un nufar mi-a înflorit în privire şi acum pot sa încerc să fiu om în Hristos.

fratelui Ştefan

O descoperire care stă alături cu intuiția filozofică antică a universului făcut din atomi, a descoperirii sufletului prin raționament de către Socrate și a heliocentrismului polonezului Nicolaus Copernic. Poate fi fomrulată în câteva precepte astfel,

Universul se încălzește.

Orice viață biologică din univers va înceta cu miliarde de ani pământeni înainte de sfârșitul universului.

Universul se aseamănă cu scânteile dintr-un incendiu, ori becurilor dintr-un sistem de rezistențe.

Și în absența poluării nu știm cât are omenirea de trăit pe Pământ și oriunde în univers dar logica ne învață că nu foarte mult.

Singura cale de supraviețuire a naturii și omului ar fi ca oamenii să devină Ultraoameni.

Poezia cristalina se contureaza repede in cele trei salturi ingaduite ghepardului. Poezia aluvionara ia timp indelungat, cele 40 de zile de potop. Poezia yin e Natalie Cole, poezia young e rocknroll, Motorhead sau Chubby Checker. Poezia jung le

cuprinde pe toate. Scrisoarea lui Manolino către Santiago Compadre, nu e minunat cum am făcut totul și am fi putut face mai mult decât totul? nu e minunat că nu am avut nimic niciodată, nici mâncare, nici moarte, nici orice are omul și ține la piept precum boala? nu e grozav că am fost pe mare și pe mame și pe sânge de eroi ca pe pământ? că am ținut lumea în degetul mic și lumea nu ne-a ținut pe noi? știi vine un timp când tusea seacă nu vrea să se mai oprească dar în urma noastră stau cadavrele de lei și toți peștii morți ai mării. Eu Enkidu și tu Ghilgameș și luptându-ne pe cadavrul pământului mut și extatic învingând și murind în același timp și devenind altă notă precum numerele râului de aur și de zlătari uzi până la os nu știu ce să-ți spun nu mă ajută mintea nici cuvintele dar nu crezi că cel mai mare pește pe care l-am prins e noi înșine ori poate altul? Din infern îți scriu compadre ce nu ți-am spus când eram acasă Infernul nu e neapărat locul în care să nu vrei să mergi orice paradis e un infern al luminii nu ne vom obișnui niciodată și nici infernul nu se va obișnui cu noi. Compadre Santiago, tu în eternitate vei face skandenberg cu Dumnezeu și eu o să vă schimb țigările.
*** EPISTOLE DIN LOBUL STÂNG FELIX RIAN 2016 Deșertul București Respir cu ochii în cearcăne și brutarul îmi aduce pâinea lui otrăvită Pământul începe postul de 40 de zile Și Bucureștiul se acoperă de nisip și vânt. Pistoalele cu capse ale copiiilor de pripas Lumea e un spital alb de psihiatrie din care vrem să fugim aproape toți și ne sinucidem alergând deznădjduiți în bolizi roșii toate pistoanele bolnave ale creierelor noastre arse și scurtcircuitate de alcool murim și mai vrem puțin dincolo de gard unde e frumos și libertate și bine așa că fugim și cădem frânți ca rândunicile albe și negre împușcați cu pistoalele cu capse ale copiiilor de pripas. Autostopistul Nu vrei să mă iei la ocazie Să-mi spui cât mă iubești să-mi spui să-mi dau scaunul mai în spate și centura jos să îmi atingi genunchii din greșeală și să fii obsedat de frumusețea mea prea pură pentru lumea aceasta și să mă duci în pădure deodată și să mi-o arăți pe cealaltă împărăția ta secretă întunecată și misterioasă te rog te rog iubitul meu nu mă urî deși nu te-am sărutat deși nu te sărut deși nu-ți cer nimic deși te mint și te înnebunesc cu trupul meu de iubire și sufletul meu de moarte? Sunt viața Am văzut moartea moartea e asemeni mie dar nu știi cum în oasele sale nu poți vedea nimic decât dacă te apropii și privești mult între coaste vei vedea o inimă caldă cum tu nu o ai sângele pe care îl dă pentru sfârșitul binemeritat al fiecărui om am văzut moartea privind în oglinda inversă a

sufletului meu eu sunt viața. Lermontov A venit în capul meu Lermontov și am crezut că văd un demon nu m-am speriat era trist eu eram fericit nu ne-am putut înțelege dar l-am văzut pe Lermontov și mi-a spus TU EȘTI DIN ALT VEAC apoi s-a împușcat în creierul lui gras. Dragoste pentru ultima oară Draga mea vreau să fac dragoste cu oasele tale și tu cu ale mele să ne iubim în morminte dinții mei sparți să mângâie într-un sărut de os dinții tăi de negresă să îmi fac un fluier din femur și să îți cânt din pământ să te iubesc cu un cui ruginit și să plâng cu viermi de dorul tău să dispar în pământ și pământul să te iubească Draga mea vreau să fac dragoste cu tine pentru ultima oară. Bunker Love Story Din ce fruct te-ai născut iubire al mamei sau al tatei roșu sânge? tu sângerezi pentru mine și eu te devor ca o călugăriță verde Vino vino în bunkerul meu albastru E liniște și ne vom iubi în moarte Când totul e mort ce altceva e iubirea? Ne vom ucide în bunker în flăcări. Constantin cel Mare Eu sunt un om alcătuit din cârcei de viță frunze îmi atârnă pe spate mă mănâncă oile și caprele îmi sărută mâna eu sunt ciobanul mitic uriașul acestor locuri într-adevăr am mâncat mult am mâncat foarte mult și m-am făcut căpcăunul mai mare ca munții sunt pregătit să plec de pe o stea pe alta dintr-o beznă în alta vreau să ajung departe și pentru asta mă pregătesc să mor când mor urșii pleacă în Țara Urșilor mă voi duce să fiu rege peste urși mă cheamă urșii să-mi fie supuși și-mi voi zvârli puii pe pământ să îngrozească Pământul. Iubire indigo Toată viața ne-am gândit dacă să facem sau nu sex oral am ascultat toate sfaturile și am cântărit însăși greutatea vieții întocmai ca Elohim spune-mi spune-mi what would you do? dar poate că nu vrem să călcăm legile pe care ni le-am făcut sau poate că le-am și călcat oricum ce rost are să trăiești fără iubire indigo? O singură fată M-am hotărât să-mi învăț lobul stâng să iubească pentru aceasta trebuie să privesc lumea iar să merg în mintea mea pe tot asfaltul murdar pe care am fost să stau pe bordurile singure de noapte singur să privesc ceva ce nu văd să fug de oameni și să-i izgonesc din Paradis să mor în fiecare dimineață să cad cu fruntea în morminte căutând disperat să intru să țin în mână craniul mamei mele și să o privesc în ochi și să privesc toate florile din lume în ochi florile de câmp și trandafirii ce se lasă rupte de dragul meu și ucise siluite de mâinile mele încălțate în bocanci de tractor și când voi muri poate voi iubi o singură fată o singură fată o singură fată. Rian & Rianna Rihanna a venit azi dimineață și mi-a adus două piersici otrăvite nu le-am mâncat le-am privit și într-

adevăr erau prea dubioase piersicile negre dar poate şi eu sunt otrăvit pentru Rihanna mult prea otrăvit ca pomul vieţii suntem nisipul otrăvit din burţile aceleiaşi clepsidre dar cine mănâncă azi nisip? Oh. Moartea Iubita mea Azi noapte am făcut dragoste cu Moartea Asta înseamnă că sunt nemuritor dar nu mă gândeam la asta atunci Moartea era moartă demult şi făcea dragoste cu mine Să fi fost un demon? Demonii nu ştiu să iubească Era Moartea care îmi spunea cât mă iubeşte Moartea Iubita mea. Poezie de dragoste Te-aş potopi în muştar ca pe o clătită şi te-aş mânca cu degetele ţi-aş clefăi trupul cald mânjindu-mă tot ca un porc şi aş înnebuni de plăcere ţi-a sfărâma oasele şi ţi-aş suge inima dacă doar ai veni în braţele mele păroase şi te-aş servi oamenilor pe stradă te-aş picta pe ziduri cu părul tău de culoarea muştarului şi i-aş spune tatălui tău că te iubesc dar să mă lase să te mănânc şi mamei tale că eşti cea mai frumoasă friptură. Poetul în faţa completului de judecată lui Dante Alighieri Poet de ce ai scris Iubirea e o piatră? Poet de ce ai scris Adevărul incendiindu-mă cu o mângâiere inefabilă? Poet de ce ţi-ai scris epitaful? Poet de ce te-ai sinucis de trei ori? Vai voi florilor Florile fac dragoste în câmp într-o obscenitate tantrică trebuie retezate toate florile trebuie puse în vaze trebuie domesticite trebuie puse în glastre trebuie adoptate Vai voi florilor vai voi bondarilor vai voi băieţilor vai voi fetelor. Obscenitatea genezei Omenirea încă nu a înţeles după mii de ani de război şi sex ce se întâmplă când îl face şi dacă nu a înţeles până acum nu ştiu dacă va înţelege vreodată celule vii care se conectează ca stelele amestecându-se asemeni oamenilor devenind un singur om dar spermatozoizii sunt mai sensibili decât oamenii spermatozoizii sunt suflet, oamenii nu sunt decât oameni aş vrea să vorbesc în limba spermatozoizilor să le predic spermatozoizilor. Y Din abstracţiune la normalitate sunt de la idee la ochi viaţa trăită în rafturile bibliotecii personale moartea văzută ca moartea unei zeităţi acum că sunt viu ochiul pâlpâie ca un bec în care viaţa e carne însângerată de bou sfânt moartea e îndepărtată ca Mama Moartă trebuie să-mi tai capul şi să-l îngrop în ruina sufletului uman. Măr, scoarţă verde Fier. Fructe? Nu. Frunze vechi. Creier ruginit. Stol de pescăruşi Vine un cheiasol, 4 pe 4, Basso continuo, apoi Do de jos, sol, fa, si, sol, Do, mi, re, sol, fa, si, Do, re/, Do, si, sol, mi, sol, re, fa, si, Do, si, sol, re, sol, mi, fa, Do, si/ MISTRETUL CU COLTI DE ARGINT SI COTOSMANUL INCALTAT. *** Eu sunt Oceanul Planetar Mările pulsează în creierul meu Banchize se rup în schizofrenii albastre Cârduri de marsuini cântă în ochii mei Vulturii se bat pentru irişii

soldaţilor care sunt eu Limba îmi e o perlă roşie Smulsă în săruturi şi învăţătură Dar dacă eu sunt ploaia tu eşti muntele ori cerul Muntele retezat? O LUME MAI BUNĂ
Thank you!
Fran

AM MERS PE DRUMURI AM MERS PE TOATE DRUMURILE PE DRUMURILE NOPȚII ȘI PE DRUMURILE ZILEI PE DRUMURI DE SÂNGE ȘI PE DRUMURI DE LUMINĂ AM MURIT ȘI AM ÎNVIAT PE DRUMURI CA VAGABONZII DE CARE NU ÎI PASĂ NIMĂNUI MI-AM PIERDUT VIAȚA ȘI AM CÂȘTIGAT ÎMPĂRĂȚII AM MURIT ÎNGENUNCHIND PRESCHIMBAT ÎN CENUȘĂ. AM CĂLĂTORIT DEPARTE ȘI NIMENI NU A CĂLĂTORIT CU MINE SPUNE PROFETUL DAR CINE CREDE ÎN CEI UCIȘI? AM UITAT TOT CE AM ȘTIUT VREODATĂ ȘI MI-AM AMINTIT PRIVIREA UNIVERSULUI ȘI MOARTEA ERA MAMA MEA. VOI MERGE DEPARTE PRECUM COPIII ȘI MĂ VOI ÎNTOARCE DOAR CÂND SOARELE VA MURI ÎN FRUNZE ȘI TĂCEREA VA FI PIETRE ÎN PRIVIREA MEA CA ÎN PERIOADA EMBRIONARĂ A FIINȚEI. ÎMI VOI AMINTI DE TINE CU MINTEA MEA FIXĂ ÎN TIMP CE VOI DEVENI PĂMÂNT PE CARE ÎL VEI SFINȚI. MI-AM SCHIMBAT LINIILE DIN PALME DUPĂ O CARTE SECRETĂ CARTE RÂURILOR SĂPÂNDU-LE CU LACRIMI DE CRISTAL. EROII AU VENIT ÎN CALEA MEA ȘI EU AM MERS ÎN CALEA LOR AM MERS DEPARTE ȘI AM CĂUTAT IZVOARELE VIEȚII.